

เพื่อให้ได้เงิน เพื่ออำนาจ และนำหัวเราะสันติ ที่ไม่มีใครมีปัญหาจัดการกับเขาได้สักคน ทั้ง ๆ ที่รู้ว่าเขาทำอะไร มนุษย์มันก็แค่นี้ถ้ามีอำนาจและเงินอยู่ในมือก็เป็นพระเจ้าได้แล้ว

จากตัวอย่างนวนิยายในเรื่องการนิยมนิยามความร้ายวช เนื้อหาส่วนใหญ่ของนวนิยายจะมีการให้ตัวละครชื่นชมตัวละครตัวอื่นที่มีความร้ายกว่า ต้องการมีความร้ายวชเพราะมีความคิดว่าจะทำให้ได้ในสิ่งที่ตนเองต้องการ และเป็นที่เคารพของบุคคลอื่น

2.9 ความไม่เสมอภาคของหญิงและชาย

การไม่ให้เกียรติกันระหว่างผู้หญิง ผู้ชาย ด้วยถ้อยคำหรือการกระทำ การดูถูกเหยียดหยามทางเพศ ดังตัวอย่างต่อไปนี้

เพลิงเสน่หา (มณฑลภา, ตอนที่ 3)

เฉียะ! เสียงฝ่ามือปะทะกับแก้มบางเบา ๆ ถึงจะไม่รุนแรงนักแต่ก็ทำให้ร่างกายที่ไม่ทันตั้งให้ตี ๆ กระเด็นล้มลงบนที่นอนได้เหมือนกัน เพราะเธอไม่คิดว่าเขาจะทำร้ายเธอ

หนี่รักหนี่แค่น (อนาสตาเซีย, ตอนที่ 2)

"ต่อไปนี่เธอคือสัตว์เลี้ยงของฉัน ทุกครั้งที่ฉันมาหาเธอจะต้องออกไปกระดิกหางต้อนรับ เชื่อฟังคำสั่งของฉัน ไม่มีปากเสียงใส่ฉันเด็ดขาด และที่สำคัญต้องซื้อสัตว์ต่อฉัน" หน้าที่ที่เขาจัดให้เธอให้ล้วนแต่เลวร้ายทั้งสิ้น เธอถูกกระทำเยี่ยงสัตว์ไม่มีปากมีเสียง

"จริงสิ!! สัตว์เลี้ยงอย่างเธอคงไม่ต้องใส่เสื้อผ้าหรือหมวก เพราะเนื้อตัวมันโสดโครกเกินจะปกปิดได้แล้ว" สิ้นเสียงที่เต็มไปด้วยน้ำเสียงดูถูกเหยียดหยามของเขา มือทั้งสองถูกรวบรัดเข้าด้วยกันก่อนที่เหตุการณ์เลวร้ายจะเกิดขึ้น

~My naughty boy~ หนูมันโสดซ่า กับ ยัยบ้าสุดแสบ (ชากระชาเกะ*, ตอนที่ 6)

"โวย!!! น่ารำคาญ" นายเทวดาน้อยผลึกยัยเอ็กซันรกกิ่งอย่างรุนแรงจนยัยนั้นกระเด็นไปนอนแผ่คนรกสองตัวนั้น... รุนแรงแบบนี้ทำทางคงจะไม่ใช่แฟนแล้วละมัง =_=

คิมหันต์ (Love of Winter) Part II (เซเรีย, ตอนที่ 9)

"SHIT!" ลูกน้องตัวโตที่สุดสับออกมาเพราะออยเพ็ชร์ชวนเข้าที่โบหน้า มันฟาดฝ่ามือลงบนใบหน้าของหญิงสาวอย่างแรง "โ้ย!" ออยเพ็ชร์ร้องอย่างเจ็บปวด เซลลาลงไปนั่งกับพื้น

:::๑':::Perfect Plan...ปฏิบัติการพิชิตใจยัยตัวแสบ:::๑' (Ming, ตอนที่ 21)

"อ้าว พี่อินฮา ^^" จันเอี้ยวตัวไปมองเห็นนายชองจุนยกมือทักทาย แล้วเธอคนนั้นก็ยิ้มให้เขา ก่อนจะเดินมาอย่างช้า ๆ แล้วก๊ิบนายชองจุนทันที O_O โอ้ พระเจ้า!

ร้อยเล่ห์..เสน่หา (mermade_pk, ตอนที่ 3)

"ก็ไม่ว่าอย่างไงหรอก" อุจลทรุดตัวนั่งของ ๆ ใช้นิ้วหนาของตนดันคางของลือาขึ้นเพื่อให้เธอสบตากับเขา ชายหนุ่มไม่คิดที่จะประกองหญิงสาวให้ลุกขึ้นทั้ง ๆ ที่รู้ว่าเธอคงจะเจ็บถึง

ได้หลุดเสียงครางออกมาเมื่อครู่ ลืออาพยายามสะบัดหน้าหนีจากการเกาะกุมของภูวดล แต่มือหนากลัวยิ่งบีบยึดแรงขึ้นจนเธอเจ็บหนีบไปทั้งคาง

"แค่ยอมนอนกับฉันจนกว่า... ฉันจะเบื่อ"

เกมรักแรงปรารถนา (บลู-มะ-ริน, ตอนที่ 9)

"พี่พี่ อย่าทำอะไรนุชเลย" นุชนารถครางเสียงแผ่วเป็นเชิงอ้อนวอน

"อีเด็กบ้า กูลงทุนมาขนาดนี้จะไม่ให้กูแตกเลิกร้าง"

จากผู้ชายไฮโซกลับกลายเป็นผู้ชายโลโซไปได้ภายในพริบตาเดียวความอ่อนโยนและความเป็นสุภาพบุรุษที่เคยมีหายไปสิ้น เหลือไว้แต่เพียงความสับสน กักขะ และหยาบคาย

จากตัวอย่างนวนิยายในเรื่องความไม่เสมอภาคของหญิงและชาย เนื้อหาส่วนใหญ่ของนวนิยายมีการบรรยายเกี่ยวกับการใช้ความรุนแรงกับเพศตรงข้ามอย่างมาก ความรุนแรงในเนื้อหากลายเป็นความเคยชินของตัวละคร การใช้ภาษาพูดที่รุนแรง การใช้กำลังบังคับและกดขี่เพศตรงข้าม การไม่ให้เกียรติกันระหว่างชายกับหญิง

2.10 การแสดงความรักในที่สาธารณะ

การสัมผัสร่างกายกันของคู่รัก ในที่สาธารณะ ดังตัวอย่างต่อไปนี้

แก๊งโหด ก๊วนแสบ เกี้ยวหัวไฉยัยตัวร้าย (Rosa Alba, ตอนที่ 19)

ในเวลาสี่โมงเย็นแบบนี้ไม่ค่อยมีคนเลยแฮะ อลลลลลลล ...เฮ้ย!! ที่มุมหลังของตึกซึ่งฉันกำลังเดินผ่านมานั้นมีเงาของคนสองคนกำลังจู๊ดปากกันจ๊วบๆ! แล้วฉันจะสนใจทำไมเนี่ย ไม่ใช่ผีก็แล้วไป~อิอิ วันนี้อารมณ์ดีแฮะ

4 ซ่าส์ลู้รัก (4 GirLs) (...SiiKk... ตอนที่ 94)

ลิ้นแฉ่วอยู่กับหรรษาและ โห่งสามคนมองคนนั้นคนนี่เดินร่ำทำทางมีความสุขกับคู่เดินของตัวเองเหลือเกิน บางคู่ก็ยืนกอดกันกลมแทบจะไม่ได้ยับเท้าเดินตามจังหวะเลยด้วยซ้ำ อีกอย่างคู่ที่กำลังกอดกันกลมก็ไม่ใช่ใครอื่นไกลนอกจากเพื่อนของเธอเองนั่นแหละ

~My naughty boy~ หนุ่มใสสุดซ่า กับ ยัยบ้าสุดแสบ (ชากระชาเกะ*, ตอนที่ 112)

และแล้วเราสองคนก็จูบกันอย่างคลุ้มคลั่งท่ามกลางสายตาของทุกๆ คนในร้านอาหารแห่งนั้น เพลิดเพลินห่า (มณชชาภา, ตอนที่ 3)

'ชายหนุ่มก้มหน้าลงหอมแก้มนางฟอดีใหญ่... ค่อยๆ ปรากฏนางสาวหลายคน'

::'๑'::Perfect Plan...ปฏิบัติการพิชิตใจยัยตัวแสบ::'๑' (Ming, ตอนที่ 44)

"ดี ไปเลย ไปจูบกันตรงนั้นนะ ที่งานเป็นสิบ คนดูเป็นร้อย แฟนคลับอีกกลุ่มใหญ่ ๆ ให้มันได้ออย่างนี้สิ"

หนี่รัก เสน่ห์หา (white cream, ตอนที่ 31)

ฉันยืนนิ่งเป็นรูปปั้นอยู่ที่หน้าประตูห้องนั้นนานหลายนาที ภาพตรงหน้ารวมไปถึงคำพูดที่ออกมาจากปากผู้ชายและผู้หญิงคนนั้นที่กำลังยืนกอดจูบกันอยู่ มันสะท้อนอยู่ในใจของฉัน ผู้หญิงคนนั้นเรียกร้องบางสิ่งออกมา และผู้ชายคนนั้นก็สนองให้ตามต้องการ ผู้ชายคนนั้นผลักผู้หญิงไปติดกระดานไวต์บอร์ด ก่อนที่จะมอบรสจูบอันเร้าร้อนไปให้...ผู้หญิงคนนั้นดูก็รู้แล้วว่าพึงพอใจกับการกระทำของตนเองมาก...

+ Kiss me , Kill me + ขยี้หัวใจ ใส่ไฟรัก! + (+ลูกซุบ+, ตอนที่ 30)

“ฉันแค่กำลังขงใจ...” “.....”

“ว่าจะตอบนายดี ๆ หรือเปลี่ยนเป็นกระโถดจูบนายดี...” ฉันยิ้มออกมาบาง ๆ และดึงเขาเข้ามาใกล้ ก่อนจะประทับริมฝีปากลงอย่างรวดเร็ว ยูเทิร์นไม่ปฏิเสธและตอบรับฉันอย่างเต็มใจ เขากอดฉันไว้แน่นโดยไม่เกรงสายตาของคนอื่น ๆ ที่เดินผ่าน ฉันดันเขาให้แนบชิดกำแพงและพยายามทำให้เขารู้ว่าฉันเลือกเขา...

Mouth To Mouth ยัยปากกรไกรกะนายคารมจัด! (หัวสมองตึบตัน ----*. ตอนที่ 16)

ว่าแล้วฉันก็กระซอกแขนของนายแวมไพร์ไปนั้นที่ข้างหลังทันที ท่ามกลางสายตาของนักเรียนบางส่วนที่กำลังจ้องมองพวกเราอยู่ ฉันให้นายแวมไพร์นั่งลงไปก่อน แล้วฉันก็นั่งลงบนตักเก้าตาม จากนั้นก็ดึงสองแขนของเขามาโอบรอบเอวฉัน หันไปด้านข้างคุณคนเล็กกำลังตาโตจ้องมองฉันอย่างอึ้ง ๆ หึ ๆ ยัง... ยังไม่พอหรอก คิดได้ดังนั้นฉันก็เอียงตัวไปกอดคอนายแวมไพร์อีกที อ้ากกกกกก พระเจ้า! นางร้ายอายุตัวเอง >.<~

จากตัวอย่างนวนิยายในเรื่องการแสดงความรักในที่สาธารณะ เนื้อหาส่วนใหญ่ของนวนิยายมีการแสดงความรักกันระหว่างตัวละครในที่สาธารณะเป็นเรื่องปกติธรรมดา

2.11 การมีความสัมพันธ์ทางเพศก่อนแต่งงาน

การมีความผูกพันทางร่างกายของชายหญิงก่อนมีประเพณีทางศาสนา หรือการรับรู้ของสังคม ดังตัวอย่างต่อไปนี้

หนี่รักหนี่แค้น (อนาสตาเซีย, ตอนที่ 9)

“ฉันไม่มีทางเลือกให้ไปเสวยสุขลับหลังฉันเป็นอันขาด ต่อไปนี้ฉันจะทำให้เธอเจ็บเจียนตาย โดยการทำงานใช้หนี่ฉัน นอนกับฉัน!!!! 1 คืน 1 ล้านบาท 40 คืนก็ 40 ล้านบาท ดอกเบี้ยคือความพอใจของฉัน”

เงาพิศวาส ทะเลทราย (ซ่อนกลิ่น, ตอนที่ 1)

“คุณขอมพริกายให้ผมเพื่อต้องการรู้ว่าเจ้าชายทรงประทับที่ไหน แล้วคุณก็ตลบหลังผมด้วยการพริกายให้พระองค์ แอมยังแสร้งทำเป็นไม่รู้จึงผมอีก”

"เรื่องของนายกับฉันนะก็แค่เรื่องสนุกชั่วคราว มันไม่ได้มีความสำคัญกับฉันเลย"

แก๊งโจด ก๊วนแสบ เกี่ยวหัวใจยัยตัวร้าย (Rosa Alba, ตอนที่ 34)

= "เพชรขอโทษ...คือเพชรไม่ได้ตั้งใจจริงๆนะ" ไม่ได้ตั้งใจแต่มันเจตนาให้ฉันโดนรุมโทรม =^= ไอ้เพนท์เงิบไปก่อนที่มันจะถอนใจแล้วเดินเข้ามาดึงแขนฉันแทนโดยไม่สนใจยัยเพชรน้ำเน่านั้น อ้ากกกกกกกอะไรเนี่ย?? "เธอไปกับฉัน!" "ไปไหนไม่ทราบ?" หมอนั่นไม่ตอบแต่กลับลากฉันเข้าไปในรถของมันปิดประตู ปัง!!! -^= ไอ้เพชรวิ่งมาเกาะกระบอกด้านข้างทันที... "พี่เพนท์อย่าทำรุนแรงนะ ส่วนเจ้ ชื่อยามากินด้วยละ อย่างปล่อยให้ปอง มันไม่ดี^^"

~My naughty boy~ หนูโมโหสุดซำกับยัยบ้าสุดแสบ (ชากระชาเกะ*, ตอนที่ 41)

"ฮะๆๆ เราเป็นสามภรรยาเกินไปแล้วหรือนะ ^o^ เธอไม่น่ารักจังเลยน้ำ >_< ทั้งๆที่เรายังไม่ได้มีอะไรกันแท้ๆ >.< คิกๆๆ ไม่เป็นไร ะ ฉันไม่ถือหรอก ^o^ เพราะอีกไม่นานเธอกับฉันก็จะมีอะไรกันอยู่แล้ว" เขาพูดพลางส่งยิ้มเจ้าเล่ห์มาให้

แม่ค้าขนมหวาน (พิพา, ตอนที่ 7)

ที่ผ่านมามีผู้หญิงเข้ามาในชีวิตเขามากมาย แต่ยังไม่มีความสนใจของเขาได้มากพอ และแม้บางคนจะพยายามผูกมัดเขา หากไม่มีใครทำสำเร็จ กฎเหล็กของเขาที่ผู้หญิงทุกคนต้องรู้และเข้าใจก็คือต่างคนต่างพอใจ...ไม่มีผูกมัด!

Princes & Spy ขโมยหัวใจเจ้าชายเพลย์บอย!!! (หัวสมองตีบตัน ----*, ตอนที่ 24)

"เธอคิดจะเล่นอะไรกับฉันหรือไง..." ว่าแล้วจึงวอนก็ยื่นมือนั้นเข้าไปสัมผัสกับริมฝีปากสีชมพูของเขานั่น เธอมองเขาด้วยสีหน้าที่ประหลาดใจ

"มะ...มีอะไรติดปากฉันหรือไง"

"อย่าทำหน้าตาให้ฉันอยากแอมเธอจะได้มั๊ย"

~นายคาสนัว & สาวใช้จำเป็น~ (~LuCkY & LoVeR~ (วิญญาดา), ตอนที่ 12)

ตอนนี้เรียวโกะเริ่มไม่แน่ใจว่า เคนจะกำลังติดใจในเรือนร่างของเธอ (มันดูหลงตัวเองไปหน่อยมั๊ย อีๆ) หรือว่าเขารักเธอจริงๆ กันแน่ ไซลิ่ คุณคงเห็นว่ามันเป็นเรื่องปกติเหมือนการกินข้าววันละสามมื้อสินะ

รักนี้มีแต่ผู้หญิง (shu-I, ตอนที่ 4)

เมดวงคิดสอกลงไปมาที่ปลายนิ้วก่อนปิดหนังสือ "เรียนรู้จากใครบางคนแถวนี้มานะ แต่ฉันยังดีกว่าเธอเยอะ"

"ตรงไหน?" นมฮ้อนถามกลับ พลางเปิดหนังสือบ้าง

"ตรงที่ไม่เคยเกินเลขกับเด็ก"

“พูดเหมือนฉันทำความผิดฐานพราดผู้เยาว์ เขาขอมฉันเอง ไม่ได้บังคับนะ”

รักนี้มีแต่ผู้หญิง (shu-I, ตอนที่ 17)

หากเป็นเทอมที่แล้ว เวลานี้เม้มักจะโผล่มาชวนเธอไปเที่ยว หากเป็นก่อนหน้านี้อาจจะ ('ก่อ' คำที่ถูกตัดคือ 'ก่อ': ผู้วิจัย) คงกล้าเดินไปพบพี่รหัสที่ห้อง แต่หลังจากคือนั้น หัวใจกลับกลัวการเผชิญหน้ากับความเป็นเพื่อนของรุ่นพี่ทั้งสอง และกลัวเหลือเกินที่จะต้องยื่นคอยโดยไม่มีผู้ใดมารับ

เมื่อมอบกายให้ เธอก็หวังเพียงได้อยู่เคียงข้าง แต่มันคงไม่พอเสียแล้วอยากให้อีกหรือเห็นความสำคัญก็ยังดี อยากรู้ว่าฝนอยู่ในตำแหน่งไหนในหัวใจที่

เกมรักแรงปรารถนา (บลู-มะ-วิน, ตอนที่ 5)

จะว่าไปเรื่องเซ็กซ์ของสลิลากับกิมหันต์ก็ขัดกับวัฒนธรรมไทยอยู่ไม่น้อยหากหญิงสาวคิดใคร่ตรงถึถ้วนดีแล้ว และเห็นว่าตัวเองมีวุฒิภาวะความเป็นผู้ใหญ่พอตัว เธอสามารถบอกกับใคร ๆ ได้เต็มปากว่า หากเกิดอะไรขึ้นเธอพร้อมที่จะรับผิดชอบทุกอย่างด้วยตัวเอง

จากตัวอย่างนวนิยายในเรื่องการมีความสัมพันธ์ทางเพศก่อนแต่งงาน เนื้อหาส่วนใหญ่ของนวนิยายการมีความสัมพันธ์ทางเพศก่อนแต่งงานเป็นเรื่องปกติ ไม่ว่าตัวละครนั้นจะอยู่ในวัยเรียนหรือไม่ บางครั้งการมีความสัมพันธ์กันก็เป็นไปเพราะเรื่องงานหรือความรักสนุกเท่านั้น

ดังนั้นค่านิยมของสังคมที่ไม่พึงปรารถนาที่ปรากฏในนวนิยายบนอินเทอร์เน็ตสามารถสรุปเป็นตารางได้ดังนี้

ตารางที่ 6 สรุปค่านิยมของสังคมที่ไม่พึงปรารถนาที่ปรากฏในนวนิยายบนอินเทอร์เน็ต

ลำดับ ที่	ชื่อเรื่อง	ค่านิยมของสังคมที่ไม่พึงปรารถนา										
		การไม่ ยึดถือ ระบบ อาวุโส	การยกย่อง ในอำนาจ ผู้มีอำนาจ	ค่านิยม ใหม่ใน อาชีพ	วัฒนธรรม บริโภค	การนิยม เสรีภาพโดย ปราศจาก ขอบเขต	การ พนัน ขั้น ต่อ	การรัก พวกพ้อง จนเกิน พอดี	การนิยม ความ ร่ำรวย	ความไม่ เสมอภาค ของหญิง และชาย	การแสดง ความรัก ในที่ สาธารณะ	การมี ความสัมพันธ์ ทางเพศก่อน แต่งงาน
1	มนตราแห่งทะเลทราย	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	
2	ร้อยเล่ห์..เสน่ห์ลวง	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	
3	Princes & Spy ขโมยหัวใจ เจ้าชายเพลย์บอย!!!	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	
4	Devil Boy ยุ่งนักรักผู้ชายอันตราย !	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	
5	พิศวาสีดำ	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	
6	เกมรักแรงปรารถนา	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	
7	แม่ค้าขนมหวาน	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	
8	พันธนาการแห่งรัก ภาค 1	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	
9	ดวงตาในดวงใจ	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	

ตารางที่ 6 (ต่อ)

ลำดับ ที่	ชื่อเรื่อง	ค่านิยมของสังคมที่ไม่พึงปรารถนา										
		การไม่ ยึดถือ ระบบ อาวุโส	การยกย่อง ในอำนาจ ผู้มีอำนาจ	ค่านิยม ใหม่ใน อาชีพ	วัฒนธรรม บริโภค	การนิยม เสรีภาพโดย ปราศจาก ขอบเขต	การ พนัน ขัน ต่อ	การรัก พวกพ้อง จนเกิน พอดี	การนิยม ความ ร่ำรวย	ความไม่ เสมอภาค ของหญิง และชาย	การแสดง ความรัก ในที่ สาธารณะ	การมี ความสัมพันธ์ ทางเพศ ก่อนแต่งงาน
10	+ Kiss me , Kill me + ขี้หัวใจ ใส่ไฟรัก! +	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	
11	Mouth To Mouth ยัยปากกรรไกร กะนายคารมจืด!	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	
12	ทาสรักเสนา	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	
13	สาวเต็มบะ.....แสดงรักหนุ่ม ฮอต	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	
14	เรื่องราวรักจากปากกาทราย	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	
15	L - O - V - E รักทั้งที่ต้องทุ่มทั้ง ใจ!	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	

ตารางที่ 6 (ต่อ)

ลำดับ ที่	ชื่อเรื่อง	ค่านิยมของสังคมที่ไม่พึงปรารถนา										
		การไม่ ยึดถือ ระบบ อาวุโส	การยกย่อง ในอำนาจ ผู้มีอำนาจ	ค่านิยม ใหม่ใน อาชีพ	วัฒนธรรม บริโภค	การนิยม เสรีภาพโดย ปราศจาก ขอบเขต	การ พัวพัน จนเกิน พอดี	การ นิยมนิยม ความ ร่ำรวย	ความไม่ เสมอภาค ของหญิง และชาย	การแสดง ความรัก ในที่ สาธารณะ	การมี ความสัมพันธ์ ทางเพศ ก่อนแต่งงาน	
16	ฝากจูบเคียงใจนายบอดี้การ์ด	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	
17	เพลงเสน่หา (พิศวาสซาตาน)	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	
18	~My naughty boy~ หนุ่มโสด ซ่า กับ ยัยบ้าสุดแสบ	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	
19	หนุ่มรักหนุ่มแค่น	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	
20	คิมหันต์ (Love of Winter) Part II)	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	
21	Pete x Paige หนุ่มกวน สว แกร่ง รักแรงจูบสอง	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	
22	หนุ่มรักเสน่ห์หา	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	

ตารางที่ 6 (ต่อ)

ลำดับ ที่	ชื่อเรื่อง	ค่านิยมของสังคมที่ไม่พึงปรารถนา										
		การไม่ ยึดถือ ระบบ อาวุโส	การยกย่อง ในอำนาจ ผู้มีอำนาจ	ค่านิยม ใหม่ใน อาชีพ	วัฒนธรรม บริโภค	การนิยม เสรีภาพโดย ปราศจาก ขอบเขต	การ พนัน ขั้น ต่อ	การรัก พวกพ้อง จนเกิน พอดี	การ นิยม ความ ร่ำรวย	ความไม่ เสมอภาค ของหญิง และชาย	การแสดง ความรัก ในที่ สาธารณะ	การมี ความสัมพันธ์ ทางเพศ ก่อนแต่งงาน
23	รักนี้มีแต่ผู้หญิง	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	
24	+ _ + My Love Perfect Match # _ +	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	
25	Deadly LoveR :: แผนรักมัด หัวใจของขยันทูต	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	
26	~นายดาสน์โนว่า & สาวใช้ จำเป็น~	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	
27	++ยัยตัวร้าย กับ นายปีศาจ++	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	
28	4 คู่สุดน่ารัก (4 Girls)	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	

ตารางที่ 6 (ต่อ)

ลำดับ ที่	ชื่อเรื่อง	ค่านิยมของสังคมที่ไม่พึงปรารถนา										
		การไม่ ยึดถือ ระบบ อาวุโส	การยกย่อง ในอำนาจ ผู้มีอำนาจ	ค่านิยม ใหม่ใน อาชีพ	วัฒนธรรม บริโภค	การนิยม เสรีภาพโดย ปราศจาก ขอบเขต	การ พัวพัน ขั้น ต่อ	การรัก พวกพ้อง จนเกิน พอดี	การ นิยม ความ ร่ำรวย	ความไม่ เสมอภาค ของหญิง และชาย	การแสดง ความรัก ในที่ สาธารณะ	การมี ความสัมพันธ์ ทางเพศก่อน แต่งงาน
29	Seoul of love ผู้หญิงพันธุ์ร้าย vs ผู้ชายพันธุ์ซ้าส์	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	
30	จักรวรรดิรัก	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	
31	เงาพิศวาส ทะเลทราย	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	
32	*แก๊งโหด กวนแสน เกี้ยวหัวใจ ยัยตัวร้าย *	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	
33	๑๑:๑๑:Perfect Plan.. ปฏิบัติการพิชิตใจยัยตัวแสน:๑๑	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	
34	นายทาสโนว่า + ประทะ + ยัยซ่า สุดชวย	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	

ค่านิยมของวัยรุ่นหญิงที่อ่านนวนิยายบนอินเทอร์เน็ต

นวนิยายเป็นสื่อประเภทหนึ่งที่วัยรุ่นหญิงให้ความสนใจ ในปัจจุบันมีนวนิยายที่แต่งขึ้นเพื่อวัยรุ่นโดยเฉพาะเกิดขึ้นมากมาย และการอ่านนวนิยายในปัจจุบันสามารถหาอ่านได้จากบนอินเทอร์เน็ตซึ่งสะดวกมากขึ้น เพราะอินเทอร์เน็ตเป็นช่องทางการสื่อสารที่กำลังได้รับความนิยมจากวัยรุ่นเป็นอย่างมาก และมีแนวโน้มที่จะเพิ่มขึ้นในอนาคต

ส่วนของการวิเคราะห์เนื้อหาตามค่านิยมที่ปรากฏในนวนิยายบนอินเทอร์เน็ต ซึ่งเป็นส่วนของการวิเคราะห์แล้วจะประกอบกับบทสัมภาษณ์วัยรุ่นหญิงที่อ่านนวนิยายบนอินเทอร์เน็ตจำนวน 30 คน รวมอยู่ด้วยเพื่อแสดงให้เห็นการรับรู้และความเห็นของวัยรุ่นในด้านค่านิยมจากนวนิยายบนอินเทอร์เน็ต

ข้อมูลทั่วไปของวัยรุ่นหญิง

จากการสัมภาษณ์ สามารถแบ่งกลุ่มวัยรุ่นที่ให้สัมภาษณ์ออกเป็น 3 ช่วงอายุ คือ อายุ 13-15 ปี เป็นช่วงวัยรุ่นตอนต้น จำนวน 10 คน อายุ 16-18 ปี เป็นช่วงวัยรุ่นตอนกลาง จำนวน 10 คน อายุ 19-20 ปี เป็นช่วงวัยรุ่นตอนปลาย จำนวน 10 คน

การแบ่งเกณฑ์อายุของกลุ่มผู้ให้สัมภาษณ์ ทำให้เห็นภาพรวมชัดเจนของลักษณะวัยรุ่นหญิงที่มีการเปลี่ยนแปลงตามช่วงวัย จากการสัมภาษณ์พบว่า กลุ่มวัยรุ่นตอนต้นที่อายุ 13-15 ปี จะยังคงมีความเป็นเด็กอยู่มาก เชื่อฟังพ่อแม่ ผู้ปกครอง และชอบทำตามกระแสวัยรุ่น กลุ่มวัยรุ่นตอนกลางอายุ 16-18 ปี มีการค้นหาความเป็นตัวเองที่เหมาะสมและเริ่มมีการรวมกลุ่มกันทำกิจกรรมกับเพื่อนที่มีความสนใจในด้านเดียวกัน เช่น มีการรวมกลุ่มกันเต้นเลียนแบบดารา นักร้องที่ชื่นชอบ มีการตั้งกลุ่มเพื่อทำกิจกรรมกับเพื่อนที่สนใจด้านเดียวกัน และกลุ่มวัยรุ่นตอนปลายอายุ 19-20 ปี เป็นกลุ่มวัยรุ่นที่ค่อนข้างจะมีเอกลักษณ์เฉพาะตัวมากขึ้น มีความเป็นตัวเอง และมีความมั่นใจในตนเองค่อนข้างมาก เช่น เป็นนักกิจกรรมในแฟนคลับของดาราศิลปินที่ตนเองชื่นชอบ มีการรวมกลุ่มกันทำกิจกรรมกับเพื่อนที่มีความสนใจด้านเดียวกัน

ข้อมูลเบื้องต้นของผู้อ่านนวนิยายบนอินเทอร์เน็ต ที่ให้สัมภาษณ์จำนวน 30 คน แยกตามช่วงวัยได้ดังนี้

กลุ่มวัยรุ่นหญิงที่อ่านนวนิยายบนอินเทอร์เน็ต อายุ 13-15 ปี หรือช่วงวัยรุ่นตอนต้น จำนวน 10 คน (Early Adolescence)

EA1 อายุ 13 ปี กำลังศึกษาในระดับชั้นมัธยมศึกษาชั้นปีที่ 1 โรงเรียนสตรีแห่งหนึ่ง ติดตามอ่านนวนิยายบนอินเทอร์เน็ตมาประมาณ 2 ปี โดยเริ่มจากการแนะนำของเพื่อน

EA2 อายุ 13 ปี กำลังศึกษาในระดับชั้นมัธยมศึกษาชั้นปีที่ 1 โรงเรียนสตรีแห่งหนึ่ง ติดตามอ่านนวนิยายบนอินเทอร์เน็ตมาประมาณ 2 ปี โดยเริ่มจากการแนะนำของเพื่อน

กลุ่มวัยรุ่นหญิงที่อ่านนวนิยายบนอินเทอร์เน็ต อายุ 16-18 ปี หรือช่วงวัยรุ่นตอนกลาง
จำนวน 10 คน (Middle Adolescence)

MA5 อายุ 17 ปี กำลังศึกษาในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนสตรีแห่งหนึ่ง
ติดตามอ่านนวนิยายบนอินเทอร์เน็ตมาประมาณ 5 ปี โดยเริ่มจากการแนะนำของเพื่อน

MA6 อายุ 17 ปี กำลังศึกษาในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนสตรีแห่งหนึ่ง ติดตามอ่านนวนิยายบนอินเทอร์เน็ตมาประมาณ 4 ปี โดยเริ่มจากการอ่านนวนิยายที่เป็นรูปเล่ม

MA7 อายุ 17 ปี กำลังศึกษาในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนสตรีแห่งหนึ่ง ติดตามอ่านนวนิยายบนอินเทอร์เน็ตมาประมาณ 4 ปี โดยเริ่มจากการอ่านนวนิยายที่เป็นรูปเล่ม

MA8 อายุ 18 ปี กำลังศึกษาในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนสตรีแห่งหนึ่ง ติดตามอ่านนวนิยายบนอินเทอร์เน็ตมาประมาณ 3 ปี โดยเริ่มจากการอ่านนวนิยายที่เป็นรูปเล่ม

MA9 อายุ 18 ปี กำลังศึกษาในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนสตรีแห่งหนึ่ง ติดตามอ่านนวนิยายบนอินเทอร์เน็ตมาประมาณ 4 ปี โดยเริ่มจากการแนะนำของเพื่อน

MA10 อายุ 18 ปี กำลังศึกษาในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนสตรีแห่งหนึ่ง ติดตามอ่านนวนิยายบนอินเทอร์เน็ตมาประมาณ 3 ปี โดยเริ่มจากการชื่นชอบดารานักกร๊อง

กลุ่มวัยรุ่นหญิงที่อ่านนวนิยายบนอินเทอร์เน็ต อายุ 19-20 ปี หรือช่วงวัยรุ่นตอนปลาย จำนวน 10 คน (Late Adolescence)

LA1 อายุ 19 ปี กำลังศึกษาในระดับมหาวิทยาลัยปีที่ 1 มหาวิทยาลัยของรัฐแห่งหนึ่ง ติดตามอ่านนวนิยายบนอินเทอร์เน็ตมาประมาณ 6 ปี โดยเริ่มจากการแนะนำของเพื่อน

LA2 อายุ 19 ปี กำลังศึกษาในระดับมหาวิทยาลัยปีที่ 1 มหาวิทยาลัยของรัฐแห่งหนึ่ง ติดตามอ่านนวนิยายบนอินเทอร์เน็ตมาประมาณ 5 ปี โดยเริ่มจากการอ่านนวนิยายเป็นประจำอยู่ก่อนแล้ว และเข้าสำรวจเว็บไซต์เป็นประจำ

LA3 อายุ 19 ปี กำลังศึกษาในระดับมหาวิทยาลัยปีที่ 1 มหาวิทยาลัยของรัฐแห่งหนึ่ง ติดตามอ่านนวนิยายบนอินเทอร์เน็ตมาประมาณ 5 ปี โดยเริ่มจากการอ่านนวนิยายที่เป็นรูปเล่มประจำอยู่ก่อนแล้ว และมีเพื่อนแนะนำให้เริ่มอ่านนวนิยายบนอินเทอร์เน็ต

LA4 อายุ 19 ปี กำลังศึกษาในระดับมหาวิทยาลัยปีที่ 1 มหาวิทยาลัยของรัฐแห่งหนึ่ง ติดตามอ่านนวนิยายบนอินเทอร์เน็ตมาประมาณ 4 ปี โดยเริ่มจากการอ่านนวนิยายที่เป็นรูปเล่มประจำอยู่ก่อนแล้ว และมีเพื่อนแนะนำให้อ่านนวนิยายบนอินเทอร์เน็ต

LA5 อายุ 19 ปี กำลังศึกษาในระดับมหาวิทยาลัยปีที่ 2 มหาวิทยาลัยของรัฐแห่งหนึ่ง ติดตามอ่านนวนิยายบนอินเทอร์เน็ตมาประมาณ 4 ปี โดยเริ่มจากการอ่านนวนิยายที่เป็นรูปเล่มประจำอยู่ก่อนแล้ว

LA6 อายุ 20 ปี กำลังศึกษาในระดับมหาวิทยาลัยปีที่ 2 มหาวิทยาลัยของรัฐแห่งหนึ่ง ติดตามอ่านนวนิยายบนอินเทอร์เน็ตมาประมาณ 4 ปี โดยเริ่มจากการอ่านนวนิยายที่เป็นรูปเล่มอยู่ก่อนแล้ว

LA7 อายุ 20 ปี กำลังศึกษาในระดับมหาวิทยาลัยปีที่ 2 มหาวิทยาลัยของรัฐแห่งหนึ่ง ติดตามอ่านนวนิยายบนอินเทอร์เน็ตมาประมาณ 7 ปี โดยเริ่มจากการแนะนำของเพื่อน

LA8 อายุ 20 ปี กำลังศึกษาในระดับมหาวิทยาลัยปีที่ 2 มหาวิทยาลัยของรัฐแห่งหนึ่ง ติดตามอ่านนวนิยายบนอินเทอร์เน็ตมาประมาณ 5 ปี โดยเริ่มจากการแนะนำของเพื่อน

LA9 อายุ 20 ปี กำลังศึกษาในระดับมหาวิทยาลัยปีที่ 2 มหาวิทยาลัยของรัฐแห่งหนึ่ง ติดตามอ่านนวนิยายบนอินเทอร์เน็ตมาประมาณ 6 ปี โดยเริ่มจากการอ่านนวนิยายที่เป็นรูปเล่มประจำอยู่ก่อนแล้ว

LA10 อายุ 20 ปี กำลังศึกษาในระดับมหาวิทยาลัยปีที่ 2 มหาวิทยาลัยของรัฐแห่งหนึ่ง ติดตามอ่านนวนิยายบนอินเทอร์เน็ตมาประมาณ 5 ปี โดยเริ่มจากการแนะนำของเพื่อน

ซึ่งสามารถสรุปเป็นตารางแสดงกลุ่มวัยรุ่นหญิงที่อ่านนวนิยายบนอินเทอร์เน็ต ดังนี้

ตารางที่ 7 วัยรุ่นหญิงที่อ่านนวนิยายบนอินเทอร์เน็ต

ลำดับ ที่	รหัส	ช่วงอายุ	ระดับชั้นที่กำลังศึกษา	จำนวน
1	EA	13 – 15 ปี	มัธยมศึกษาตอนต้น	10 คน
2	MA	16 – 18 ปี	มัธยมศึกษาตอนปลาย	10 คน
3	LA	19 – 20 ปี	อุดมศึกษา	10 คน
รวม				30 คน

ข้อมูลเบื้องต้นจากการสัมภาษณ์พบว่า ผู้ที่อ่านนวนิยายบนอินเทอร์เน็ตจะเริ่มอ่านนวนิยายจากการชักจูงของเพื่อน หรือมีเพื่อนในกลุ่มที่สนใจอ่านอยู่แล้วแนะนำกันต่อ ๆ มา และส่วนมากจะมีพื้นฐานมาจากการอ่านหนังสือการ์ตูนญี่ปุ่นมาก่อน โดยเริ่มอ่านนวนิยายจากเว็บไซต์ที่เป็นที่รู้จัก และมีเนื้อหาไม่รุนแรงจนเริ่มพัฒนาไปสู่การอ่านนวนิยายที่มีเนื้อหารุนแรงขึ้นเป็นลำดับ

กลุ่มวัยรุ่นหญิงอายุระหว่าง 13 – 15 ปี จำนวน 10 คน ผู้ให้สัมภาษณ์ส่วนใหญ่ เริ่มมีการอ่านนวนิยายบนอินเทอร์เน็ตจากการได้รับการแนะนำจากกลุ่มเพื่อนที่อ่านอยู่แล้วและแนะนำกันในกลุ่ม โดยนิยมนวนิยายที่มีเนื้อเรื่องที่เก๋ไก๋ขึ้น หรือมีการดำเนินเรื่องเกี่ยวกับชีวิตในวัยเรียนเป็นส่วนใหญ่ เกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างเพื่อน ความรักระหว่างชายหญิง ส่วนกลุ่มวัยรุ่นอายุระหว่าง 16 – 18 ปี จำนวน 10 คน ผู้ให้สัมภาษณ์ส่วนใหญ่เริ่มมีการอ่านที่พัฒนาเป็นการอ่าน

นวนิยายที่มีเนื้อหาความรักระหว่างเพศเดียวกันมากขึ้น ส่วนวัยรุ่นหญิงอายุ 19–20 ปี จำนวน 10 คน ผู้ให้สัมภาษณ์ส่วนใหญ่นิยมอ่านนวนิยายที่เป็นรักระหว่างเพศเดียวกัน และมีระดับความรุนแรงทางด้านภาษา ความสัมพันธ์ระหว่างตัวละครที่รุนแรงมากขึ้น ดังนี้

“เริ่มจากรู้จักรุ่นพี่ที่อ่าน แล้วเค้าส่งที่เค้าอ่านมาให้อ่าน พออ่านแล้วก็ชอบแล้วก็เลยเริ่มหาอ่านเองจากเน็ตบ้างเพื่อนบ้าง เริ่มจากเว็บเด็กดีก่อน แล้วก็ไปจากเว็บอื่นมาเรื่อย ๆ พอรู้จักคนมากขึ้นเค้าก็จะแนะนำมามากขึ้นเรื่อย ๆ นวนิยายพวกนี้ก็มีส่วนชักนำความคิดก็มีส่วนบ้างแต่ก็มันก็อยู่ที่ตัวบุคคลด้วย ก็บางทีเด็กบางคนก็ชอบในเรื่องนี้มาก ๆ ก็จะเอาส่วนดี ๆ ของเรื่องไปทำตาม ส่วนที่ไม่ดีก็จะไม่ทำตาม ส่วนพวกที่แยกแยะไม่ได้ก็จะทำตามเรื่องทั้งหมดไม่ว่าจะดีหรือไม่ดี ส่วนพวกของหนูไม่ค่อยจะมีอะไรเพราะเราโตแล้วแล้วก็รู้จักแยกแยะ ส่วนตอนนี้ก็อ่านทั้ง Yuri แล้ว ก็ยาโอโอโอ (‘‘Yuri’’ หรือ ‘‘Yuri’’ หมายถึง นวนิยายที่มีเนื้อหาเกี่ยวกับหญิงรักหญิง ‘‘ยาโอโอ’’ หรือ ‘‘Yaoi’’ หมายถึง นวนิยายที่มีเนื้อหาเกี่ยวกับชายรักชาย: ผู้วิจัย)

(EA9, สัมภาษณ์, 21 พฤศจิกายน 2551)

“ครั้งแรกเพื่อนแนะนำให้อ่าน ตอนแรกก็ไม่เคยอ่าน แล้วก็ไม่ได้คิดว่ามันมี พอเข้ามาเรียนที่นี้เพื่อนก็แนะนำให้อ่าน ตอนนั้นก็อ่านได้หมดไม่ว่าจะเป็นนิยายธรรมดา หรือว่า fic y (‘‘fic y’’ หมายถึง นวนิยายที่มีเนื้อหาเกี่ยวกับชายรักชาย: ผู้วิจัย) ของชายกับชาย แล้วก็หญิงกับหญิง ส่วนมากจะดูเนื้อเรื่องมากกว่าว่าสนุกหรือเปล่า มีผลกับความคิดของคนอ่าน คิดว่ามันขึ้นอยู่กับแต่ละคน มันขึ้นอยู่กับแต่ละคนขึ้นอยู่กับวิจารณญาณของแต่ละคนมากกว่า บางคนรู้จักแยกแยะก็ไม่ใช่เป็นไร ส่วนทางด้านความคิดของแต่ละคน โดยส่วนตัวก็ไม่เคยเห็นนะ แต่ส่วนลึกก็อาจจะมึนนะ อย่างเด็กที่ยังไม่มีความคิดก็อาจจะเอาทำตาม การอ่านเรื่องพวกนี้มันก็เป็นเรื่องธรรมดาไปแล้ว มันก็คือนิยาย”

(MA1, สัมภาษณ์, 28 ตุลาคม 2551)

“เพื่อนแนะนำให้อ่าน ตอนแรกที่อ่านแบบเป็นเล่มก่อน ของแจ่มใส แบบชายหญิง ตอนแรกเกลียดชายชายนะ หญิงหญิง ก็เหมือนกันอ่านแล้วจะอ้วก แต่ตอนนี้ก็อ่านชายชายก็ได้แล้ว แต่ก็ยังไม่อ่านหญิงหญิง อ่านครั้งเดียวแล้วก็ยังไม่อ่านเลยเพราะไม่ชอบ ตอนแรกที่ไม่อ่านชายชาย (‘‘ชายชาย’’ หมายถึง นวนิยายประเภทชายรักชาย: ผู้วิจัย) เพราะมันแรงมาก แบบว่าถ้ามากกว่าจูบก็รุนแรงแล้ว แล้วก็ยังไม่ชอบอ่านแบบผิดเพศ แล้วตอนนี้ก็อ่านชายชาย แบบว่าชิน อ่านไปมันก็จะชินไปเอง แล้วก็กลับมาอ่านชายหญิงแล้ว ความรุนแรงอยู่ที่เราเลือก คิดว่ามันมีผลกับความคิดแล้วก็การกระทำของคนอ่านนะ ถ้าเป็นคนอ่านเยอะ อย่างถ้าบางเรื่องที่คิดว่าไม่เป็น อยู่ที่ความคิดของคน มันอยู่ที่ว่าใครจะแสดงออกหรือไม่แสดงออก มันอยู่ที่ความชิน ตอนแรกก็ตกใจแต่พอเริ่มอ่านไปนาน ๆ ก็เริ่มชิน แล้วก็คิดว่ามันไม่รุนแรง แล้วตอนนี้ก็เริ่มแต่งเองลงในเด็กดีด้วย ให้เพื่อนอ่าน

บ้างแต่ส่วนมากจะลงในเว็บ มีคนคิดมากเหมือนกัน แต่หนูแต่งเฉพาะ *fic y* ของดงบัง ('*fic y*' หมายถึง คำเรียกนวนิยายแนวรักเพศเดียวกันในที่นี้หมายถึงนวนิยายประเภทชายรักชาย, 'ดงบัง' หมายถึง วงนักร้องวัยรุ่นชายของเกาหลี ชื่อวงคือ ดงบังซิงกิ: ผู้วิจัย) แจงกับขุนโน (ชื่อนักร้องในวงดงบังซิงกิ: ผู้วิจัย) แต่ในเน็ตเค้าเรียก 'ขุนแจ' เรื่องต่อไปว่าจะลองของ *SJ* บ้าง" ('*SJ*' หมายถึง วงนักร้องวัยรุ่นชายของเกาหลี ชื่อวงคือ Super Junior: ผู้วิจัย)

(MA9, สัมภาษณ์, 30 ตุลาคม 2551)

"ชอบดาราตอนแรกก็ชอบเลย ๗ แต่พอเล่นบอร์ดกันเจอเพื่อน แล้วในบอร์ดก็จะเรื่องที่แต่งเอาไว้ พออ่านแล้วก็ชอบเลย แต่ชอบแบบยาไอโอมากกว่ายูริ ส่วนมากจะอ่านแต่ *Fic y* ("*fic y*" หมายถึง นวนิยายที่มีเนื้อหาเกี่ยวกับชายรักชาย: ผู้วิจัย) ส่วนมากจะอ่านของดงบัง แล้วก็ *SJ* คละกันไป ตอนแรกทีอ่านก็ไม่มีฉาก *NC* ("*NC*" ย่อมาจากคำว่า "Non Child" หรือ เรท (Rat) ระดับความรุนแรงทั้งทางด้านการใช้อารมณ์ของตัวละครและฉากแสดงความรักของตัวละคร: ผู้วิจัย) เป็น *Fic* ธรรมดา ถึงตอนนี้ถ้า *NC* แรง ๆ ก็ยังรับไม่ได้ เล่นเอ็มไปด้วยอ่านไปด้วยเพื่อนในกลุ่มก็ชอบ นิยายพวกนี้ก็มีผลกับความคิดหนูเหมือนกันนะ อย่างเดี๋ยวนี้อ่านก็มีความสุข เดินจับมือกันจู๋มมือกันเยอะขึ้น ก็คิดว่าน่ารักดีแต่ว่าก่อนที่จะอ่านเรื่องพวกนี้นะก็รับไม่ค่อยได้ที่จะเห็นว่าผู้ชายเดินจับมือกันแต่เดี๋ยวนี้อ่านก็เลย ๗ น่ารักดี"

(MA3, สัมภาษณ์, 28 ตุลาคม 2551)

"ประมาณ 1 ม.2 อ่านแบบว่าพี่ของเพื่อนแนะนำ เค้าอ่าน เป็นคนชอบอ่านหนังสืออยู่แล้ว พอได้อ่าน *Fic y* ก็เลยชอบ แล้วก็ติดตามอ่านมาเรื่อย ๆ ไม่ได้อ่านบ่อยมาก *Fic* ที่อ่านตอนแรกก็ไม่ได้มีฉาก *NC* แต่จะใช้อารมณ์เศร้ามากกว่า *Fic* เศร้า ๆ ถ้าเป็น *Fic* ก็จะไม้อ่าน ปัจจุบันก็อ่านได้แต่ก็ไม่ค่อยชอบเท่าไร เป็นเมื่อก่อนจะไม่อ่านเลย นิยายมันก็มีส่วนเปลี่ยนความคิดของคนบ้างเหมือนกันอย่างเช่น อย่างมีคนแต่งตัวเสื้อเซ็กซี่ ใส่ผ้าหอม ก็จะคิดแล้วว่าเป็นเกย์แน่นอน แล้วก็อย่างพวกอกหักแล้วฆ่าตัวตาย บูชาความรักมาก คบคนเดียวที่เป็นเนื้อคู่ของเรา ส่วนใหญ่ที่อ่านตั้งแต่เด็ก ๆ อ่านกันมันเป็นแฟนมากกว่า พออ่านแล้วเห็นเพื่อนมีแฟนก็อยากมีแฟนบ้าง อย่างเพื่อนที่อ่านก็มีจิน ("จิน" หมายถึง จินตนาการ ย่อมาจากภาษาอังกฤษคำว่า "Imagine": ผู้วิจัย) บ้างอย่างเห็นดาราที่เค้าชอบก็จะจิน ไปว่าเป็นกิ๊กกันอย่างนี้"

(LA6, สัมภาษณ์, 15 ตุลาคม 2551)

"อ่านก็ ประมาณ ม. 1 ที่เป็นนิยายที่เป็นหนังสือ แต่การ์ตูนก็อ่านอยู่ด้วยอ่านมาก่อนอ่านนิยายอีก แล้วก็ค่อย ๆ มาอ่านในเน็ต เพื่อนจะเป็นคนแนะนำส่วนใหญ่อ่านในเด็กดี อ่านได้ทุกอย่าง แต่ชอบมากประเภทหญิงหญิง ('หญิงหญิง' หมายถึง นวนิยายประเภทหญิงรักหญิง: ผู้วิจัย) ส่วนมากเพื่อนจะเล่าให้ฟัง ก็มีผลกับความคิดเราบ้าง แต่ก็อ่านเพื่อผ่อนคลายเลย ๗ ก็บางทีเราก็ได้"

รู้ว่าผู้หญิงอย่างนี้ชอบเพศตรงข้าม แต่บางทีผู้หญิงมันก็สื่อสารกับผู้หญิงได้ดีกว่า เพื่อนก็อ่านเยอะ แล้วอย่างมีเพื่อนบางคนที่ชอบการตุ๋นเรื่อง รีบอน (Re-Born) เล้าชอบมากทำทุกอย่างตามตัวละคร เวลาทีมงานเค้าก็แต่งคอสเพลย์ไปงานด้วย ซื่อทุกอย่างที่เป็นของสะสมของตัวการ์ตูนตัวนี้ อย่างนี้บางคนก็มีหลุดคำพูดมาเหมือนกันที่ติดมาจากนิยาย”

(EA10, สัมภาษณ์, 22 พฤศจิกายน 2551)

สรุปได้ว่ากลุ่มวัยรุ่นหญิงจะเริ่มอ่านนวนิยายบนอินเทอร์เน็ตส่วนใหญ่จะมีพื้นฐานในการอ่านการ์ตูนญี่ปุ่นมาก่อนและได้รับการแนะนำจากกลุ่มเพื่อนเพื่ออ่านนวนิยายจากอินเทอร์เน็ต การอ่านนวนิยายเริ่มแรกนวนิยายจะมีเนื้อหาความรักเกี่ยวกับชายและหญิงเป็นส่วนใหญ่และเริ่มมีการพัฒนาไปสู่การอ่านนวนิยายรักที่มีเนื้อหาเกี่ยวกับความรักระหว่างเพศเดียวกันหรือที่รู้จักกันในชื่อ Fic Y ซึ่งมี 2 ประเภทคือ Yaoi (ยา-โอ-อิ) เป็นนวนิยายรักเพศเดียวกันระหว่างชายกับชาย และ Yuri (ยู-ริ) เป็นนวนิยายรักเพศเดียวกันระหว่างหญิงกับหญิง ซึ่งเป็นที่นิยมอ่านกันมากในกลุ่มวัยรุ่นที่นิยมอ่านนวนิยายบนอินเทอร์เน็ตเพราะมีเนื้อหาที่เกี่ยวกับดารา และนี่ก็จริงที่ตนเองชื่นชอบ โดยส่วนใหญ่แล้วจะมีเว็บไซต์ประจำเพื่อทำการอ่านนวนิยายได้อย่างต่อเนื่อง และจะเข้าใช้อินเทอร์เน็ตเป็นประจำทุกวัน โดยเข้าใช้อินเทอร์เน็ตเฉลี่ยวันละ 2-3 ชั่วโมงต่อวัน มีเว็บไซต์ประจำเพื่อพูดคุยกับกลุ่มเพื่อนที่สนใจในด้านเดียวกัน มีการพูดคุยกันเป็นประจำผ่านโปรแกรม การสนทนาผ่านอินเทอร์เน็ตคือ เอ็มเอสเอ็น (MSN) หรือเรียกสั้น ๆ ว่า “คุยเอ็ม” หรือ “เล่นเอ็ม” และจากการสัมภาษณ์กลุ่มวัยรุ่นหญิงที่อ่านนวนิยายบนอินเทอร์เน็ตส่วนใหญ่ผู้ปกครองจะไม่ทราบว่าอ่านนวนิยายบนอินเทอร์เน็ต และวัยรุ่นส่วนใหญ่คิดว่าไม่จำเป็นที่จะต้องให้ผู้ปกครองทราบว่าอ่านนวนิยายบนอินเทอร์เน็ต

ค่านิยมที่ปรากฏในนวนิยายบนอินเทอร์เน็ตกับความคิดเห็นของกลุ่มวัยรุ่น

ความคิดเห็นของกลุ่มวัยรุ่นในขณะนี้หมายถึงการมีความคิดเห็นด้านค่านิยมร่วมกันของกลุ่มวัยรุ่นจำนวนหนึ่งซึ่งรับรู้ถึงค่านิยม และมีความเห็นไปในทางเดียวกันผ่านการอ่านนวนิยายบนอินเทอร์เน็ต ในการวิจัยครั้งนี้ได้จัดแบ่งค่านิยมออกเป็น 2 ประเภท คือ ค่านิยมของบุคคลและค่านิยมของสังคม

ค่านิยมของบุคคล เป็นค่านิยมที่แต่ละบุคคลยึดถือและนำมาเป็นแนวปฏิบัติ ซึ่งมีทั้งค่านิยมที่พึงปรารถนา และไม่พึงปรารถนา ได้แก่

1. ค่านิยมที่พึงปรารถนา

1.1 การเคารพผู้อาวุโส

การมีกิริยามารยาทสุภาพอ่อนน้อมต่อผู้ใหญ่ การใช้ถ้อยคำแสดงสัมมาคารวะต่อผู้อาวุโสกว่าตน มีแนวคำสอนจากการวิเคราะห์นวนิยายที่พบว่าเนื้อหาส่วนใหญ่ของนวนิยายจะมี

การแสดงออกของตัวละครผ่านการกระทำหรือคำพูดที่มีความสุภาพไม่ว่าร้ายกับผู้ที่อยู่มากกว่า
กลุ่มวัยรุ่นหญิงส่วนใหญ่มีความคิดเห็นดังนี้

“การที่มีกริยามารยาทที่ดีต่อผู้ใหญ่ มีสัมมาคารวะต่อผู้ใหญ่ทำให้ผู้ใหญ่เห็นว่าเรามี
ความสุภาพอ่อนโยนและได้มีการอบรมสั่งสอนเป็นอย่างดีสมควรที่จะปฏิบัติเป็นอย่างยิ่ง”

(EA2, สัมภาษณ์, 5 พฤศจิกายน 2551)

“สังคมและวัฒนธรรมไทยมีการปลูกฝังเรื่องกริยามารยาท สัมมาคารวะ ทำให้ผู้ที่
ปฏิบัติตามมีความอ่อนน้อมถ่อมตนถือว่าเป็นสิ่งที่ดี ถือว่าเป็นเอกลักษณ์ของคนไทยที่ควรปฏิบัติ
ตามผู้ที่มีความสุภาพ อ่อนน้อมถ่อมตนทำให้เป็นที่รักของบุคคลรอบข้าง”

(EA10, สัมภาษณ์, 22 พฤศจิกายน 2551)

“เห็นด้วย เพราะเป็นการแสดงให้เห็นถึงกริยามารยาทที่ดีอย่างหนึ่งของสังคมไทย
เป็นการบ่งบอกถึงนิสัยและตัวตนที่ดีของเราได้ อีกทั้งยังทำให้ผู้ใหญ่เอ็นดู มีเมตตาแก่เราด้วย”

(MA3, สัมภาษณ์, 28 ตุลาคม 2551)

“เห็นด้วย เพราะการที่เราแสดงกริยามารยาทที่สุภาพอ่อนน้อมถ่อมตน การใช้ถ้อยคำ
แสดงสัมมาคารวะต่อผู้ใหญ่ที่อาวุโสกว่า เป็นการให้เกิดจิตต่อผู้ใหญ่ ทำให้ผู้ใหญ่รัก และเอ็นดู”

(LA6, สัมภาษณ์, 11 ตุลาคม 2551)

“เห็นด้วย ที่เค้าเคารพเพราะอย่างการไหว้ มันเป็นสิ่งที่ควรทำเพราะปกติเราก็คง
สั่งสอนให้เคารพผู้อาวุโสกว่าอยู่แล้ว ก็ไม่แปลกที่ตัวละครจะให้ความเคารพผู้ที่มีความอาวุโสกว่า
ในความเป็นจริงก็ควรเป็นอย่างนั้นเหมือนกัน”

(LA1, สัมภาษณ์, 19 ตุลาคม 2551)

จากการสัมภาษณ์กลุ่มวัยรุ่นหญิงในเรื่องการเคารพผู้อาวุโส วัยรุ่นหญิงส่วนใหญ่มี
ความคิดเห็นว่าการเคารพผู้อาวุโสเป็นเรื่องที่สมควรกระทำเพราะวัฒนธรรมไทยได้สั่งสอนกัน
มาซึ่งเป็นส่วนที่ดีงามของสังคมไทย

1.2 ความขยันหมั่นเพียร

การปฏิบัติงานในหน้าที่ด้วยความเต็มใจและมีประสิทธิภาพ มีแนวคำถามจากการ
วิเคราะห์นวนิยายที่พบว่าเนื้อหาส่วนใหญ่ของนวนิยายจะแสดงออกในรูปของการขยันทำงานใน
หน้าที่หรืองานที่ทำในอาชีพตามบทของตัวละคร กลุ่มวัยรุ่นหญิงส่วนใหญ่มีความคิดเห็นดังนี้

“เห็นด้วยที่จะมีความขยันในการกระทำหรือเรียนอย่างหนึ่ง ที่ทำให้เรามีความพยายาม
อดทนที่จะทำสิ่งใดสิ่งหนึ่งให้สำเร็จตามเป้าหมาย”

(EA1, สัมภาษณ์, 3 พฤศจิกายน 2551)

“ความขยันหมั่นเพียรเป็นสิ่งที่ดี ผิดให้ตั้งใจและอดทนหมั่นฝึกฝนในงานแต่ละอย่างสำเร็จด้วยดี ซึ่งถือว่าความขยันหมั่นเพียรสำคัญอย่างยิ่งในการประสบความสำเร็จ เพราะการทำกิจการต่าง ๆ ต้องอาศัยความขยันหมั่นเพียรเป็นหลัก”

(EA4, สัมภาษณ์, 10 พฤศจิกายน 2551)

“เป็นการตั้งใจทำอะไรสิ่งหนึ่งอย่างมุ่งมั่นและสม่ำเสมอ ซึ่งไม่ได้ตัดสินใจด้วยการประสบความสำเร็จ ซึ่งแต่ละคนก็มีความขยันหมั่นเพียรในเรื่องต่าง ๆ กัน เช่น ขยันอ่านหนังสือ ขยันทำงาน เป็นการทำงานอย่างเต็มที่เต็มกำลังของเรา จะได้ไม่รู้สึกเสียดยด้าง”

(MA8, สัมภาษณ์, 25 สิงหาคม 2551)

“ก็เป็นสิ่งที่ทุกคนควรมีในตัวเองเพราะบางสิ่งกว่าจะได้มาก็ต้องใช้ความขยันหมั่นเพียร อย่างการสอบอยากได้คะแนนดีก็ต้องอ่านหนังสือมาก ๆ เข้าไว้”

(MA10, สัมภาษณ์, 5 ตุลาคม 2551)

“คิดว่าความขยันหมั่นเพียรเป็นสิ่งที่ดี ถ้าหากเรามีความขยันก็จะทำให้สิ่งที่เราคาดหวังไว้ประสบความสำเร็จ เป็นการฝึกความอดทนไปในตัวด้วย”

(MA6, สัมภาษณ์, 30 ตุลาคม 2551)

“ก็เห็นด้วยนะ แต่ส่วนใหญ่ใน Fic ไม่ค่อยมีส่วนใหญ่คนแต่งก็ไม่ค่อยอยากให้เหมือนแต่งตามความต้องการของตัวเอง แบบที่เค้าอยากเป็น แต่มันก็เป็นสิ่งที่ดี”

(LA3, สัมภาษณ์, 21 ตุลาคม 2551)

“เห็นด้วยค่ะเหมือนกับว่าเราต้องพยายามทำให้ดีขึ้นดีขึ้นเรื่อย เหมือนมันทำให้เร็วขึ้นอย่างการทำงาน แล้วก็การอ่านหนังสือ การทำรายงาน”

(LA4, สัมภาษณ์, 21 ตุลาคม 2551)

จากการสัมภาษณ์กลุ่มวัยรุ่นหญิงในเรื่องความขยันหมั่นเพียร วัยรุ่นหญิงส่วนใหญ่มีความคิดเห็นว่าทุกคนควรมีความขยันหมั่นเพียรเพราะเป็นหนทางที่จะทำให้การเรียนหรือการทำงานประสบความสำเร็จ

1.3 ความรับผิดชอบ

การทำงานที่ได้รับมอบหมายได้เสร็จทันเวลาที่กำหนด และได้ผลงานที่ดีตามที่ต้องการ ปฏิบัติหน้าที่หรือบทบาทที่ได้รับมอบหมายโดยไม่ต้องมีการบังคับควบคุมจากผู้อื่น ขอมรับผลของการกระทำของตนไม่ว่าผลนั้นจะดีหรือไม่ดีก็ตาม มีแนวคำถามจากการวิเคราะห์นวนิยายที่พบว่าเนื้อหาของนวนิยายส่วนใหญ่จะแสดงออกถึงความรับผิดชอบในหน้าที่ที่ตนเองได้รับมอบหมายและด้านการยอมรับผลของการกระทำของตนเองของตัวละคร กลุ่มวัยรุ่นหญิงส่วนใหญ่มีความคิดเห็นดังนี้

“ก็เห็นด้วยกับนิยายจะออกอย่างเรื่องแก๊งๆ เนี่ย นางเอกจะเป็นอะไรที่แบบว่าต้องการเรียนให้ดีขึ้นอ่านหนังสือมาหลายเล่มพระเอกมาอ่านหนังสือด้วยแทนที่จะ โดดเรียนไปเที่ยวกัน มันก็เป็นตัวอย่างที่ดีสินะคะ”

(EA7, สัมภาษณ์, 19 พฤศจิกายน 2551)

“เพราะการที่ทุกคนรู้หน้าที่ และรับผิดชอบในหน้าที่ของตัวเอง ทำให้ประสบความสำเร็จในการดำรงชีวิต ไม่สร้างความเดือดร้อนแก่ผู้อื่น พ่อแม่ภูมิใจ สังคมสงบเนื่องจากคนในสังคมต่างรู้หน้าที่ของตัวเอง”

(EA9, สัมภาษณ์, 21 พฤศจิกายน 2551)

“เห็นด้วย เพราะแต่ละคนก็มีหน้าที่ของตนเอง จึงควรรับผิดชอบในหน้าที่ของตนเอง ให้ดีที่สุด เพื่อให้ผลที่ออกมานั้นดีที่สุด และไม่ควร ไปยุ่งในหน้าที่หรือความรับผิดชอบของผู้อื่น เนื่องจากอาจทำให้เกิดการขัดแย้งขึ้นได้... นิยายหลายเรื่องพระเอกก็จะพยายามทำตัวมีความรับผิดชอบให้นางเอกเห็น...”

(MA1, สัมภาษณ์, 7 ตุลาคม 2551)

“เห็นด้วย เพราะมันเป็นสิ่งที่จำเป็นในอนาคต ไม่ว่าเราจะประกอบอาชีพอะไรเราก็ต้องใช้ความรับผิดชอบ รวมถึงการปฏิบัติตามหน้าที่ทั้งในครอบครัวและสังคมอีกด้วย”

(MA3, สัมภาษณ์, 28 ตุลาคม 2551)

“เห็นด้วย เพราะการที่เรามีความรับผิดชอบในหน้าที่ของเราเอง จะทำให้ลดภาระของพ่อกับแม่ได้ และทำให้พ่อแม่ภูมิใจในตัวเราด้วย”

(LA10, สัมภาษณ์, 25 ตุลาคม 2551)

“ก็ดีเพราะว่ามันก็ช่วยให้คนอ่านรู้สึกว่ายากับรับผิดชอบในเรื่องของตัวเองบางเรื่อง บางทีถ้าไปเจอเหตุการณ์แบบใน Fic ก็จะสามารถทำตามได้ ในทางที่ดีนะ”

(LA2, สัมภาษณ์, 20 ตุลาคม 2551)

จากการสัมภาษณ์กลุ่มวัยรุ่นหญิงในเรื่องความรับผิดชอบ วัยรุ่นหญิงส่วนใหญ่เห็นด้วยที่ทุกคนต้องมีความรับผิดชอบต่อหน้าที่ของตนเอง

1.4 การพึ่งพาตนเอง

การแสดงออกถึงการกระทำที่เป็นตัวของตัวเองโดยไม่ต้องพึ่งพาคนอื่นทั้งทางด้านการคิดและการกระทำ ความพยายามทำสิ่งต่างๆ ด้วยตัวเอง มีแนวคำถามจากการวิเคราะห์นวนิยายที่พบว่าเนื้อหาส่วนใหญ่ของนวนิยายจะมีการแสดงออกโดยการพยายามกระทำสิ่งต่างๆ ให้สำเร็จด้วยตนเองของตัวละครในนวนิยาย กลุ่มวัยรุ่นหญิงส่วนใหญ่มีความคิดเห็นดังนี้

“ถ้าเป็นงานพิเศษถ้ามีก็อยากจะทำเพราะถ้าเรามีงานพิเศษทำเราก็จะได้มีรายได้ สามารถช่วยพ่อกับแม่ได้อีกทางและเมื่อเราทำงานได้เราก็มีเงินที่จะเก็บเองเราอยากได้อะไรเราก็ไม่ต้องไปเคอะคร้อนพ่อกับแม่อีก อย่างน้องที่รู้จักคนหนึ่งนะเค้าเขียนโคจินขายด้วย แต่ไม่ใช่โคจิน ไปนะเป็นแค่การ์ตูนที่เป็นเรื่องเสร้านาก ๆ เพื่อนในห้องติดกันตรึมเลย”

(MA6, สัมภาษณ์, 30 ตุลาคม 2551)

“เห็นนางเอกไปทำงานที่ร้านอาหารก็อยากทำบ้างเหมือนกัน...หนูเองก็อยากทำงานพิเศษนะ เพราะอย่างน้อยเราก็ได้ช่วยแบ่งเบาภาระครอบครัว ได้ประสบการณ์ เป็นการใช้เวลาว่างให้เกิดประโยชน์แถมยังได้เงินด้วย แทนที่จะไปทำอย่างอื่นที่อาจจะฟุ่มเฟือยอีกต่างหาก”

(MA7, สัมภาษณ์, 15 ตุลาคม 2551)

“เห็นด้วยถ้าทำได้ก็จะทำ เพราะมันทำให้เราเห็นคุณค่าของเงิน ได้เรียนรู้การทำงานกับผู้อื่น ทำให้เราเป็นผู้ใหญ่มากขึ้น อีกทั้งยังเป็นการแบ่งเบาภาระการใช้จ่ายจากพ่อแม่ได้อีกด้วย อย่างตอนนี้ที่มาทำงานก็เพราะอยากได้กระเป๋าใหม่แล้วก็หลายอย่าง แต่ก็ไม่ได้อยากได้เงินป้ากับแม่ก็เลยมาทำงานเองก็ว่าได้โอเคเดียวมาจาก Fic ที่นางเอกทำงานเก็บเงินเพื่อซื้อกระเป๋าเหมือนกัน”

(LA1, สัมภาษณ์, 25 มกราคม 2552)

“คิดว่าดีค่ะ และถ้าทำได้ก็จะทำ เพราะคิดว่าตนเองโตพอที่จะหารายได้ได้แล้ว จะได้เป็นการช่วยแบ่งเบาภาระของพ่อแม่ อย่างน้อยถ้าเราอยากได้อะไรก็ไม่ต้องขอเงินพ่อแม่”

(LA8, สัมภาษณ์, 15 ตุลาคม 2551)

“เห็นด้วย แล้วก็ทำ การทำงานพิเศษเพื่อหาเงินใช้เองทำให้แบ่งเบาภาระครอบครัว เป็นการใช้เวลาว่างให้เกิดประโยชน์ ได้เพื่อนใหม่แล้วก็มีความสุขแปลก ๆ เยอะดี”

(MA10, สัมภาษณ์, 6 ตุลาคม 2551)

จากการสัมภาษณ์กลุ่มวัยรุ่นหญิงในเรื่องการพึ่งพาตนเอง วัยรุ่นหญิงส่วนใหญ่เห็นด้วยที่ทุกคนจะต้องมีการพึ่งพาตนเอง ส่วนใหญ่กลุ่มวัยรุ่นตีความความการพึ่งพาตนเองที่ใกล้ตัวที่สุดก็คือการมีรายได้เป็นของตนเอง เช่น การทำงานพิเศษ

1.5 ความกตัญญู

การรู้สำนึกในอุปการคุณที่ผู้มีบุญคุณทำให้ ตอบแทนบุญคุณ รัก เคารพ และให้การยกย่องสรรเสริญผู้มีบุญคุณทั้งต่อหน้าและลับหลัง มีแนวคำถามจากการวิเคราะห์นวนิยายที่พบว่าเนื้อหาส่วนใหญ่ของนวนิยายจะมีการให้ตัวละครแสดงความเคารพรักต่อผู้มีพระคุณ เช่น พ่อ แม่ หรือบุคคลที่ช่วยเหลือ กลุ่มวัยรุ่นหญิงส่วนใหญ่มีความคิดเห็นดังนี้

“เราจะมีวันนี้ได้ก็ล้วนแต่มีผู้มีพระคุณทั้งสิ้น ถ้าไม่ได้พวกท่านเหล่านี้ เราก็อาจจะไม่มีเท่าทุกวันนี้ ความกตัญญูเป็นสิ่งสำคัญมาก ไม่ว่าจะกตัญญูต่อพ่อกับแม่ ครู หรือคนอื่น ๆ แล้วอีกอย่างคนที่ไม่กตัญญูทำอะไรก็ไม่มีความเจริญ”

(EA5, สัมภาษณ์, 3 ตุลาคม 2551)

“เห็นด้วย เพราะเป็นการตอบแทนผู้ที่มีพระคุณต่อเรา เช่น พ่อ แม่ ปู่ ย่า ตา ยาย เป็นต้น อีกทั้งยังเป็นสิ่งที่สังคมให้ความสำคัญและเชิดชูผู้ที่มีความกตัญญูด้วย”

(EA3, สัมภาษณ์, 6 พฤศจิกายน 2551)

“เห็นด้วยอย่างยิ่ง คงไม่มีใครในโลกนี้มีพระคุณกับเราเท่าพ่อแม่ไปอีกแล้ว และก็คงไม่มีใครหวังดีต่อเราเท่ากับท่านอีกแล้วเช่นกัน ดังนั้นถ้าหากเรามีสิ่งใดที่ทำได้เป็นการตอบแทน หรือแสดงความกตัญญูต่อท่านก็ควรจะทำก่อนที่มันจะสายเกินไป”

(MA3, สัมภาษณ์, 28 ตุลาคม 2551)

“เห็นด้วย การแสดงความกตัญญูต่อผู้มีพระคุณเป็นสิ่งที่ดี เพราะเป็นการตอบแทนบุญคุณที่ผู้มีพระคุณได้ให้อะไรต่อมิอะไรต่อเรามากมาย ไม่ว่าจะเป็นเรื่องเล็กน้อยก็ตาม”

(MA7, สัมภาษณ์, 15 ตุลาคม 2551)

“เห็นด้วย เพราะเราถูกสั่งสอนมาตั้งแต่เด็กแล้วด้วย ก็เลยรู้สึกว่ามันเป็นสิ่งที่ดี ที่ควรทำ อย่างการเชื่อฟังพ่อแม่ เชื่อฟังแต่ก็ต้องดูว่าดีกับเราหรือไม่ แต่ถ้าส่วนใหญ่พ่อกับแม่ก็จะแนะนำสิ่งที่ดีกว่าให้เราอยู่แล้ว”

(LA1, สัมภาษณ์, 19 ตุลาคม 2551)

จากการสัมภาษณ์กลุ่มวัยรุ่นหญิงในเรื่องความกตัญญู วัยรุ่นหญิงส่วนใหญ่เห็นด้วยกับการมีความกตัญญูต่อผู้มีพระคุณ และกลุ่มวัยรุ่นยังเห็นว่าการแสดงความกตัญญูควรแสดงออกให้เห็นทั้งทางด้านคำพูดและการกระทำ

1.6 การประหยัด อดออม

การมีลักษณะนิสัยในการเก็บออม ประหยัด มีแนวคำถามจากการวิเคราะห์นวนิยายที่พบว่าเนื้อหาส่วนใหญ่ของนวนิยายจะมีการอธิบายถึงวิธีการของตัวละครในการรู้จักใช้เงินหรือสิ่งของอย่างประหยัด ไม่ฟุ่มเฟือยจนเกินฐานะของตนเอง กลุ่มวัยรุ่นหญิงส่วนใหญ่มีความคิดเห็นดังนี้

“ไม่ใช้จ่ายฟุ่มเฟือย ตัดสินใจพิจารณา และคิดถึงประโยชน์การใช้งานให้มากที่สุด ก่อนที่จะซื้อของ พอได้เงินก็จะแบ่งส่วนหนึ่งมาเก็บไว้ ไม่ใช้จ่ายเงินล่วงหน้า และนำเงินออกไปฝากธนาคารกินดอกเบี้ย”

(EA9, สัมภาษณ์, 21 พฤศจิกายน 2551)

“คิดว่าพยายามใช้จ่ายในสิ่งที่จำเป็น และในทุก ๆ วันก่อนไปเรียน ตอนนี้อยู่จะหยอดกระปุกวันละ 5 บาท แล้วก็จะค่อย ๆ เพิ่มจำนวนขึ้นเรื่อย ๆ เท่าที่จะทำได้”

(EA2, สัมภาษณ์, 5 พฤศจิกายน 2551)

“ในนิยายเรื่อง ยายตัวร้ายๆ นั้น พาย นางเอกพยายามประหยัดเพื่อช่วยครอบครัวตัวเอง มันก็เป็นไอดีให้เราเหมือนกันนะตอนนี้เลยพยายามซื้อของที่จำเป็นต้องใช้ และก็แบ่งเงินไว้ออมส่วนหนึ่งไม่ใช้หมด”

(MA10, สัมภาษณ์, 5 ตุลาคม 2551)

“เห็นด้วยกับการประหยัด ส่วนวิธีการประหยัด คือเก็บเงินค่าขนมที่เหลือของแต่ละวันไว้ หยอดกระปุกออมสิน แล้วนำเอาเงินไปฝากธนาคารไว้”

(MA5, สัมภาษณ์, 8 ตุลาคม 2551)

“เห็นด้วย บางทีตัวละครเก็บเงินซื้อของให้คนรัก เราก็อยากจะทำตาม คือเก็บเงินเพื่อซื้อของให้คนพิเศษบ้าง แต่คนพิเศษก็ไม่จำเป็นต้องเป็นแฟนนะ ส่วนตัวก็มีวิธีการประหยัดโดยการไม่ใช้จ่ายฟุ่มเฟือยมากถ้าอยากได้อะไรก็จะเก็บเงินซื้อเองมากกว่าขอพ่อแม่”

(LA3, สัมภาษณ์, 21 ตุลาคม 2551)

จากการสัมภาษณ์กลุ่มวัยรุ่นหญิงในเรื่องการประหยัด อุดม วัยรุ่นหญิงส่วนใหญ่เห็นด้วยกับการประหยัดอดออมสามารถทำให้ได้มาซึ่งสิ่งที่ต้องการได้ ถึงแม้จะไม่ได้มีเงินเก็บก็สามารถประหยัดได้โดยการไม่ใช้ของฟุ่มเฟือยเกินฐานะ

1.7 ความภูมิใจในความเป็นไทย

การแสดงออกถึงการภาคภูมิใจและต้องการในสินค้าหรือบริการของคนไทย ของที่เป็นผลผลิตภายในประเทศ สถานที่ในเมืองไทย มีแนวคำถามจากการวิเคราะห์นวนิยายที่พบว่าเนื้อหาส่วนใหญ่ของนวนิยายจะมีการนำเสนอถึงแหล่งท่องเที่ยว อาหาร และความผูกพันของตัวละครกับประเทศไทย ความภูมิใจในวัฒนธรรมด้านต่างๆ ของประเทศไทย กลุ่มวัยรุ่นหญิงส่วนใหญ่มีความคิดเห็นดังนี้

“วัฒนธรรมไทยเป็นสิ่งที่ดี เป็นเอกลักษณ์ และบ่งบอกถึงความเป็นชาติไทย ถึงแม้ว่าปัจจุบันโลกได้พัฒนาไปมาก มีการรับค่านิยมจากต่างชาติมาบ้าง แต่ก็ควรดำรงไว้ซึ่งสิ่งดี ๆ เพื่อแสดงให้บุคคลรุ่นหลัง ๆ ได้เห็น และสัมผัสได้ถึงคุณค่าและวัฒนธรรมอันดีงามของไทยที่ได้รับการปฏิบัติต่อ ๆ กันมาจากบรรพบุรุษ”

(EA7, สัมภาษณ์, 19 พฤศจิกายน 2551)

“เห็นด้วยกับการแสดงออกของนางเอกนะ แสดงให้เห็นถึงวัฒนธรรมของไทยได้
 อย่างดีเพราะไม่มีประเทศไหนไหวสวยกว่าประเทศไทยแล้ว (จากเรื่องเงาพิศวาสทะเลทราย: ผู้วิจัย)
 มันแสดงออกให้เห็นถึงความเป็นไทย เพราะวัฒนธรรมไทยเป็นเอกลักษณ์ของคนไทย เป็นสิ่งที่น่า
 ภูมิใจ และเป็นสิ่งที่มีค่าในสังคมไทยที่เรา ทุกคนควรอนุรักษ์ไว้”

(MA10, สัมภาษณ์, 5 ตุลาคม 2551)

“เห็นด้วย เพราะวัฒนธรรมของเรานั้นบรรพบุรุษของเราเป็นผู้คิดขึ้น และกระทำ
 สืบต่อ ต่อเนื่องมาเรื่อย ๆ ถ้าหากเราไม่อนุรักษ์ไว้ก็จะทำให้วัฒนธรรมของเราสูญหาย”

(MA7, สัมภาษณ์, 15 ตุลาคม 2551)

“เห็นด้วยที่จะใช้สินค้าของไทย เพราะบางทีตัวละครชอบประเทศไทย ใช้สินค้าไทย
 มันทำให้เรารู้สึกว่าของที่เป็นสินค้าไทยมีคุณค่า ทำให้เรอยากใช้ อยากไปที่เค้าไป ส่วนตัวแค่
 ชอบดารากาฬิเลีย ๆ แต่ก็ยังชอบสินค้า ของไทยเหมือนเดิม”

(MA1, สัมภาษณ์, 7 ตุลาคม 2551)

“เห็นด้วยกับการใช้ของไทยภูมิใจในความเป็นไทย เคียวนี่ก็มีการเลียนแบบต่างชาติ
 กันมาก แต่ของไทยเหมือนกับว่ามัน ถ้าเป็นของไทยใช้ของไทย อย่างใช้ของ OTOP มันก็มี
 หลายอย่างที่มีหลายชิ้นที่ดีมาก ๆ มีอย่างเดียวในโลก”

(LA9, สัมภาษณ์, 31 ตุลาคม 2551)

จากการสัมภาษณ์กลุ่มวัยรุ่นหญิงในเรื่องความภูมิใจในความเป็นไทย วัยรุ่นหญิง
 ส่วนใหญ่คิดว่าวัฒนธรรมไทยเป็นสิ่งที่ดึงดูดใจสมควรที่จะมีการอนุรักษ์ไว้ สินค้าของไทยมีเอกลักษณ์
 ไม่เหมือนใครและเหมาะสมสำหรับคนไทย แต่สินค้าของไทยส่วนใหญ่มีราคาที่แพงเกินไป

1.8 การแสดงความคิดเห็นอย่างเปิดเผย

การกล้าแสดงความคิดเห็นในเรื่องที่สมควรและยอมรับความคิดเห็นผู้อื่นต้องมีเหตุผล
 ของผู้อื่นแม้จะแตกต่างจากของตน มีแนวคำถามจากการวิเคราะห์นวนิยายที่พบว่าเนื้อหาส่วนใหญ่
 ของนวนิยายตัวละครมีการโต้แย้งกับตัวละครตัวอื่นถึงความคิดเห็นที่ถูกต้องโดยไม่เกรงกลัวและ
 ชื่นชมผู้ที่กล้าที่จะแสดงความคิดเห็นที่ถูกต้องออกมา กลุ่มวัยรุ่นหญิงส่วนใหญ่มีความคิดเห็นดังนี้

“การแสดงความคิดเห็นเป็นสิทธิที่เราสามารถทำได้ ในทางที่ถูกต้องแต่การแสดง
 ความคิดเห็นของเราก็ไม่ควรที่จะทำให้ผู้อื่นเดือดร้อน ควรแสดงออกอย่างสันติวิธี ไม่ใช้ความ
 รุนแรง และไม่ปลุกระดมความคิด หรือไปครอบงำความคิดเห็นของผู้อื่นให้เข้าข้างตนเอง อันนี้
 เป็นสิ่ง ไม่ดี ทำให้เกิดการแตกแยกในสังคม คนในสังคมต่างมีความคิดเห็นที่หลากหลายแต่เราก็
 สามารถอยู่ร่วมกันได้ด้วยเหตุผล และเปิดใจให้กว้างเข้าไป”

(FA1, สัมภาษณ์, 3 พฤศจิกายน 2551)

“เห็นด้วยที่จะแสดงความคิดเห็นในเรื่องที่ถูกต้อง แต่ไม่เห็นด้วยกับความคิดเห็นที่รุนแรง เพราะในบางครั้งมันทำให้คนอื่นเดือดร้อน อีกทั้งอาจจะทำให้เกิดความรุนแรงขึ้นในภายหลังได้”

(EA8, สัมภาษณ์, 2 ตุลาคม 2551)

“เห็นด้วย การแสดงความคิดเห็นเป็นสิทธิส่วนบุคคล ถ้าไม่ทำให้ใครเดือดร้อนก็สามารถทำได้ เพราะเป็นความคิดเห็นของเรา”

(MA4, สัมภาษณ์, 9 ตุลาคม 2551)

“เห็นด้วย เพราะบางทีความคิดของคนเราไม่เหมือนกันเราก็ควรที่จะพูดในสิ่งที่เราคิดบ้าง แต่ก็ต้องมีความเกรงใจคนอื่นด้วย เช่นถ้าความคิดเรามันเป็นไปในทางที่ไม่ดีเราก็ไม่ควรพูด”

(MA2, สัมภาษณ์, 16 ตุลาคม 2551)

“ก็คิดว่าดีนะ เป็นการแลกเปลี่ยนความคิดเห็น อย่างการทำงานก็แสดงความคิดเห็นออกมาเลยก่อนทำอะไรจะได้รู้ว่าทำงานออกมาดีได้ไง แล้วอย่างถ้าเป็นเรื่องที่คิดแล้วเพื่อนท้วงมาก็จะทำตามเพื่อนบอกดีกว่า”

(LA6, สัมภาษณ์, 11 ตุลาคม 2551)

จากการสัมภาษณ์กลุ่มวัยรุ่นหญิงในเรื่องการแสดงความคิดเห็นอย่างเปิดเผย วัยรุ่นหญิงส่วนใหญ่มีความคิดเห็นว่าการแสดงความกล้าในการแสดงความคิดเห็นในเรื่องที่ถูกต้องนั้นเป็นสิ่งที่ควรกระทำ และการแสดงความคิดเห็นนั้นจะต้องรู้จักกาลเทศะด้วย

1.9 การใช้ความรู้ในการยกระดับคุณภาพชีวิต

การเห็นความสำคัญของการศึกษาหาความรู้ไม่ว่าจะด้วยตนเองหรือจากการศึกษาเล่าเรียน รู้จักค้นคว้าหาความรู้ใส่ตนเองอยู่เสมอ มีแนวคำคมจากการวิเคราะห์นวนิยายที่พบว่าเนื้อหาส่วนใหญ่ของนวนิยายจะมีการกล่าวถึงการศึกษาสามารถที่จะทำให้ชีวิตของตัวละครดีขึ้นกว่าเดิม และความรู้ไม่ได้จำกัดอยู่แค่ในการศึกษาในสถานศึกษาเพียงอย่างเดียว กลุ่มวัยรุ่นหญิงส่วนใหญ่มีความคิดเห็นดังนี้

“คิดว่าการเรียนจบในระดับปริญญา ครอบครัวของเราก็จะได้มีหน้ามีตา และเราสามารถหางานทำที่ดี ๆ ได้ เราก็จะได้อยู่ในสังคมที่กว้างขึ้น ได้รู้จักคนมากขึ้น และเมื่อเรารู้จักคนมากขึ้นเราสามารถทำธุรกิจ และเราก็จะค่อย ๆ สร้างฐานะที่ดีขึ้นได้”

(EA5, สัมภาษณ์, 3 ตุลาคม 2551)

“ก็เห็นด้วยนะะะที่การเรียนจะช่วยให้ชีวิตดีขึ้น แต่ไม่เสมอไปขึ้นอยู่กับ การปฏิบัติตัวของแต่ละคน ถ้าเป็นคนที่ไม่ดี มีโอกาสได้รับการศึกษา ฝึกฝนความสามารถ เขาก็จะนำความรู้ความสามารถเหล่านั้นไปพัฒนาตนเองในทางที่ดี ประสบความสำเร็จได้ ในขณะที่หลายคนได้รับ

การศึกษาสูง แต่กลับทำตัวไม่มีคุณค่าใช้ชีวิตไปวัน ๆ การศึกษาสูง ๆ ก็ไม่ได้ช่วยให้ชีวิตดีไปกว่าบางคนที่ประสบความสำเร็จถึงแม้จะไม่มีโอกาสได้เรียนสูง ๆ”

(MA10, สัมภาษณ์, 6 ตุลาคม 2551)

“ไม่เห็นด้วย เพราะ มันขึ้นอยู่กับตัวบุคคลมากกว่า บางคนไม่ได้เรียนจบระดับสูงแต่สามารถเป็นเศรษฐีพันล้านได้ ก็เพราะเค้ารู้จักใช้ชีวิตและเอาตัวรอดในสังคมได้”

(MA8, สัมภาษณ์, 25 สิงหาคม 2551)

“เห็นด้วย อย่างการเห็นตัวละครเก่งมาก ๆ เราก็อยากจะเป็นอย่างนั้นบ้าง เราก็จะพยายามอัพตัวเองให้มากขึ้น ความรู้สามารถทำให้เราดีกว่าเดิมอยู่แล้วเพราะเป็นเรื่องที่เราได้อยู่แล้ว ว่าคุณรู้จะทำให้เราพัฒนาขึ้น แต่จะทำได้หรือเปล่าเป็นอีกเรื่องหนึ่ง การเรียนสูงก็เป็นส่วนหนึ่งที่รับประกันได้ว่าเราจะได้สิ่งดี แต่ว่าการเรียนไม่ได้รับประกันว่าชีวิตเราต้องดีขึ้นทุกอย่าง บางคนที่ยเรียนสูง ๆ แต่ไม่มีงานทำก็มี”

(MA2, สัมภาษณ์, 16 ตุลาคม 2551)

“คิดว่าก็ดีเพราะว่าถ้าเราเรียนสูง ๆ งานที่เค้ารับก็จะดูที่การศึกษาก็จะได้งานทำได้ง่ายขึ้น ถ้าเรียนจบแล้วก็น่าจะมีการพัฒนา การทำงานก็ต้องมีการพัฒนางานของเราต่อไปอยู่แล้ว ต้องเรียนรู้ต่อไปเรื่อย ๆ ชีวิตจะได้ดีขึ้น”

(LA9, สัมภาษณ์, 31 ตุลาคม 2551)

จากการสัมภาษณ์กลุ่มวัยรุ่นหญิงในเรื่องการใช้ความรู้ในการยกระดับคุณภาพชีวิต วัยรุ่นหญิงส่วนใหญ่มีความคิดเห็นว่าการเรียนเป็นเรื่องสำคัญ แต่ไม่ใช่ส่วนใหญ่ที่จะทำให้ประสบความสำเร็จในชีวิต เพราะการเรียนรู้นั้นสามารถทำได้ตลอดไม่จำเป็นต้องเป็นในห้องเรียน

1.10 การยึดมั่นในศาสนา

การปฏิบัติตนตามคำสั่งสอนทางศาสนาที่ตนนับถือ ใช้หลักธรรมทางศาสนาในการตัดสินใจปัญหาในสถานการณ์ต่าง ๆ ที่ประสบและใช้หลักธรรมศาสนาเป็นแนวทางในการดำเนินชีวิตเพื่อชีวิตที่สงบสุข มีแนวคำถามจากการวิเคราะห์นวนิยายที่พบว่าเนื้อหาส่วนใหญ่ของนวนิยายจะมีการกล่าวถึงการนำคำสอนทางศาสนาเป็นแนวทางในการดำเนินชีวิต การปฏิบัติพิธีกรรมทางศาสนาอย่างเคารพและศรัทธา กลุ่มวัยรุ่นหญิงส่วนใหญ่มีความคิดเห็นดังนี้

“เราควรยึดมั่นในศาสนาของตนเอง เราควรเคารพบูชาศาสนาที่เรามีอยู่เพราะเป็นเครื่องยึดเหนี่ยวจิตใจ คือ ถ้าเราไม่สบายใจเรื่องการสอบ ถ้าได้เข้าไปวัดนะ ก็จะรู้สึกสงบใจได้มากขึ้น”

(EA6, สัมภาษณ์, 12 พฤศจิกายน 2551)

“ควรยึดมั่นในศาสนาของตัวเอง แต่ก็ไม่ควรปิดกั้นต่อการแสดงออก และการอยู่ร่วมกันกับศาสนาอื่น การยึดมั่นในศาสนาของคนเป็นสิ่งสำคัญทำให้ศาสนาดำรงอยู่ และเป็นสิ่งที่ดีหากทุกคนยึดมั่นและปฏิบัติตาม เพราะทุกศาสนาสอนให้ทุกคนเป็นคนดี”

(EA9, สัมภาษณ์, 21 พฤศจิกายน 2551)

“แต่ละศาสนาก็มุ่งมั่นที่จะสอนให้คนเป็นคนดีอยู่แล้ว ควรยึดมั่นแล้วปฏิบัติตัวให้อยู่ในกรอบของศาสนาของตัวเอง”

(EA10, สัมภาษณ์, 22 พฤศจิกายน 2551)

“เห็นด้วย แต่ก็ควรให้อยู่ในขอบเขตไม่มากเกินไป เพราะมันอาจจะนำไปสู่ปัญหาที่จะเกิดขึ้นได้”

(LA3, สัมภาษณ์, 21 ตุลาคม 2551)

“เห็นด้วยกับความยึดมั่นในศาสนาของตัวเอง เพราะศาสนาเป็นสิ่งที่ยึดเหนี่ยวด้านจิตใจของเรา ถ้าหากเราไม่มีการยึดมั่นคนเราจะกระทำความชั่วกันมากขึ้น”

(MA9, สัมภาษณ์, 30 ตุลาคม 2551)

“เห็นด้วย อย่างการอ่าน Fie ตอนจบของเรื่องคนดีก็ได้ดี คนไม่ดีก็ได้รับผลที่ไม่ดี ส่วนหลักธรรมในการดำเนินชีวิต ก็คิดว่าการทำดีก็ต้องได้ดี ทำดีก็ไม่สายเกินไป”

(MA1, สัมภาษณ์, 7 ตุลาคม 2551)

จากการสัมภาษณ์กลุ่มวัยรุ่นหญิงในเรื่องการยึดมั่นในศาสนา วัยรุ่นหญิงส่วนใหญ่มีความคิดเห็นว่าศาสนาเป็นสิ่งที่ยึดเหนี่ยวจิตใจ เป็นสิ่งที่ทำให้คนเรามีวิถีชีวิตที่ดีปฏิบัติในสิ่งที่ถูกต้อง

ดังนั้นคำนิยมของบุคคลที่พึงปรารถนาวัยรุ่นหญิงที่อ่านนวนิยายบนอินเทอร์เน็ตมีความคิดเห็นที่สามารถสรุปเป็นตารางได้ดังนี้

ตารางที่ 8 สรุปค่านิยมของบุคคลที่พึงปรารถนาจากการสัมภาษณ์วัยรุ่นหญิงที่อ่านนวนิยายบนอินเทอร์เน็ต

ลำดับ ที่	ค่านิยมของบุคคลที่พึงปรารถนา	ยอมรับ (จำนวน/ คน)	ปฏิเสธ (จำนวน/ คน)	เลือกรับ (จำนวน/ คน)
1	การเคารพผู้อาวุโส	30	-	-
2	ความขยันหมั่นเพียร	30	-	-
3	ความรับผิดชอบ	30	-	-
4	การพึ่งพาตนเอง	30	-	-
5	ความกตัญญู	30	-	-
6	การประหยัด อดออม	30	-	-
7	ความภูมิใจในความเป็นไทย	30	-	-
8	การแสดงความคิดเห็นอย่างเปิดเผย	30	-	-
9	การใช้ความรู้ในการยกระดับคุณภาพชีวิต	30	-	-
10	การขีตมั่นในศาสนา	30	-	-

2 ค่านิยมที่ไม่พึงปรารถนา

2.1 การละเลยเพิกเฉยต่อศีลธรรม

การไม่ยึดถือคำสอนของศาสนาที่ตนนับถืออยู่ ไม่มีความเห็นอกเห็นใจต่อผู้อื่น การละเลยจริยธรรมและมองข้ามการทำความดีต่าง ๆ มีแนวคำถามจากการวิเคราะห์นวนิยายที่พบว่าเนื้อหาส่วนใหญ่ของนวนิยายจะมีการแสดงให้เห็นถึงความสัมพันธ์ของตัวละครในด้านการใช้สิ่งผิดกฎหมายเพื่อทำความเดือดร้อนกับผู้อื่นและในเรื่องของความสัมพันธ์ที่ไม่เหมาะสมระหว่างตัวละคร การละเลยหรือเพิกเฉยต่อคำสอนของศาสนา กลุ่มวัยรุ่นหญิงส่วนใหญ่มีความคิดเห็นดังนี้

“ไม่เห็นด้วย เพราะการไม่ยึดถือคำสอน หรือปฏิบัติตามในบางเรื่องก็ไม่ได้เป็นสิ่งที่ผิดอะไร เช่น การเข้าวัดไปทำบุญ ถ้าปฏิบัติตามได้มันก็เป็นสิ่งที่ดี แต่ถ้าไม่ได้ทำมันก็ไม่มีความผิดร้ายแรงอะไร”

(LA2, สัมภาษณ์, 20 ตุลาคม 2551)

“การละเลยต่อคำสั่งสอนของศาสนาที่เรานับถืออยู่นั้นไม่ควรเลย ศาสนาที่เรานับถือเราก็ควรที่จะปฏิบัติตามคำสั่งสอนของศาสนาเพราะถ้าไม่ปฏิบัติตามหลักธรรมของศาสนาหรือไม่ยึดถือคำสั่งสอนก็แสดงว่าเราไม่ได้นับถือศาสนาแล้วจะทำให้เราเห็นว่าเรื่องที่เรากำลังคิดต่าง ๆ เป็นเรื่องธรรมดา อย่างการที่มีการเหยียดของผู้อื่นไปโดยไม่บอกเจ้าของ ก็จะเห็นว่าไม่เป็นเรื่องอะไร ไม่มีอะไรผิด สามารถทำได้”

(MA10, สัมภาษณ์, 5 ตุลาคม 2551)

“มนุษย์ทุกคนมีสิทธิที่จะเลือกได้อย่างเสรี มีสิทธิพิจารณารู้เห็น เห็นแจ้ง และตัดสินใจได้ด้วยตนเอง ควรเชื่อตามหลักกาลามสูตร และยังไม่เห็นด้วยหรือยังไม่ประจักษ์ก็ไม่ถือว่าสิ่งที่เป็นสิ่งที่ผิดร้ายแรงมาก สิ่งที่ย่ำแย่ไม่ได้ขึ้นอยู่กับว่าจะปฏิบัติหรือไม่ปฏิบัติยึดถืออะไร ขึ้นอยู่กับการปฏิบัติดีหรือไม่ดี กระทำในสิ่งที่ถูกต้องหรือไม่”

(LA6, สัมภาษณ์, 11 ตุลาคม 2551)

“ก็บางทีผลของการกระทำก็ตามมาทีหลัง ตอนแรกก็อาจไม่ได้คิดเพราะทำอะไรไปตามอารมณ์ชั่ววูบ แต่พอคิดได้ผลของการกระทำก็จะกลับมาทำร้ายเหมือนที่เราทำร้ายคนอื่นเอง”

(MA6, สัมภาษณ์, 30 ตุลาคม 2551)

“คิดว่ามันไม่ดีเหมือนกับว่าคนเราน่าจะมีสติกันมากกว่านี้ คนพวกนี้ควรจะได้รับการลงโทษ โดนปรับเงิน หรือโดนจับเข้าคุกไปเลย”

(MA8, สัมภาษณ์, 25 สิงหาคม 2551)

จากการสัมภาษณ์กลุ่มวัยรุ่นหญิงในเรื่องการละเลยเพิกเฉยต่อศีลธรรม วัยรุ่นหญิงส่วนใหญ่มีความคิดเห็นว่าการไม่ยึดมั่นในแนวทางของศาสนา การทำอะไรตามอารมณ์ชั่ววูบ อาจส่งผลเสียต่อการดำเนินชีวิตได้

2.2 การนิยมความสำเร็จทางวัตถุเป็นใหญ่

การยกย่องชื่นชมบุคคลที่มีความร่ำรวย ประสบความสำเร็จทั้งในด้านที่ถูกกฎหมาย จริยธรรมและไม่ถูกกฎหมาย และจริยธรรม มีแนวคำถามจากการวิเคราะห์นวนิยายที่พบว่าเนื้อหาส่วนใหญ่ของนวนิยายจะแสดงออกโดยการที่ตัวละครจะชื่นชมบุคคลที่ร่ำรวยกว่าโดยมิได้สนใจว่าความร่ำรวยนั้นจะเกิดจากการได้มาอย่างมิชอบ กลุ่มวัยรุ่นหญิงส่วนใหญ่มีความคิดเห็นดังนี้

“คนที่น่านับถือคือคนที่ทำความดี เป็นแบบอย่างที่ดี ทำตัวมีคุณค่าน่ายกย่อง โดยไม่จำเป็นต้องร่ำรวย มีสิ่งของมากมาย หรือประสบความสำเร็จเสมอไป หลายคนที่ล้มเหลวก็น่านับถือเพราะเขาไม่ท้อถอย แต่ยังเลือกเดินในทางที่ถูกต้อง และถูกขึ้นสู่ได้ทุกครั้งที่ล้มเหลว”

(EA8, สัมภาษณ์, 20 พฤศจิกายน 2551)

“น่านับถือ เพราะเขาต้องมีความพยายาม ความมุ่งมั่นและอีกหลาย ๆ อย่างที่ทำให้เขาร่ำรวย และประสบความสำเร็จ ซึ่งเราสามารถเรียนรู้สิ่งดี ๆ จากเขาได้”

(EA9, สัมภาษณ์, 21 พฤศจิกายน 2551)

“เห็นด้วย ถ้าบุคคลนั้นประสบความสำเร็จโดยใช้ความขยัน อดทน และพากเพียร นอกจากนี้ก็ต้องมีความซื่อสัตย์สุจริตด้วย”

(MA5, สัมภาษณ์, 9 ตุลาคม 2551)

“เห็นด้วย เพราะการที่เราจะประสบความสำเร็จได้ เราต้องมีทั้งความอดทน ความขยัน จึงจะประสบความสำเร็จและได้มาซึ่งสิ่งของต่าง ๆ”

(LA4, สัมภาษณ์, 21 ตุลาคม 2551)

“คนเราไม่ได้ดูกันที่เงิน คนเราต้องดูกันที่การกระทำมากกว่า คนรวยบางคนก็ประสบความสำเร็จเอง ด้วยตัวเอง ก็น่าชื่นชม แต่ถ้าโกงใครมาก็ไม่ดี การไปเอาของคนอื่นมานั้นก็ไม่ใช่อยู่แล้ว”

(LA9, สัมภาษณ์, 31 ตุลาคม 2551)

จากการสัมภาษณ์กลุ่มวัยรุ่นหญิงในเรื่องการนิยมความสำเร็จทางวัตถุเป็นใหญ่ วัยรุ่นหญิงส่วนใหญ่ไม่เห็นด้วยกับการชื่นชมคนที่ประสบความสำเร็จเพียงอย่างเดียวแต่ไม่มีคุณธรรม ความสำเร็จไม่ได้วัดว่าบุคคลผู้นั้นเป็นคนดีหรือไม่

2.3 การนิยมความหรูหรา

การแสดงความมีหน้ามีตา แสดงออกโดยการประกวดแข่งขันกัน การใช้เครื่องมือที่ทันสมัย ราคาแพงไม่ให้น้อยหน้ากัน มีแนวคำถามจากการวิเคราะห์หัวข้อที่พบว่าเนื้อหาส่วนใหญ่ของนวนิยายจะมีการแสดงออกของตัวละครผ่านการใช้สินค้าแบรนด์ดังต่าง ๆ การใช้สินค้าจากต่างประเทศ การชื่นชมผู้ที่ใช้สินค้าที่มีราคาแพง กลุ่มวัยรุ่นหญิงส่วนใหญ่มีความคิดเห็นดังนี้

“ถึงเราจะไม่ใช้อะไรที่หรูหรา ถึงเราไม่ใช่โทรศัพท์รุ่นใหม่ และก็ได้สัมผัสกับเทคโนโลยีที่ทันสมัย แต่ถ้าเราแต่ตัวดีสะอาด เรียบร้อย พุทธิ ทำดี ก็ทำให้เราดูดีได้”

(LA5, สัมภาษณ์, 22 ตุลาคม 2551)

“มีของหรืออยู่กับตัวทำให้กังวลมากกว่า กลัวนู่นกังวลนี่ กลัวหาย ต้องรักษาเป็นอย่างดี ของที่ได้ได้แพงก็ดูดีได้ ไม่ต้องห่วงมากด้วย”

(EA1, สัมภาษณ์, 3 พฤศจิกายน 2551)

“ไม่เห็นด้วย เพราะคิดว่าการดูดี ไม่ได้ดูกันที่ภายนอก แต่มันอยู่ที่ภายในต่างหาก เช่น การเป็นคนดี มีกิริยาจาเรียบร้อย เป็นต้น”

(MA3, สัมภาษณ์, 28 ตุลาคม 2551)

“ไม่เห็นด้วย เพราะว่าการใช้ของที่หรูหรา มีราคา หรือการที่อยู่บ้านที่มีหรู มีเครื่องประดับที่มีราคาแพง ไม่ได้ทำให้เราดูดี แต่มันขึ้นอยู่กับความประพฤติของเรามากกว่าที่จะทำให้เราดูดี”

(EA6, สัมภาษณ์, 12 พฤศจิกายน 2551)

“ไม่จำเป็นการใช้ของแพงไม่จำเป็น เพราะว่าถ้าเราวางตัวดี เสื้อผ้าเครื่องประดับก็ไม่จำเป็นเท่าไร”

(MA2, สัมภาษณ์, 16 ตุลาคม 2551)

“บางอย่างมันก็ช่วยให้เราดูดีนะ เช่นกระเป๋า รองเท้า ถ้าเป็นของแบรนด์ก็จะดูดีช่วยได้”

(MA1, สัมภาษณ์, 7 ตุลาคม 2551)

“ของหรูแพง ก็ไม่ทำให้เราดูดีขึ้น มันอยู่ที่เราปฏิบัติตัวด้วยมัน ไม่ได้ขึ้นอยู่กับสิ่งของเหล่านี้ อย่างเสื้อผ้าเราใส่เสื้อผ้าแบรนด์เนมแต่ถ้าเราเดินหลังค่อมกันก็ดูไม่ดีอยู่ดี”

(LA7, สัมภาษณ์, 14 ตุลาคม 2551)

จากการสัมภาษณ์กลุ่มวัยรุ่นหญิงในเรื่องการนิยมความหรูหรา วัยรุ่นหญิงส่วนใหญ่มีความคิดเห็นว่าการใช้ของราคาแพง หรูหรา ไม่ได้ทำให้คนเราดูดีขึ้น การใช้สิ่งของที่เหมาะสมกับตัวเองมีความเป็นตัวของตัวเองนั้นเป็นสิ่งที่ดีที่สุด

2.4 การไม่มีความรับผิดชอบ

การไม่ทำงานที่ได้รับมอบหมายได้เสร็จทันเวลาที่กำหนด ไม่ปฏิบัติตามหน้าที่หรือบทบาทที่ได้รับมอบหมาย ต้องมีการบังคับควบคุมจากผู้อื่น ไม่ยอมรับผลของการกระทำของตน ไม่ว่าผลนั้นจะดีหรือไม่ดีก็ตาม มีแนวคำถามจากการวิเคราะห์นวนิยายที่พบว่าเนื้อหาส่วนใหญ่ของนวนิยายมีการบรรยายถึงความไม่รับผิดชอบต่อหน้าที่ของตัวละคร ซึ่งบางครั้งกลับเป็นสิ่งที่น่ายกย่องเป็นความภูมิใจของตัวละครที่ได้กระทำการอย่างไม่มี ความรับผิดชอบในหน้าที่ที่ได้รับมอบหมาย กลุ่มวัยรุ่นหญิงส่วนใหญ่มีความคิดเห็นดังนี้

“ไม่เห็นด้วย แต่ก็เคยโดยเรียนเหมือนกันแต่ไม่บ่อยนัก สงงานอาจารย์ก็ส่งตามเวลา ถึงจะโหดเรียนบ้างแต่ก็ไม่บ่อย ส่วนมากก็จะตามเพื่อนไปกัน”

(EA7, สัมภาษณ์, 19 พฤศจิกายน 2551)

“ไม่เห็นด้วยกับการไม่มีความรับผิดชอบ แต่ก็ไม่ใช่เลย เพราะจะต้องรับผิดชอบหน้าที่ของตัวเองให้ดีที่สุด”

(MA7, สัมภาษณ์, 15 ตุลาคม 2551)

“ไม่เห็นด้วย แต่บางทีก็มีบ้างแต่ไม่บ่อยเท่าไร โดดเรียนก็มีบ้างแบบนักร้องหยุดทั้งห้อง แต่ก็อยู่ในขอบเขตที่จะไม่ส่งผลเสียในภายหน้า ไม่ส่งงานตามเวลาก็มีบ้างเพราะพยายามทำแล้วแต่ทำไม่ได้จริง ๆ ก็ขอเลทบ้าง”

(MA3, สัมภาษณ์, 29 ตุลาคม 2551)

“ไม่เห็นด้วยคนเราต้องมีความรับผิดชอบ แต่บางครั้งคนเราก็มีความจำเป็นที่ต้องทำ แต่บางครั้งทำไปก็เพราะความขี้เกียจ”

(MA8, สัมภาษณ์, 25 สิงหาคม 2551)

“ไม่เห็นด้วย แต่เคยบ้างเหมือนกันเมื่อทำงานไม่ทัน งานที่มีให้ทำเยอะมันเลยทำให้ทำงานส่งได้ไม่ตรงเวลาเป็นบางครั้ง”

(LA1, สัมภาษณ์, 25 มกราคม 2552)

จากการสัมภาษณ์กลุ่มวัยรุ่นหญิงในเรื่องการไม่มีความรับผิดชอบ วัยรุ่นหญิงส่วนใหญ่ไม่เห็นด้วยกับการไม่มีความรับผิดชอบ แต่ถ้าเป็นเรื่องเล็กน้อยในบางครั้งบางโอกาสก็ไม่ใช่ว่าสิ่งที่ผิดหรือทำไม่ได้

2.5 การนิยมสินค้าต่างประเทศ

การนิยมใช้สินค้าที่มีการผลิตในต่างประเทศ ทั้งที่เป็นของใช้ในชีวิตประจำวัน และสินค้าที่ใช้ในการบริโภค มีแนวคำถามจากการวิเคราะห์นวนิยายที่พบว่าเนื้อหาส่วนใหญ่ของนวนิยายจะมีการบรรยายถึงการบริโภคสินค้าหรือบริการที่มีที่มาจากต่างประเทศ การชื่นชมสิ่งต่าง ๆ ที่ผลิตจากต่างประเทศ กลุ่มวัยรุ่นหญิงส่วนใหญ่มีความคิดเห็นดังนี้

“สินค้าต่างประเทศบางทีก็ไม่ค่อยดีเท่าไร สินค้าไทยก็ดีมีคุณภาพไม่ต่างจากสินค้าจากต่างประเทศเท่าไร”

(EA2, สัมภาษณ์, 7 ธันวาคม 2551)

“สินค้าต่างประเทศก็ไม่เสมอไปซะทุกอย่างสินค้าบางอย่างของต่างประเทศก็ต้องยอมรับว่าดีกว่าของไทย เนื่องจากวัตถุดิบหรือประสิทธิภาพ เพราะต่างประเทศเขาอาจมีวิวัฒนาการ เทคโนโลยี และนวัตกรรมที่ทันสมัยกว่าประเทศไทย แต่สินค้าอีกหลาย ๆ อย่างของไทยก็ไม่ได้ด้อยไปกว่าต่างชาติ โดยเฉพาะสินค้าเกษตรกรรมหรือจากสินค้าโอท็อป ต่าง ๆ ซึ่งแต่ละประเทศก็มีดีแตกต่างกันไป”

(EA6, สัมภาษณ์, 14 มีนาคม 2552)

“ไม่รู้สักอะไร เพราะสินค้าแต่ละอย่างก็มีข้อดี ข้อเสียแตกต่างกัน”

(MA8, สัมภาษณ์, 25 สิงหาคม 2551)

“ไม่เห็นด้วย บางครั้งของที่มาจากต่างประเทศนั้นก็ไม่ได้มีคุณภาพเสมอไป”

(MA3, สัมภาษณ์, 28 ตุลาคม 2551)

“ไม่รู้สึอะไร เพราะคิดว่าสินค้าของแต่ละประเทศนั้นก็มีความแตกต่างกัน เราไม่สามารถบอกได้ว่าสินค้าประเทศไหนดีกว่ากัน”

(LA2, สัมภาษณ์, 26 มกราคม 2552)

“สินค้าของนอกบางอย่างก็ดีกว่าของไทย แต่บางอย่างของไทยก็ดีกว่า มันอยู่ที่กระแสนิยมด้วย เช่นบางที่มีถือเราก็นิยมของโนเกียมากกว่าที่ของเราทำเอง เพราะว่ามันมีมันทนกว่า พังยากกว่า แต่บางทีของไทยอย่างของไทยที่สวยงาม ๆ จะมีความประณีตมากกว่าอย่างผ้าไหมไทย”

(LA8, สัมภาษณ์, 7 กุมภาพันธ์ 2552)

“สินค้าบางอย่างก็ดีกว่าอย่างเช่นคอมพิวเตอร์ แต่อีกอย่างสินค้าของคนไทยชอบถือปเล้ามา สินค้าไทยก็บางอย่าง แต่ส่วนมากมันไม่มีคุณภาพแต่ถ้าเป็นสินค้าที่มีชื่อก็ดีขึ้น แต่ในของฝรั่งถึงจะโนเนมก็ยังใช้ได้ อย่างรองเท้า”

(LA9, สัมภาษณ์, 8 กุมภาพันธ์ 2552)

จากการสัมภาษณ์กลุ่มวัยรุ่นหญิงในเรื่องการนิยมสินค้าต่างประเทศ วัยรุ่นหญิงส่วนใหญ่มีความคิดเห็นว่าการใช้สินค้าจากต่างประเทศหรือในประเทศไม่ใช่เรื่องสำคัญ เพราะสินค้าหรือบริการจากต่างประเทศหรือของประเทศไทยนั้นมีข้อดีและข้อด้อยต่างกัน ต้องรู้จักเลือกใช้ให้เหมาะสมกับตนเอง

2.6 การนิยมภาษาต่างประเทศ

การนำภาษาต่างประเทศมาใช้ในชีวิตประจำวันโดยปะปนกับคำในภาษาไทยในการสื่อสาร โดยการเขียน การพูด มีแนวคำถามจากการวิเคราะห์นวนิยายที่พบว่าเนื้อหาส่วนใหญ่ของนวนิยายมีการสนทนาของตัวละครที่ใช้ภาษาดังประเทศสลับกับภาษาไทย กลุ่มวัยรุ่นหญิงส่วนใหญ่มีความคิดเห็นดังนี้

“ในสมัยนี้เราต้องใช้ภาษาดังประเทศเข้ามาช่วยในการเรียน การทำงาน ต้องใช้สื่อสารกับนักท่องเที่ยวต่างชาติ และสื่อสารกันในการค้าขายระหว่างประเทศ เพราะมันรู้ไว้ก็ไม่เสียหายอะไร”

(EA9, สัมภาษณ์, 21 พฤศจิกายน 2551)

“ภาษาอื่นถ้าอ่านยากกับภาษาไทยก็ไม่ค่อยดีเท่าไร แต่ภาษาเหล่านั้นมันเป็นภาษาสากลที่เราจะสามารถใช้ในการติดต่อสื่อสารกันทั่วโลก ปัจจุบันก็มีการติดต่อสื่อสารกัน

มากขึ้นระหว่างต่างประเทศ อุปกรณ์แล้วก็เทคโนโลยีต่าง ๆ ก็อาศัยภาษามาเป็นสื่อกลางให้ทุกคนได้เข้าใจใช้ตรงกันทั่วโลก สำคัญที่เราต้องเรียนรู้เพื่อเปิดโอกาสของตนเองให้กว้างขึ้น”

(EA10, สัมภาษณ์, 22 พฤศจิกายน 2551)

“เห็นด้วย เพราะในปัจจุบันโลกก้าวหน้าไปมาก ยิ่งเราเรียนรู้มาก เราก็จะยิ่งได้เปรียบมาก ยิ่งภาษาต่างประเทศในปัจจุบันก็มีความสำคัญมากกว่าแต่ก่อนมากด้วย อย่างการเข้าใช้อินเทอร์เน็ตก็ต้องรู้ภาษาอังกฤษเป็นอย่างน้อย แล้วตอนนี้ก็ยังมีภาษาจีน ภาษาญี่ปุ่น แล้วก็ภาษาเกาหลีอีกที่กำลังนิยมกัน อาจจะเป็นเพราะว่ามีนักร้องเกาหลีมาบ้านเรามากก็ได้เลยทำให้อยากรู้ภาษาของเขาเพื่อที่จะได้เข้าใจว่าเขาพูดว่าอะไร”

(MA4, สัมภาษณ์, 9 ตุลาคม 2551)

“เห็นด้วย เพราะตอนนี้ภาษาสากลก็คือภาษาอังกฤษ จึงมีความสำคัญที่ควรจะต้องรู้ไว้ เช่น เนื้อหาที่เรียนบางครั้งก็เป็นภาษาอังกฤษ”

(MA5, สัมภาษณ์, 9 ตุลาคม 2551)

“เห็นด้วย เพราะปัจจุบันประเทศของเรามีการติดต่อกับต่างประเทศมากขึ้น ทำให้ภาษามีความสำคัญในชีวิตประจำวันมากขึ้น”

(MA3, สัมภาษณ์, 29 ตุลาคม 2551)

“ปัจจุบันภาษามีความจำเป็นนะ มันเป็นทางเลือกทางหนึ่งสามารถทำให้เราสามารถหางานทำได้ง่ายขึ้นด้วย ปัจจุบันมีความจำเป็นมากที่ต้องรู้ภาษาเยอะ คนส่วนใหญ่จะวัดความสามารถกันที่ด้านภาษา”

(LA4, สัมภาษณ์, 22 ตุลาคม 2551)

“เห็นด้วยเพราะว่ามันเป็นการแลกเปลี่ยนทางวัฒนธรรมอย่างหนึ่ง เพราะประเทศเราก็ต้องติดต่อกับประเทศเพื่อนบ้าน เด็กสมัยนี้ควรที่จะมีภาษาที่สองที่ควรรู้ แล้วจะทำให้ได้เปรียบคนอื่นด้วย อย่างเราไปทำงานมันได้เปรียบคนอื่น มีโอกาสมากกว่าคนอื่น”

(LA7, สัมภาษณ์, 25 มกราคม 2552)

จากการสัมภาษณ์กลุ่มวัยรุ่นหญิงในเรื่องการนิยมภาษาต่างประเทศ วัยรุ่นหญิงส่วนใหญ่เห็นว่าภาษาต่างประเทศในปัจจุบันนี้มีความสำคัญกับชีวิตประจำวันมากขึ้น แต่เห็นว่าเป็นเรื่องธรรมดาเกี่ยวกับการใช้ภาษาสลับปนกับภาษาไทยในการพูดคุยในชีวิตประจำวัน และจากการสังเกตในการสัมภาษณ์กลุ่มวัยรุ่นหญิงนั้นจะบางครั้งที่การพูดคุยจะมีคำศัพท์ภาษาต่างประเทศเข้ามาในบทสนทนา

2.7 การนิยมนิสัยในสิ่งบันเทิงใจ

การนิยมนิสัยการพักผ่อนหย่อนใจในสถานบันเทิง การนิยมนิสัยการเลี้ยงฉลองในโอกาสต่าง ๆ มีแนวคำถามจากการวิเคราะห์นวนิยายที่พบว่าเนื้อหาส่วนใหญ่ของนวนิยายมีการบรรยายถึงการเข้าใช้บริการสถานบันเทิงต่าง ๆ อย่างเป็นปกติของตัวละคร การเลี้ยงฉลองในโอกาสต่าง ๆ กลุ่มวัยรุ่นหญิงส่วนใหญ่มีความคิดเห็นดังนี้

“ดูหนัง ฟังเพลง ไปเที่ยวกับเพื่อนบ้างทำให้คลายเครียด ทำให้เราผ่อนคลาย มีความสุขสนุกสนานกับเพื่อน ๆ ดี”

(EA3, สัมภาษณ์, 6 พฤศจิกายน 2551)

“ชอบดูหนัง ฟังเพลง การได้ทำกิจกรรมต่าง ๆ เหล่านี้ถือเป็นการผ่อนคลาย ไม่จำกัดตัวเองอยู่แต่ในโลกแคบ ๆ กิจกรรมเหล่านี้ก็ไม่ได้ส่งผลเสียอะไรถ้ารู้จักแบ่งเวลาให้ถูกต้อง รู้กาลเทศะ ถือเป็นการใช้เวลาว่างในทางที่ดีทำให้เกิดความคิดสร้างสรรค์”

(EA4, สัมภาษณ์, 10 พฤศจิกายน 2551)

“ชอบ แต่จะต้องดูว่าเวลาที่เราไปมีความเหมาะสม และไม่ทำให้พ่อแม่หรือคนที่รักเราเป็นห่วง วิตกกังวลกับการไปเที่ยวของเรา”

(MA2, สัมภาษณ์, 18 ตุลาคม 2551)

“ถือเป็นการผ่อนคลายความเครียดจากการเรียนได้ เพราะเป็นการผ่อนคลายทางหนึ่ง”

(MA10, สัมภาษณ์, 6 ตุลาคม 2551)

“ชอบ เพราะเป็นการผ่อนคลายความเครียด และได้เที่ยวกับเพื่อน ๆ ด้วย”

(EA9, สัมภาษณ์, 23 พฤศจิกายน 2551)

“มันเป็นการผ่อนคลายของหลาย ๆ คน บางทีเราก็ไม่จำเป็นต้องไปนะ บางทีการได้ระบายกับบางคนมันจะดีกว่า แต่เป็นคนชอบฟังเพลง บางทีก็ไปคาราโอเกะกับเพื่อน บางทีก็ไปเพราะอยากร้องเพลงเฉย ๆ”

(LA9, สัมภาษณ์, 8 กุมภาพันธ์ 2552)

“สิ่งเหล่านี้มันก็ต้องมีบ้าง แต่ต้องไปในเวลาที่สมควรไม่ใช่โคตรเรียนไปแต่ก็ถือว่าเป็นการผ่อนคลายอย่างหนึ่ง”

(LA10, สัมภาษณ์, 28 ตุลาคม 2551)

จากการสัมภาษณ์กลุ่มวัยรุ่นหญิงในเรื่องการนิยมนิสัยในสิ่งบันเทิงใจ วัยรุ่นหญิงส่วนใหญ่มีความคิดเห็นว่าไม่ใช่ว่าสิ่งที่จะเข้าไปเที่ยวผ่อนคลายในสถานบันเทิงต่าง ๆ เพราะถือเป็นการแก้เครียด และงานเลี้ยงฉลองในงานเทศกาลหรืองานเลี้ยงสังสรรค์ต่าง ๆ นั่นก็เป็นเรื่องธรรมดาที่จะปฏิบัติ

2.8 การเป็นนักแสดง หน้าใหญ่ใจโต

การนิยมนช่วยเหลือผู้อื่นโดยไม่คำนึงถึงสถานภาพของตนเอง การใช้อิทธิพลในทางที่ไม่ถูกต้อง ถ้าได้กล้าเสีย มีแนวคำถามจากการวิเคราะห์นวนิยายที่พบว่าเนื้อหาส่วนใหญ่ของนวนิยายมีการนิยมนช่วยเหลือเพื่อนของตนเองในทางที่ผิด การใช้อิทธิพลในทางที่ไม่ถูกต้อง ถ้าได้กล้าเสีย กลุ่มวัยรุ่นหญิงส่วนใหญ่มีความคิดเห็นดังนี้

“คนเราถ้าช่วยกัน ได้ก็ช่วยกันยังเป็นเพื่อนก็ช่วยนะ แต่ต้องดูก่อนว่าเราเดือดร้อนหรือเปล่า อย่างถ้าให้เพื่อนยืมเงินตอนที่เราลำบาก ถ้าเรามีเหตุฉุกเฉินต้องใช้เงินเราก็จะไม่มีเงินใช้ตอนฉุกเฉิน เพราะงั้นต้องพิจารณาก่อน แต่ส่วนมากก็ช่วยเหลือ”

(EA5, สัมภาษณ์, 11 พฤศจิกายน 2551)

“ขึ้นอยู่กับสภาพการณ์ และความจำเป็นมาก น้อยกว่ากัน และทางออกอื่น ๆ ก็เหมือนกับการทำบุญ ถ้าทำแล้วเป็นทุกข์ ก็อย่าทำเลยดีกว่า เราสามารถเลือกทำความดีได้ตามกำลังความสามารถของตน แต่อะไรที่เราพอจะช่วยเหลือเพื่อนจากความเดือดร้อนได้ก็ควรทำ”

(MA2, สัมภาษณ์, 16 ตุลาคม 2551)

“ไม่เห็นด้วย เพราะถ้ามันทำให้เราลำบาก เราก็ไม่ควรทำ”

(MA1, สัมภาษณ์, 6 กันยายน 2551)

“ไม่เห็นด้วย ไม่ใช่ว่าเพื่อนไม่สำคัญ หรือเราเห็นแก่ตัว แต่เนื่องจากตัวเราก็เดือดร้อน ดังนั้นจึงควรเอาตัวเองให้รอดก่อนที่จะไปช่วยผู้อื่น”

(MA8, สัมภาษณ์, 30 สิงหาคม 2551)

“ไม่เห็นด้วยกับการช่วยเหลือโดยที่เราต้องเดือดร้อน หรือทำหน้าใหญ่โดยไม่คำนึงถึงสถานะของตัวเอง แต่ถ้าเพื่อนเดือดร้อนอย่างแรงเราก็ต้องช่วยเหลือ”

(LA6, สัมภาษณ์, 24 มกราคม 2552)

“ไม่ใช่เรื่องเสียหายอะไร อย่างตอนสอบเสร็จก็เลี้ยงเพื่อน วันเกิดเพื่อน แต่การเป็นนักแสดงถ้าไปติดกับใครก็ไม่ดี”

(LA1, สัมภาษณ์, 25 มกราคม 2552)

จากการสัมภาษณ์กลุ่มวัยรุ่นหญิงในเรื่องการเป็นนักแสดง หน้าใหญ่ใจโต วัยรุ่นหญิงส่วนใหญ่มีความคิดเห็นว่าการช่วยเหลือเพื่อนนั้นต้องรู้จักประมาณตนเองเสียก่อน ไม่ทำอะไรเกินตัวและไม่ควรเข้าไปยุ่งเกี่ยวมากเพราะเรื่องที่เกิดขึ้นทำให้ตกอยู่ในสถานการณ์ที่ลำบาก

2.9 การมีความเชื่อด้านไสยศาสตร์ โชคลาง

การเชื่อโชคลาง การกระทำกิจกรรมใด ๆ มักต้องอาศัยฤกษ์ยาม ถ้าประสบภัย ก็มักจะมีการสะเดาะเคราะห์หรือการเข้าหาหมอดู การขอให้สิ่งศักดิ์สิทธิ์ช่วยเหลือโดยไม่พยายามทำหรือปฏิบัติก่อน มีแนวคำถามจากการวิเคราะห์นวนิยายที่พบว่าเนื้อหาส่วนใหญ่ของนวนิยายมีการกล่าวถึงความเชื่อด้านโชคลางของตัวละครในค่านต่าง ๆ การพึ่งพาหมอดูเมื่อมีเรื่องไม่สบายใจหรือเกิดเหตุการณ์ต่าง ๆ ที่ไม่ดีขึ้นก็จะคิดว่าเป็นเคราะห์ร้ายและหาทางแก้เคล็ดด้วยวิธีการต่าง ๆ เพื่อให้เหตุการณ์ดีขึ้น กลุ่มวัยรุ่นหญิงส่วนใหญ่มีความคิดเห็นดังนี้

“ก็ต้องมีบ้าง ดูไว้ก็ไม่เสียหาย ไม่ได้เชื่อเต็มร้อยแต่ไม่ใช่ ไม่เชื่อเลย”

(EA1, สัมภาษณ์, 6 ธันวาคม 2551)

“เชื่อบ้างไม่เชื่อบ้าง ไม่ลบหลู่แต่ก็ไม่ถึงกับมกมาย บางอย่างก็เชื่อไว้เพื่อไม่ประมาท ในการดำรงชีวิตแต่ก็ไม่ได้ให้นามิผลต่อแนวคิดและแนวทางการดำเนินชีวิต”

(EA8, สัมภาษณ์, 2 ตุลาคม 2551)

“มีความเชื่อ เพราะอย่างน้อยมันก็ทำให้เราระมัดระวังตัวเองได้ถ้าหากการทำงานบอกว่าจะเกิดอันตรายกับเราขึ้น และถ้าการทำงานเป็นสิ่งที่ดีมันก็ทำให้เรามีกำลังใจในการดำเนินชีวิตมากขึ้น แต่เราก็ไม่ควรเชื่อมากเกินไปเพราะว่ามันอาจจะทำให้เราผิดหวังเหมือนกัน”

(EA6, สัมภาษณ์, 14 มีนาคม 2552)

“มีเพราะเชื่อไว้บ้างก็ไม่เสียหาย แต่ต้องไม่มกมายจนเกินไป”

(MA1, สัมภาษณ์, 5 ตุลาคม 2551)

“เชื่อเล็กน้อย แต่ไม่มาก อย่างดูดวงก็เคยไปดูกับเพื่อนก็เชื่อนะ แต่เชื่อเป็นบางส่วนเท่านั้นเองไม่หมด แบบไม่เชื่อแต่ไม่ลบหลู่”

(MA7, สัมภาษณ์, 15 ตุลาคม 2551)

“ก็เชื่อบ้างไม่เชื่อบ้าง แต่เชื่อไว้มันก็ดีไม่ใช่หรือ การเชื่อไว้บ้างที่มันก็ทำให้เราระวังตัวมากขึ้น แบบว่าไม่ประมาท”

(LA5, สัมภาษณ์, 23 มกราคม 2552)

“เชื่อครึ่งไม่เชื่อครึ่ง ต้องดูที่ตัวหมอดูหรือคนที่ดูให้เราน่าเชื่อถือหรือเปล่า แต่ถ้าหมอดูที่น่าเชื่อถือทักมาในเรื่องที่ไม่ดี ก็จะทำตาม แต่ถ้าสิ่งนั้นเราทำไม่ได้ เกินกำลัง อย่างให้เราไปซื้ออะไรแพง ๆ เราก็คงไม่ทำ”

(LA8, สัมภาษณ์, 7 กุมภาพันธ์ 2552)

จากการสัมภาษณ์กลุ่มวัยรุ่นหญิงในเรื่องการมีความเชื่อด้านไสยศาสตร์ โชคลาง วัยรุ่นหญิงส่วนใหญ่มีความคิดเห็นว่าการเชื่อโชคลางนั้นไม่ใช่สิ่งที่ผิด เป็นความเชื่อส่วนบุคคล

เท่านั้น ส่วนใหญ่จากการสัมภาษณ์จะพบคำตอบที่ว่า “ถ้าไม่เชื่ออย่าลบหลู่” หรือถ้ามีคนทักเรื่อง ไม่นั้นสมควรที่จะฟังไว้แล้วหาทางแก้ไข

2.10 การไม่อยู่ในระเบียบวินัย กฎข้อบังคับต่าง ๆ

การไม่ปฏิบัติตามกฎระเบียบของสังคมที่ตนเองอาศัยอยู่ การไม่เคารพกฎทั้งทางตรง และทางอ้อม มีแนวคำถามจากการวิเคราะห์นวินัยที่พบว่าเนื้อหาส่วนใหญ่ของนวนิยายมี การบรรยายถึงการกระทำผิดกฎระเบียบของสังคม หรือกฎหมายของบ้านเมืองที่ตั้งไว้อย่างตั้งใจ และไม่ตั้งใจ กลุ่มวัยรุ่นหญิงส่วนใหญ่มีความคิดเห็นดังนี้

“ก็มีบ้างอย่างตอนไปโรงเรียนแล้ววันนั้นเป็นวันที่ไม่มีการเรียนมีแต่กิจกรรมแต่ โรงเรียนให้ใส่ชุดนักเรียนไป ก็นัดกันทั้งห้องให้ใส่ชุดพละกันทั้งห้องไป”

(MA2, สัมภาษณ์, 18 ตุลาคม 2551)

“คนเราต้องอยู่ในกฎในกรอบของสังคม ตอนนี้เป็นนักเรียนก็ต้องอยู่ในกฎของ โรงเรียน แต่ก็ต้องเคยทำผิดกฎกันบ้างแหละ แต่แบบเล็ก ๆ น้อย ๆ อย่างเครื่องแต่งกายผิดระเบียบ อย่างทรงผมที่ตัดจนผิดระเบียบของโรงเรียนแต่ก็ไม่เห็นว่าจะมีผลกับการเรียนอะไรเลย อาจารย์ น่าจะมองที่ผลการเรียนมากกว่าทรงผม”

(MA3, สัมภาษณ์, 29 ตุลาคม 2551)

“เห็นด้วยกับกฎต่าง ๆ ที่มีมันช่วยให้สังคมที่อยู่อยู่กันได้ดี ระเบียบร้อยขึ้น แต่ก็ไม่มีใครอยู่ในระเบียบในกฎได้เสมอหรอก แต่ถ้าไม่ร้ายแรงก็คงไม่เป็นไรมั้ง อภัยกันได้ หนูก็เคย เช่น โดนครีน กินขนมในห้องเรียน”

(EA8, สัมภาษณ์, 29 พฤศจิกายน 2551)

“เห็นด้วยกับการเคารพกฎไม่ว่าจะเป็นกฎหมายหรือกฎของโรงเรียน เคยก็มีบ้างมี แอบผิดกฎบ้างเหมือนกัน เคยเล่นไฟ เพราะเล่นเพื่อความสนุก ไม่ได้เล่นจริงจังอะไร”

(EA10, สัมภาษณ์, 8 มีนาคม 2552)

“เห็นด้วยที่จะต้องเคารพกฎ บางทีก็ไม่มีคนที่อยู่ในกฎได้ตลอดเวลา แต่มันก็ไม่ควร ที่จะฝ่าฝืนมากเกินไป อย่างตอนไปโรงเรียนก็มีขอผมไปบ้าง บางทีการที่มีกฎมาก ๆ มันก็ เหมือนยังห้ามเหมือนยังชุกเกินไป แต่ก็ไม่ควรแหกกฎบ่อย ๆ ต้องมีลิมิตในการแหกกฎเหมือนกัน อย่างอะไรที่มันร้ายแรงเกินไปก็ไม่ควรทำ”

(LA2, สัมภาษณ์, 26 มกราคม 2552)

จากการสัมภาษณ์กลุ่มวัยรุ่นหญิงในเรื่องการไม่อยู่ในระเบียบวินัย กฎข้อบังคับต่าง ๆ วัยรุ่นหญิงส่วนใหญ่เห็นด้วยกับการเคารพกฎต่าง ๆ ที่มี แต่ถ้ามีการผิดกฎเล็กน้อยก็ไม่ใช่ว่าจะผิด

ดังนั้นค่านิยมของบุคคลที่ไม่พึงปรารถนาวัยรุ่นหญิงที่อ่านนวนิยายบนอินเทอร์เน็ตมีความคิดเห็นที่สามารถสรุปเป็นตารางได้ดังนี้

ตารางที่ 9 สรุปค่านิยมของบุคคลที่ไม่พึงปรารถนาจากการสัมภาษณ์วัยรุ่นหญิงที่อ่านนวนิยายบนอินเทอร์เน็ต

ลำดับ ที่	ค่านิยมของบุคคลที่ไม่พึงปรารถนา	ยอมรับ (จำนวน/ คน)	ปฏิเสธ (จำนวน/ คน)	เลือกรับ (จำนวน/ คน)
1	การละเลยเพิกเฉยต่อศีลธรรม	-	30	-
2	การนิยมความสำเร็จทางวัตถุเป็นใหญ่	-	24	6
3	การนิยมความหรูหรา	-	23	7
4	การไม่มีความรับผิดชอบ	-	30	-
5	การนิยมสินค้าต่างประเทศ	1	24	5
6	การนิยมภาษาต่างประเทศ	-	24	6
7	การนิยมในสิ่งบันเทิงใจ	3	22	4
8	การเป็นนักเลง หน้าใหญ่ใจโต	-	30	-
9	การมีความเชื่อด้านไสยศาสตร์ โชคลาง	2	19	9
10	การไม่อยู่ในระเบียบวินัย กฎข้อบังคับต่าง ๆ	-	23	7

ค่านิยมของสังคม เป็นค่านิยมที่บุคคลทั่วไปในสังคมส่วนใหญ่ยึดถือ และยึดเป็นแนวทางปฏิบัติ มีทั้งค่านิยมที่พึงปรารถนาและไม่พึงปรารถนา ได้แก่

1 ค่านิยมที่พึงปรารถนา

1.1 การยกย่องสรรเสริญผู้กระทำความดี ต่อต้านการกระทำความชั่ว

การให้ความชื่นชมต่อผู้ที่กระทำความดีทั้งต่อหน้าและลับหลัง ปฏิเสธการกระทำผิดทุกด้านทั้งในทางกฎหมายและตามหลักจริยธรรม มีแนวคำถามจากการวิเคราะห์นวนิยายที่พบว่า เนื้อหาส่วนใหญ่ของนวนิยายมีการชื่นชมผู้ที่กระทำความดีอย่างกล้าหาญ ตำหนิผู้ที่กระทำความผิดต่อสังคมและบุคคลอื่นอย่างรุนแรง และไม่ยินยอมกระทำการที่ผิดต่อศีลธรรมอันดีงาม กลุ่มวัยรุ่นหญิงส่วนใหญ่มีความคิดเห็นดังนี้

“คนที่ทำความดีน่ายกย่องสรรเสริญ ส่วนคนที่ทำความชั่วไม่ควรสนับสนุนให้มากนักเดี๋ยวจะได้ใจแล้วจะทำอีก”

(EA10, สัมภาษณ์, 8 มีนาคม 2552)

“แน่นอนอยู่แล้วที่บุคคลที่ทำความดีก็ควรยกย่องสรรเสริญให้เป็นแบบอย่างที่ดีของสังคมทำให้ผู้ที่กระทำความดีเกิดกำลังใจ และต่อต้านการทำความชั่วทุกรูปแบบ ไม่ควรไปเหมือนเช่นการชื่นชมคนชั่วว่า เก่ง กล้า เจ๋ง ประมาณว่า เป็นมือปืนยิงแม่นที่ค่าตัวแพงที่สุด ไอ้เด็กแว้นนั่นเจ๋งซึ่งรถเร็วที่สุด ไอ้โจรนั่นกล้ามีของดีโดนยิงแล้วไม่ตาย ประมาณนั้น”

(MA3, สัมภาษณ์, 29 ตุลาคม 2551)

“เห็นด้วย เพราะผู้ที่กระทำความดีในสังคมมักจะถูกกลั่นแกล้งหรือไม่ถูกกล่าวถึงมากนักเมื่อเปรียบเทียบกับกระทำความชั่ว ดังนั้นเราจึงควรยกย่องผู้กระทำความดี เพื่อที่ผู้อื่นจะได้รู้และเห็นว่าความดีที่กระทำนั้นเป็นอย่างไร และจะได้นำไปเป็นแบบอย่างที่ดีได้”

(LA1, สัมภาษณ์, 25 มกราคม 2552)

“เห็นด้วย เพราะการที่เราเห็นคนทำความดีก็ควรยกย่องเพื่อที่บุคคลเหล่านั้นจะได้มีกำลังใจที่จะทำความดีตลอดไป ทำให้สังคมมีคนดีเพิ่มขึ้น”

(LA7, สัมภาษณ์, 25 มกราคม 2552)

“ก็มันเป็นเรื่องที่สมควรอยู่แล้วที่คนดีสมควรได้รับผลตอบแทนที่ดี เพราะในชีวิตจริงของคนเราก็ไม่ได้สิ่งที่ดีตอบแทนเท่าไร แต่อย่างน้อยในนิยายก็แสดงให้เห็นว่าคนดีควรได้รับสิ่งที่ดี ๆ ตอบแทน ในชีวิตจริงบางทีคนที่ทำดีก็ไม่เห็นมีคนนับถือ เพราะในสังคมตอนนี้ค่านับถือคนมีดังค์มากกว่าคนดี”

(LA8, สัมภาษณ์, 7 กุมภาพันธ์ 2552)

จากการสัมภาษณ์กลุ่มวัยรุ่นหญิงในเรื่องการยกย่องสรรเสริญผู้กระทำความดีต่อต้านการกระทำความชั่ว วัยรุ่นหญิงส่วนใหญ่เห็นด้วยกับการที่จะยกย่องผู้ที่กระทำความดีต่อต้านคนทำชั่วเพื่อไม่ให้มันเป็นแบบอย่างที่ไม่ดี และคนที่ทำความดีก็สมควรที่จะได้รับสิ่งตอบแทน

1.2 การเห็นความสำคัญของครอบครัว

ความผูกพันกันระหว่างสมาชิกของครอบครัว การห่วงใยกันระหว่างคนในครอบครัว มีแนวคำถามจากการวิเคราะห์นวนิยายที่พบว่าเนื้อหาส่วนใหญ่ของนวนิยายมีการแสดงออกถึงความผูกพันกันของคนในครอบครัว การห่วงใยกันระหว่างคนในครอบครัว การเป็นกำลังใจให้กันกับคนในครอบครัวเมื่อคนในครอบครัวกระทำสิ่งที่ผิดพลาด กลุ่มวัยรุ่นหญิงส่วนใหญ่มีความคิดเห็นดังนี้

“ครอบครัวเป็นหน่วยที่เล็กที่สุดของสังคม เพราะฉะนั้นควรให้ความสำคัญกับครอบครัวมาก ๆ ถ้าครอบครัวอบอุ่น บุคคลในครอบครัวทุกคนมีสุขภาพกาย และจิตใจดีทำให้ไม่เป็นปัญหาของสังคม ปัญหาของสังคมส่วนใหญ่เกิดจากครอบครัวแตกแยก ทำให้มีพื้นฐานจิตใจแข็งแกร่ง แต่ก็ไม่เสมอไปถ้าหากเรารู้จักใช้ชีวิตในทางที่ดี ดังนั้นทุกคนในครอบครัวควรดูแลซึ่งกันและกันให้อย่างทั่วถึง”

(EA2, สัมภาษณ์, 7 ธันวาคม 2551)

“เห็นด้วย เพราะครอบครัวเป็นสถาบันแรกที่เราได้อยู่ ได้ร่วมสถาบัน ทำให้ครอบครัวมีความสำคัญมาก”

(MA1, สัมภาษณ์, 7 ตุลาคม 2551)

“เห็นด้วย เพราะครอบครัวเป็นสถาบันที่เล็กที่สุดที่จะคอยช่วยอบรมสั่งสอนให้คนเป็นคนดีได้”

(MA2, สัมภาษณ์, 13 ตุลาคม 2551)

“เห็นด้วย เพราะครอบครัวเป็นพื้นฐานสำคัญที่จะสร้างสรรค์ให้ลูกหลานเป็นคนดี แต่ครอบครัวต้องเข้าใจด้วยในบางเรื่องของเรา”

(MA6, สัมภาษณ์, 31 ตุลาคม 2551)

“เห็นด้วย เพราะว่าความเข้าใจกันในครอบครัวมันเป็นสิ่งสำคัญ การเข้าใจกันของคนอื่นนอกบ้านช่างมัน แต่คนในครอบครัวต้องให้ความสำคัญ มันรู้สึกดีถ้ากลับมาบ้าน ถ้าเจอปัญหาจากข้างนอกแล้วกลับมาบ้านแล้วมีคนมาให้กำลังใจเรา มันทำให้เรามีกำลังใจมากขึ้น”

(LA7, สัมภาษณ์, 25 มกราคม 2552)

“เห็นด้วย ครอบครัวสำคัญกับคนทุกคนอยู่แล้ว เพราะครอบครัวช่วยพัฒนาตัวเรา จัดเวลาตัวเราให้เราเป็นคนดียิ่งขึ้น ถ้ามีปัญหาเราก็จะคิดถึงครอบครัวเป็นอันดับแรกที่จะปรึกษา อย่างก็ปรึกษาเรื่องการเรียน การคบเพื่อน ส่วนมากก็ไม่ได้ปรึกษา แต่เค้าจะให้คำแนะนำมาเอง”

(LA9, สัมภาษณ์, 8 กุมภาพันธ์ 2552)

จากการสัมภาษณ์กลุ่มวัยรุ่นหญิงในเรื่องการเห็นความสำคัญของครอบครัว วัยรุ่นหญิงส่วนใหญ่เห็นด้วยกับการให้ความสำคัญของครอบครัว การให้ความช่วยเหลือเป็นกำลังใจให้กับบุคคลในครอบครัว

1.3 ความเสมอภาคของผู้หญิงและผู้ชาย

การให้เกิดรติกันระหว่างผู้หญิง ผู้ชาย ด้วยถ้อยคำหรือการกระทำ การไม่ถูกละเมิดทางเพศหรือใช้ความรุนแรงกับเพศตรงข้าม มีแนวคำถามจากการวิเคราะห์นวนิยายที่พบว่า เนื้อหาส่วนใหญ่ของนวนิยายมีการกล่าวถึงการไม่สมควรใช้ความรุนแรงกับเพศที่อ่อนแอกว่า การไม่เอารัดเอาเปรียบกับเพศที่อ่อนแอกว่า การให้เกิดรติกันระหว่างชายกับหญิงผ่านการกระทำต่าง ๆ กลุ่มวัยรุ่นหญิงส่วนใหญ่มีความคิดเห็นดังนี้

“ผู้หญิงกับผู้ชายมีความเสมอภาคกัน ผู้ชายให้เกียรติผู้หญิงก็ดีนะ และผู้หญิงก็ควรที่จะให้เกียรติผู้ชายด้วยเหมือนกัน ไม่ใช่ทำอยู่ฝ่ายเดียว”

(MA4, สัมภาษณ์, 9 ตุลาคม 2551)

“ทุกคนไม่เฉพาะเจาะจงว่าจะเป็นผู้หญิงหรือชายทุกคนมีสิทธิ และเสรีภาพเท่าเทียมกันหมด แต่เรื่องของผู้ชายที่ต้องให้เกียรติผู้หญิงเป็นเรื่องของจิตสำนึกและความเป็นสุภาพบุรุษ ซึ่งเดี๋ยวนี้ไม่ค่อยมีกันแล้วผู้ชายให้เกียรติผู้หญิง”

(MA5, สัมภาษณ์, 9 ตุลาคม 2551)

“เห็นด้วย ปัจจุบันหาความเป็นสุภาพบุรุษได้ยากมากในสังคม อย่างบนรถเมล์แค่จะลุกให้ผู้หญิง กับคนแก่ยังไม่ค่อยมีเลย”

(MA3, สัมภาษณ์, 28 ตุลาคม 2551)

“เห็นด้วย เพราะปัจจุบันผู้หญิงที่เก่งมีมากมาย เราควรที่จะมีการให้เกียรติผู้หญิงให้มากขึ้น”

(LA2, สัมภาษณ์, 26 มกราคม 2552)

“เห็นด้วยเพราะว่าการให้เกียรติกันเป็นสิ่งที่ดี ถ้าเกิดว่าไม่ให้เกียรติกันมันก็จะเกิดแต่การเสื่อมโทรมกันในสังคม อย่างการทำร้ายร่างกายกันไม่ดีทั้งนั้น ต่อให้ไม่ใช่ผู้ชายทำร้ายผู้หญิงก็ตาม”

(LA4, สัมภาษณ์, 22 ตุลาคม 2551)

จากการสัมภาษณ์กลุ่มวัยรุ่นหญิงในเรื่องความเสมอภาคของผู้หญิงและผู้ชาย วัยรุ่นหญิงส่วนใหญ่เห็นด้วยกับความเสมอภาคระหว่างผู้หญิงและผู้ชาย เห็นว่าควรจะให้เกียรติกันระหว่างผู้หญิงและผู้ชายไม่สมควรที่จะมีฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งเป็นฝ่ายกระทำอยู่ฝ่ายเดียว

1.4 การเคารพกฎหมาย

การปฏิบัติตามกฎหมายหรือกฎระเบียบต่าง ๆ ของประเทศที่ตนเองอาศัยอยู่ มีแนวคำถามจากการวิเคราะห์นวนิยายที่พบว่าเนื้อหาส่วนใหญ่ของนวนิยายมีการบรรยายถึงการกระทำตามกฎระเบียบต่าง ๆ ของตัวละครผ่านการกระทำตามกฎหมายของตัวละคร การเป็นผู้รักษากฎระเบียบอย่างเคร่งครัด กลุ่มวัยรุ่นหญิงส่วนใหญ่มีความคิดเห็นดังนี้

“การเคารพกฎหมายเป็นสิ่งดี เราควรทำตามกฎหมายกำหนด ถ้าเราทำตามกฎเราก็ไม่ต้องถูกลงโทษ”

(EA8, สัมภาษณ์, 29 พฤศจิกายน 2551)

“กฎ กฎหมายเป็นระเบียบที่จัดขึ้นมาทำให้สังคมมีระเบียบแบบแผน ไม่ทำอะไรตามใจตนเอง จึงจะอยู่ร่วมกันได้อย่างมีปัญห เพราะฉะนั้นทุกคนควรให้ความสำคัญและเคารพกฎหมาย กฎระเบียบของการอยู่ร่วมกัน ซึ่งอาจจะต้องฝืนใจบ้าง ไม่ทำอะไรตามใจชอบ”

(EA6, สัมภาษณ์, 14 มีนาคม 2552)

“เห็นด้วย เพราะกฎหมายเป็นสิ่งที่ควบคุมดูแลคนทั้งประเทศให้เป็นระบบระเบียบ จึงควรที่จะเคารพเพื่อให้ประเทศเกิดความสงบสุข”

(EA10, สัมภาษณ์, 8 มีนาคม 2552)

“เห็นด้วยเพราะบ้านเมืองคงอยู่อย่างสงบสุขไม่ได้ถ้าปราศจากกฎระเบียบ ซึ่งประชาชนก็ควรปฏิบัติตาม”

(MA8, สัมภาษณ์, 30 สิงหาคม 2551)

“เห็นด้วยเราควรเคารพกฎต่าง ๆ เพราะกฎสร้างขึ้นเพื่อความสงบเรียบร้อยของสังคม แต่ถ้าเคารพกฎมันมากเกินไปแล้วทำให้เราเดือนร้อน เราก็ไม่ควรเคารพมากเกินไป”

(MA7, สัมภาษณ์, 15 ตุลาคม 2551)

“เห็นด้วย เป็นสิ่งที่ดี เพราะเป็นสิ่งที่ไม่ทำให้สังคมเสื่อมโทรมไปกว่ากว่าเดิม”

(LA6, สัมภาษณ์, 24 มกราคม 2552)

จากการสัมภาษณ์กลุ่มวัยรุ่นหญิงในเรื่องการเคารพกฎหมาย วัยรุ่นหญิงส่วนใหญ่เห็นด้วยกับการเคารพกฎหมายเพราะจะทำให้สังคมสงบเรียบร้อยทำให้คนในสังคมอยู่กันอย่างสงบสุข

1.5 ความรักชาติ ศาสนา พระมหากษัตริย์

ความต้องการให้ประเทศมีความเจริญก้าวหน้ามั่นคง และปลอดภัย เสียดความสุขทรัพย์สิน ตลอดจนชีวิตของตนเพื่อป้องกันเอกราชและอธิปไตยของชาติ ส่งเสริมหรือสนับสนุนด้วยวิธีการต่าง ๆ เพื่อให้ประเทศชาติ ศาสนา และสถาบันพระมหากษัตริย์ มั่นคงและ

เจริญก้าวหน้า มีแนวคำถามจากการวิเคราะห์นวนิยายที่พบว่าเนื้อหาส่วนใหญ่ของนวนิยายมีการบรรยายถึงเมืองสมมุติที่มีสถาบันพระมหากษัตริย์ปกครองประเทศ ตัวละครส่วนใหญ่จะยึดมั่นในชาติ ศาสนา และสถาบันพระมหากษัตริย์เป็นอย่างยิ่ง กลุ่มวัยรุ่นหญิงส่วนใหญ่มีความคิดเห็นดังนี้

“เราต้องรักษาชาติที่เราเกิด เราต้องนับถือศาสนาของเรา เราต้องรักและเคารพ พระมหากษัตริย์ของเราจึงจะดี”

(EA4, สัมภาษณ์, 10 พฤศจิกายน 2551)

“เป็นสถาบันหลักของประเทศที่เป็นที่ยึดเหนี่ยวศูนย์รวมจิตใจของประชาชน เป็นสถาบันที่ควรยกย่องสรรเสริญ เคารพ และปกป้อง”

(EA5, สัมภาษณ์, 3 ตุลาคม 2551)

“ความรักชาติ ศาสนา พระมหากษัตริย์ มีความสำคัญมากต่อการดำเนิน ไปของ ประเทศเราทุกคนจึงต้องมีความเคารพ รักต่อสถาบัน”

(EA9, สัมภาษณ์, 21 พฤศจิกายน 2551)

“มันเป็นหน้าที่ของประชาชนชาวไทยทุกคนที่จะต้องปฏิบัติตาม เพราะหากขาด สถาบันใดสถาบันหนึ่งไปประเทศเราก็คงแย่เช่นกัน”

(MA8, สัมภาษณ์, 30 สิงหาคม 2551)

“เห็นด้วยรู้สึกรักและเคารพ เพราะปัจจุบันนี้เรามีพระมหากษัตริย์ทรงเป็น ผู้ปกครองบ้านเมือง เป็นศูนย์รวมจิตใจของประชาชน ทำให้ประเทศเราอยู่ได้ก็เพราะมี พระมหากษัตริย์ปกครอง”

(LA1, สัมภาษณ์, 25 มกราคม 2552)

จากการสัมภาษณ์กลุ่มวัยรุ่นหญิงในเรื่องความรักชาติ ศาสนา พระมหากษัตริย์ วัยรุ่นหญิงส่วนใหญ่เห็นด้วยเพราะสถาบันทั้งสามเป็นสถาบันหลักของประเทศ

1.6 การให้อภัยผู้อื่น

การยกโทษให้แก่ผู้อื่นที่ทำความผิดต่อตนเอง ไม่แสดงกิริยาอาฆาต เคียดแค้นต่อผู้ที่ทำให้ ตนเจ็บใจ มีแนวคำถามจากการวิเคราะห์นวนิยายที่พบว่าเนื้อหาส่วนใหญ่ของนวนิยายมีการ กล่าวถึงการให้อภัยผู้อื่นนั้นเป็นสิ่งที่น่ายกย่องและทำให้ตนเองเป็นสุข การคิดแค้นแค้นหรือเจ็บแค้น เป็นการกระทำที่นำมาซึ่งความทุกข์ให้กับตัวละคร กลุ่มวัยรุ่นหญิงส่วนใหญ่มีความคิดเห็นดังนี้

“คิดว่ายอมรับได้และก็จะให้อภัยถ้าเขาสำนึกผิด และขอโทษ แต่ต้องด้วยความจริงใจนะ ไม่ใช่ถูกบังคับหรือว่าต้องขอโทษเพราะจำเป็น”

(EA1, สัมภาษณ์, 6 ธันวาคม 2551)

“ก็ขึ้นอยู่กับสถานการณ์ เหตุและผล แต่ถึงขั้นทำร้ายร่างกายกันนี้ก็อย่าได้เห็นหน้ากันอีกเลยดีกว่า ไม่ยอมจับตัวฟรี ต้องมีเอาคืน”

(EA6, สัมภาษณ์, 12 พฤศจิกายน 2551)

“ไม่รู้ เพราะจะต้องดูก่อนว่ามันร้ายแรงแค่ไหน ถ้าไม่ร้ายแรงและพอที่จะให้อภัยได้ก็จะให้อภัย”

(MA5, สัมภาษณ์, 8 ตุลาคม 2551)

“ต้องดูเหตุผลก่อนว่าทำไมเค้าจึงมาทำร้ายเรา ถ้าเป็นเรื่องเล็กน้อยก็อภัยได้ แต่ถ้าเป็นเรื่องใหญ่ต้องคิดดูก่อน แล้วดูเหตุผลด้วยว่าทำไม”

(MA8, สัมภาษณ์, 30 สิงหาคม 2551)

“เห็นด้วยการให้อภัยผู้อื่น แต่ถ้าเกิดขึ้นกับเราต้องดูก่อนว่าร้ายแรงไหม ถ้าไม่ร้ายแรงก็จะอภัยให้ได้”

(LA2, สัมภาษณ์, 26 มกราคม 2552)

“ถ้าสมมุติว่าเป็นคนทั่วไปก็ให้อภัยได้ แต่ถ้าเป็นคนที่เราสนิทด้วยก็ไม่ค่อยได้ เพราะบางครั้งเราให้ใจไปแล้ว แต่ถ้าเป็นคนอื่นที่ไม่ใช่คนที่สนิทมาทำเราก็สามารถให้อภัยได้ มันไม่ใช่เรื่องแปลก”

(LA10, สัมภาษณ์, 28 ตุลาคม 2551)

จากการสัมภาษณ์กลุ่มวัยรุ่นหญิงในเรื่องการให้อภัยผู้อื่น วัยรุ่นหญิงส่วนใหญ่มีความคิดเห็นว่าจำเป็นที่จะต้องดูตามสถานการณ์และเหตุผลของการกระทำผิด ไม่ควรให้อภัยถ้ามีการกระทำที่รุนแรงเกินไป แต่ถ้าเป็นเรื่องเล็กน้อยก็ให้อภัยได้

1.7 การเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่

การให้ความช่วยเหลือผู้อื่นโดยไม่หวังสิ่งตอบแทน การให้ความช่วยเหลือในกิจการที่เป็นประโยชน์แก่สังคม มีแนวคำถามจากการวิเคราะห์นวนิยายที่พบว่าเนื้อหาส่วนใหญ่ของนวนิยายมีการแสดงออกถึงความมีน้ำใจต่อกันของตัวละครแม้จะไม่ได้มีความผูกพันกัน การให้กำลังใจกันระหว่างตัวละครที่มีปัญหา การช่วยกันแก้ไขปัญหาต่างๆ ของตัวละคร กลุ่มวัยรุ่นหญิงส่วนใหญ่มีความคิดเห็นดังนี้

“การช่วยเหลือผู้อื่นเป็นสิ่งที่ดี และแสดงความจริงใจ และช่วยโดยไม่หวังสิ่งตอบแทน”

(EA3, สัมภาษณ์, 28 กุมภาพันธ์ 2552)

“การช่วยเหลือไม่ควรหวังว่าจะได้อะไรตอบแทน ถ้าช่วยแล้วหวังสิ่งตอบแทนไม่ใช่การช่วยเหลือแล้ว เรียก ‘การแลกเปลี่ยน’ เลยดีกว่า การช่วยเหลือเป็นสิ่งที่เราแสดงออกจากใจถึงน้ำใจที่มีให้ซึ่งกันและกัน ถึงแม้ว่าจะรู้จักหรือไม่รู้จักกันก็ตาม”

(EA9, สัมภาษณ์, 23 พฤศจิกายน 2551)

“เห็นด้วย แต่การช่วยเหลือในครั้งนั้นจะต้องไม่ส่งผลให้ตนเอง ผู้อื่น และสังคมเดือดร้อน”

(MA2, สัมภาษณ์, 13 ตุลาคม 2551)

“เห็นด้วยถ้าการช่วยเหลือนั้นไม่ได้ทำให้ตนเองเดือดร้อน เพราะสังคมไทยเป็นสังคมที่สอนให้คนช่วยเหลือซึ่งกันและกัน”

(MA6, สัมภาษณ์, 31 ตุลาคม 2551)

“เห็นด้วย เพราะถ้าหากคนนั้นเดือดร้อนเราก็ควรจะช่วยเหลือ”

(LA5, สัมภาษณ์, 23 มกราคม 2552)

“เห็นด้วยเพราะว่ามันเป็นเรื่องดี การที่เราไปให้เขา เราจะมีสติดี ถ้าเห็นคนอื่นให้ถ้าเราเห็นเราก็รู้สึกดีไปด้วยทำให้เรารู้สึกดีไปด้วย อย่างที่ทำการที่ไปช่วยเหลือเพื่อนในเรื่องการทำรายงาน อย่างล่าสุดต้องส่งรายงานของมหาวิทยาลัย เราก็ต้องเป็นคนรอบรวมเอง ทำแล้วก็รู้สึกดี”

(LA9, สัมภาษณ์, 8 กุมภาพันธ์ 2552)

จากการสัมภาษณ์กลุ่มวัยรุ่นหญิงในเรื่องการเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ วัยรุ่นหญิงส่วนใหญ่เห็นด้วยเพราะเป็นพื้นฐานของสังคมไทยและการเป็นผู้ให้จะทำให้รู้สึกดีมากกว่าเป็นผู้รับ

1.8 การยึดถือจารีตประเพณี

การปฏิบัติตามประเพณีที่สืบทอดมาในสังคมที่ตนเองอาศัยอยู่ การปฏิบัติตามประเพณีท้องถิ่นที่ตนเองไปอาศัยอยู่ โดยไม่ก่อให้เกิดความเสื่อมเสียต่อสังคมนั้น มีแนวคำถามจากการวิเคราะห์นวนิยายที่พบว่าเนื้อหาส่วนใหญ่ของนวนิยายมีการกล่าวถึงการปฏิบัติตามหรือคำนึงถึงประเพณีทั้งทางสังคมและทางศาสนา กลุ่มวัยรุ่นหญิงส่วนใหญ่มีความคิดเห็นดังนี้

“ประเพณีของเราควรที่จะยึดถือไว้ ยังเป็นประเพณีที่สืบทอดกันมาอย่างยาวนาน เรายังควรอนุรักษ์ไว้”

(EA2, สัมภาษณ์, 7 ธันวาคม 2551)

“จาริตประเพณีพื้นบ้านของไทยเราควรที่จะอนุรักษ์ไว้แต่รู้สึกว่าย่ปัจจุบันไม่ค่อยหลงเหลือแล้ว ประเพณีพื้นบ้านเป็นสิ่งที่เก่าแก่ มีคุณค่าทางกาลเวลาคควรอนุรักษ์ไว้ ให้ประชาชนรุ่นหลังได้มีโอกาสเรียนรู้ และสัมผัสถึงประเพณีอันดีงามพื้นบ้านซึ่งแตกต่างกันออกไปในแต่ละภาพ ซึ่งประเพณีพื้นบ้านของไทยมีมากมายและหลากหลายมากซึ่งเดี๋ยวนี้นางประเพณีก็เริ่มเลือนหายไป และหลงเหลืออยู่น้อยมาก”

(EA9, สัมภาษณ์, 23 พฤศจิกายน 2551)

“เห็นด้วย เพราะเป็นสิ่งที่เป็เอกลักษณ์ของแต่ละท้องถิ่น เราจึงควรอนุรักษ์ไว้ให้ลูกหลานได้รู้มีความสำนึกในหุ้ขณะจะทำให้ประสบความสำเร็จในชีวิตได้”

(MA5, สัมภาษณ์, 9 ตุลาคม 2551)

“เห็นด้วย เพราะเป็นสิ่งที่ปฏิบัติสืบทอดกันมานานและเป็นการแสดงออกถึงความเป็นไทยด้วย”

(MA6, สัมภาษณ์, 31 ตุลาคม 2551)

“เห็นด้วย เพราะประเพณีพื้นบ้านและจาริตประเพณีของไทยเราเป็นสิ่งที่คนไทยควรจะยึดถือปฏิบัติและอนุรักษ์ไว้”

(LA4, สัมภาษณ์, 28 มกราคม 2552)

“เห็นด้วย ก็เพราะว่ามันแบบว่ามันเป็นคนสมัยก่อนคิดแล้วว่าวิเคราะห้แล้วมันเป็นสิ่งที่ดีสิ่งที่ถูกต้องในบางเรื่องที่เราสามารถทำได้”

(LA10, สัมภาษณ์, 28 ตุลาคม 2551)

จากการสัมภาษณ์กลุ่มวัยรุ่นหญิงในเรื่องการยึดถือจาริตประเพณี วัยรุ่นหญิงส่วนใหญ่เห็นด้วยเพราะเป็นสิ่งที่สืบทอดกันมาในสังคมไทย เป็นการแสดงออกถึงความเป็นไทย และเป็นสิ่งที่ดีที่สมควรปฏิบัติตาม

1.9 ความสำนึก

ความปรองดองกันระหว่างบุคคลในสังคม การสร้างหรือการปฏิบัติตนเป็นส่วนหนึ่งของการสร้างความสำนึกกันในสังคม มีแนวคำถามจากการวิเคราะห์นวนิยายที่พบว่าเนื้อหาส่วนใหญ่ของนวนิยายมีการกล่าวถึงความสำนึกว่าเป็นการกระทำที่จะทำให้การปฏิบัติงานต่างๆ สำเร็จลุล่วงไปได้ด้วยดีโดยผ่านการกระทำของตัวละครที่รวมตัวกันปฏิบัติหน้าที่ความรับผิดชอบในงานต่างๆ ร่วมกัน กลุ่มวัยรุ่นหญิงส่วนใหญ่มีความคิดเห็นดังนี้

“เราควรมีความสามัคคีในหมู่คณะจะทำให้ประสบความสำเร็จมากยิ่งขึ้นทั้งด้านการทำงาน อย่างการช่วยกันทำงานก็พาสี ถ้าไม่ได้นี่เอง ๆ ม.ต้นช่วยกันทำป้ายก็ไม่เสร็จ”

(EA3, สัมภาษณ์, 28 กุมภาพันธ์ 2552)

“ถ้าพึ่งตัวเราคนเดียวไม่อาจต่อสู้กับทุกอย่างได้ ความสามัคคีร่วมแรงร่วมใจจะสามารถฝ่าอุปสรรคต่าง ๆ ได้ เพราะถ้าพึ่งแต่ความสามารถของเราคนเดียวไม่พอ ถ้าเราไม่มีความสามัคคี แยกแยกกันต่างกันก็ต่างเอาตัวรอด สุดท้ายก็จะไม่มีใครรอด เราจะประสบความสำเร็จในชีวิตด้วยตัวเราคนเดียวไม่ได้โดยไม่มีบุคคลอื่น ๆ ที่อยู่ข้างหลัง”

(EA4, สัมภาษณ์, 10 พฤศจิกายน 2551)

“เห็นด้วย เพราะในการทำงานนั้นเราไม่ได้ทำงานคนเดียวตลอด เราต้องทำงานกับผู้อื่นบ้าง ดังนั้นเราจึงต้องมีความสามัคคี ทำให้งานที่เราทำร่วมกันนั้นประสบผลสำเร็จ และส่งผลให้เราประสบความสำเร็จในชีวิตได้”

(MA7, สัมภาษณ์, 15 ตุลาคม 2551)

“เห็นด้วย หากหมู่คณะนั้นไร้ซึ่งความสามัคคี การจะทำอะไรร่วมกันให้สำเร็จได้คงยาก เพราะบางสิ่งคนเราไม่สามารถทำได้เพียงลำพัง”

(MA10, สัมภาษณ์, 10 ตุลาคม 2551)

“เห็นด้วยก็เพราะว่าความสามัคคีทำให้เราสามารถประสบความสำเร็จได้มากกว่า อย่างการทำรายงานกลุ่มที่ต้องอาศัยความสามัคคีจะทำให้ได้งานออกมาดี แต่ถ้าเราแตกกันงานก็จะออกมาไม่ดี บางทีก็ล้มเหลวได้”

(LA5, สัมภาษณ์, 23 มกราคม 2552)

จากการสัมภาษณ์กลุ่มวัยรุ่นหญิงในเรื่องความสามัคคี วัยรุ่นหญิงส่วนใหญ่เห็นด้วยกับการมีความสามัคคีเพราะสามารถทำให้งานในหน้าที่สำเร็จบรรลุผลตามเป้าหมายที่วางไว้ได้

ดังนั้นค่านิยมของสังคมที่พึงปรารถนาวัยรุ่นหญิงที่อ่านนวนิยายบนอินเทอร์เน็ตมีความคิดเห็นที่สามารถสรุปเป็นตารางได้ดังนี้

ตารางที่ 10 สรุปค่านิยมของสังคมที่พึงปรารถนาจากการสัมภาษณ์วัยรุ่นหญิงที่อ่านนวนิยายบนอินเทอร์เน็ต

ลำดับ ที่	ค่านิยมของสังคมที่พึงปรารถนา	ยอมรับ (จำนวน/ คน)	ปฏิเสธ (จำนวน/ คน)	เลือกรับ (จำนวน/ คน)
1	การยกย่องสรรเสริญผู้กระทำความดี ต่อต้านการกระทำความชั่ว	30	-	-
2	การเห็นความสำคัญของครอบครัว	30	-	-
3	ความเสมอภาคของผู้หญิงและผู้ชาย	30	-	-
4	การเคารพกฎหมาย	30	-	-
5	ความรักชาติ ศาสนา พระมหากษัตริย์	30	-	-
6	การให้อภัยผู้อื่น	30	-	-
7	การเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่	30	-	-
8	การยึดถือจารีตประเพณี	28	-	2
9	ความสามัคคี	30	-	-

2. ค่านิยมที่ไม่พึงปรารถนา

2.1 การไม่ยึดถือระบบอาวุโส

การไม่ให้ความเคารพผู้อาวุโส การปฏิบัติตนในสังคมปัจจุบันยึดถือความเสมอภาคกัน ขาดความช่วยเหลือซึ่งกันและกัน การใช้ชีวิตแบบต่างคนต่างอยู่ การแก่งแย่งชิงดีชิงเด่นอย่างเปิดเผยจนขาดคุณธรรมในการอยู่ร่วมกัน มีแนวคำถามจากการวิเคราะห์นวนิยายที่พบว่าเนื้อหาส่วนใหญ่ของนวนิยายมีการบรรยายถึงการแสดงความไม่เคารพผู้ที่มีอาวุโสกว่าโดยการกระทำรุนแรง การใช้คำพูดที่ไม่สุภาพไม่ให้เกียรติผู้ที่มีอาวุโสมากกว่า กลุ่มวัยรุ่นหญิงส่วนใหญ่มีความคิดเห็นดังนี้

“อย่างการทำงานไม่จำเป็นต้องให้ผู้สูงอายุมากเป็นหัวหน้า เพราะคนอายุมากบางครั้งก็อาจจะไม่รู้เท่าทันกับคนที่อายุน้อยกว่า แต่การพูดด้วยกับคนที่อายุมากกว่าก็ต้องใช้คำที่สุภาพ เพื่อไม่ให้เป็นการก้าวร้าวผู้อื่นนะคะ”

(EA2, สัมภาษณ์, 7 ธันวาคม 2551)

“นี่เป็นสิ่งหนึ่งของสังคมที่แตกต่างกับประเทศอื่น ด้วยสังคมของเราเป็นสังคมที่ปลูกฝังมาแบบผู้น้อยควรเชื่อตามผู้อาวุโสกว่า มีประสบการณ์กว่า เคารพผู้อาวุโสกว่า แต่ผู้อาวุโสก็เชื่อว่าทุกคนจะเป็นคนดี ควรดูคนที่ความรู้ ความสามารถ คุณธรรม มากกว่า อะไรที่ไม่ถูกต้องก็ไม่ต้องเคารพ ไม่ทำตาม ๆ กันไป”

(EA1, สัมภาษณ์, 6 ธันวาคม 2551)

“เห็นด้วย เราควรให้ความเคารพผู้ที่อาวุโสกว่า เพราะเค้ามีประสบการณ์ หรือผ่านอะไรมาเยอะกว่าเรา”

(MA2, สัมภาษณ์, 18 ตุลาคม 2551)

“ไม่เห็นด้วยกับการก้าวร้าวโดยการใช้คำพูดหรือการกระทำ มันเป็นการไม่สมควร แต่ถ้าเป็นเรื่องของการทำงานไม่ควรที่จะยึดหลักอายุมากกว่า อาจจะทำให้คนที่มีความสามารถที่ดีกว่าแต่อายุน้อย ไม่มีโอกาสได้แสดงความสามารถของตนเองอย่างเต็มที่”

(MA9, สัมภาษณ์, 31 ตุลาคม 2551)

“เห็นด้วยกับระบบอาวุโส เพราะบางทีถ้าไม่มีระบบก็ไม่มีผู้นำ ส่วนการกระทำที่ดีผู้ใหญ่ไม่สมควรทำเพราะเป็นค่านิยมที่เราปลูกฝังมาตั้งแต่เด็กแล้วว่าให้เรเคารพผู้ที่มีอายุเยอะกว่า เพราะบางทีเราก็ต้องรับสั่งมาจากเค้า เค้าโตกว่าเค้าก็รู้มากกว่า”

(LA6, สัมภาษณ์, 24 มกราคม 2552)

จากการสัมภาษณ์กลุ่มวัยรุ่นหญิงในเรื่องการถือฐานะคนให้มีความเสมอภาค วัยรุ่นหญิงส่วนใหญ่ไม่เห็นด้วยกับการไม่มีความเคารพผู้อาวุโส การแสดงความก้าวร้าวใช้กำลังกับผู้ใหญ่ เพราะสังคมไทยเป็นสังคมที่มีระบบอาวุโสเป็นสำคัญ

2.2 การยกย่องในอำนาจ ผู้มีอำนาจ

การยกย่องผู้ที่มีอำนาจ และมีฐานะเหนือกว่าตนเองทั้งในทางที่ดีและไม่ดี เพราะเข้าใจว่าอำนาจสามารถบันดาลให้มีทรัพย์สินเงินทอง บริวาร ความเกรงใจ รวมทั้งอิทธิพลและอำนาจมืด มีแนวคำถามจากการวิเคราะห์นวนิยายที่พบว่าเนื้อหาส่วนใหญ่ของนวนิยายมีการยกย่องชื่นชมผู้ที่มีอำนาจ มีฐานะเหนือกว่าตนเอง และเข้าใจว่าอำนาจสามารถบันดาลให้มีทรัพย์สินเงินทอง บริวาร ความเกรงใจ มีการใช้อิทธิพลเพื่อให้ได้มาซึ่งความต้องการของตนเอง กลุ่มวัยรุ่นหญิงส่วนใหญ่มีความคิดเห็นดังนี้

“คนที่มีความอำนาจอาจทำตัวไม่ดี ไม่น่าเคารพนับถือก็ได้ อย่างนักการเมืองที่ไม่ดีทั้งหลาย หรือคนที่มีอำนาจมาอย่างไม่ดี ก็ไม่ควรนับถือ”

(EA3, สัมภาษณ์, 6 พฤศจิกายน 2551)

“คนมีอำนาจ อิทธิพลที่น่าเคารพนับถือต้องเป็นคนที่มีพื้นฐาน และวัตถุประสงค์ไม่คิดร้าย ไม่ใช่อำนาจ และอิทธิพลในทางที่ไม่ดี ต้องเป็นคนดี ใช้อำนาจ และอิทธิพลในทางที่ต้องช่วยเหลือสังคมก็เป็นคนที่น่านับถือได้ แต่ส่วนใหญ่คนที่มีอำนาจ แล้วอิทธิพลก็มีทั้งไม่นับถือ และไม่น่านับถือปนกันไป ก็แบบว่ามีทั้งดีและเลวปนกัน ต้องเลือกดู”

(MA2, สัมภาษณ์, 16 ตุลาคม 2551)

“ไม่เห็นด้วย บางครั้งคนเหล่านี้ก็ใช้อำนาจหน้าที่ในทางที่ผิด”

(MA6, สัมภาษณ์, 31 ตุลาคม 2551)

“ไม่เห็นด้วย เพราะคนที่มีอำนาจประพฤติตัวไม่ดีไม่น่าเคารพนับถือก็มี เช่น นักการเมืองสมัยนี้ มีอำนาจแต่ไม่น่านับถือ”

(LA1, สัมภาษณ์, 25 มกราคม 2552)

“บางทีการที่มีอำนาจอยู่กับตัวนั้นบางครั้งก็ไม่ค่อยดีเพราะว่าบางทีเราสามารถทำอะไรก็ได้ตามใจ ก็จะทำให้เราหลงได้ ทำให้เราเร่งรีบไปกับอำนาจที่เราได้มา หรือมีอยู่”

(LA2, สัมภาษณ์, 26 มกราคม 2552)

จากการสัมภาษณ์กลุ่มวัยรุ่นหญิงในเรื่องการยกย่องในอำนาจ ผู้มีอำนาจ วัยรุ่นหญิงส่วนใหญ่ไม่เห็นด้วยกับการชื่นชมผู้มีอำนาจที่ประพฤติตัวไม่ดี แต่สมควรที่จะชื่นชมผู้ที่กระทำคุณความดีมากกว่า

2.3 ค่านิยมใหม่ในอาชีพ

การยกย่องอาชีพซึ่งได้รับการตอบสนองทางด้านการเงินสูง อาทิ อาชีพนักธุรกิจ นักการธนาคาร ในขณะที่เดียวกันก็ไม่นิยมอาชีพที่เงินเดือนน้อยและใช้แรงงานมาก อาทิ อาชีพชาวนา ชาวไร่ มีแนวคำถามจากการวิเคราะห์แนวโน้มที่พบว่าเนื้อหาส่วนใหญ่ของนวนิยายมีการกล่าวถึงการประกอบอาชีพของตัวละคร อาชีพที่เป็นที่ต้องการของตัวละครส่วนใหญ่จะเป็นอาชีพที่มีชื่อเสียง เช่น ดารา นักร้อง นายแบบ นางแบบ เป็นต้น กลุ่มวัยรุ่นหญิงส่วนใหญ่มีความคิดเห็นดังนี้

“อาชีพมันเป็นอะไรที่ไปแล้วแต่ความชอบของแต่ละคนมากกว่า อยากเป็นอะไรก็ได้แล้วแต่ก็อยากเป็นผู้พิพากษา ชอบความยุติธรรมอะ ไม่ชอบให้ใครทำผิดกฎ ไม่อยากให้มีคนชั่วร้ายในสังคม แล้วก็ยังได้ช่วยเหลือผู้อื่น”

(EA6, สัมภาษณ์, 14 มีนาคม 2552)

“ก็แล้วแต่คนนะ เพราะเป็นความรู้สึกส่วนตัวมากกว่า เพราะตัวเองก็อยากที่จะเปิดร้านคอมพิวเตอร์ สอนคอมพิวเตอร์ เพราะชอบที่จะทำในสิ่งที่ตัวเองชอบ”

(EA1, สัมภาษณ์, 6 ธันวาคม 2551)

“ตอนนี้คิดว่าจะประกอบอาชีพที่ตรงกับการศึกษาที่จบมา เพราะมันเป็นสิ่งที่ดีที่สุด คิดว่ามีความรู้มากที่สุดและสามารถทำได้ดีที่สุด”

(MA5, สัมภาษณ์, 8 ตุลาคม 2551)

“ไม่เห็นด้วย เพราะอาชีพเป็นความคิดเห็นของแต่ละคน บางคนอยากเป็นหมอ บางคนอยากเป็นทนาย ตัวหนูเองยังอยากเป็นเภสัชเลยถึงเลือกเรียนคณะนี้”

(LA3, สัมภาษณ์, 27 มกราคม 2552)

“ก็ดีนะถ้าชอบในงานนี้จริงๆ แต่ถ้าทำตามกระแสก็ไม่ได้ เพราะไม่มีความรักในอาชีพจริงๆ การทำงานต้องเลือกตามที่เราชอบ และต้องดูความสามารถของเราบวกกับความชอบของเราด้วย เพราะเราต้องอยู่กับมันนาน”

(LA7, สัมภาษณ์, 25 มกราคม 2552)

จากการสัมภาษณ์กลุ่มวัยรุ่นหญิงในเรื่องค่านิยมใหม่ในอาชีพ วัยรุ่นหญิงส่วนใหญ่ไม่เห็นด้วยความคิดเห็นส่วนใหญ่คิดว่าการเลือกอาชีพในอนาคตเป็นความชอบส่วนบุคคล

2.4 วัฒนธรรมบริโภค

การรักความสะดวกสบาย โดยขาดลักษณะนิสัยในการเก็บออม การบริโภคสินค้าที่ผลิตจากต่างประเทศ มีแนวคำถามจากการวิเคราะห์นวนิยายที่พบว่าเนื้อหาส่วนใหญ่ของนวนิยายมีการบรรยายถึงสภาพการใช้ชีวิตของตัวละครที่เกี่ยวข้องกับการใช้สินค้าที่มาจากต่างประเทศ การชื่นชมสินค้าจากต่างประเทศ การบริโภคสินค้าที่ผลิตจากต่างประเทศเป็นเรื่องปกติธรรมดา กลุ่มวัยรุ่นหญิงส่วนใหญ่มีความคิดเห็นดังนี้

“การที่เราจะดูหนังเกาหลี หรือฟังเพลงของดงบัง ก็ไม่ได้ทำให้เราเปลี่ยนเป็นคนเกาหลีซักหน่อย แต่มันเป็นความชอบส่วนตัวมากกว่า เราก็แค่ฟังไม่ได้มากไปกว่านั้น”

(EA10, สัมภาษณ์, 8 มีนาคม 2552)

“มีมาก็ดีแต่ไม่ใช่ว่าจะรับของเขาไปทุกอย่าง ควรยึดของไทยไว้เป็นหลัก อย่ารับเอาของนอกมาอย่างเดียว”

(MA1, สัมภาษณ์, 6 กันยายน 2551)

“ที่วัยรุ่นนิยมเกี่ยวกับนักร้อง หนังสือหรือเพลงของต่างประเทศมาก เห็นมีเข้ามามากในทุกวันนี้ แต่ไม่ใช่ที่เราจะเป็นฝ่ายรับมาอย่างเดียว แต่ทางประเทศเขาก็รับเอาของเราไปด้วยเหมือนกัน ของอย่างนี้นั้นเหมือนการแลกเปลี่ยนกันมากกว่า”

(MA4, สัมภาษณ์, 8 ตุลาคม 2551)

“สมัยนี้สื่อต่างชาติเข้ามาในประเทศไทยมากขึ้น ทำให้วัฒนธรรมของไทยหายไปวัยรุ่นส่วนใหญ่ก็นิยมนักร้องต่างประเทศมากขึ้น อย่างนิยาย วัย ตัวละครยังเป็นนักร้องเกาหลีมากกว่านักร้องไทยเลย”

(LA2, สัมภาษณ์, 26 มกราคม 2552)

“เราสามารถรับวัฒนธรรมเข้ามาได้ แต่ต้องไม่เกินไปจนกลืนวัฒนธรรมไทยจนเกินไป มันก็เป็นทางเลือกหนึ่ง ทำให้มีความหลากหลายมากขึ้น แต่ก็ไม่ควรลืมวัฒนธรรมไทย”

(LA9, สัมภาษณ์, 8 กุมภาพันธ์ 2552)

จากการสัมภาษณ์กลุ่มวัยรุ่นหญิงในเรื่องวัฒนธรรมบริโภคนิยม วัยรุ่นหญิงส่วนใหญ่มีความคิดเห็นว่าเป็นเรื่องธรรมดาเพราะปัจจุบันการสื่อสารสามารถติดต่อกันได้ทั่วโลก เราสามารถเลือกรับสิ่งที่คิดว่าเป็นประโยชน์และไม่ควรลืมวัฒนธรรมไทยและเห็นว่าเป็นความชอบส่วนบุคคลมากกว่า

2.5 การนิยมเสรีภาพโดยปราศจากขอบเขต

การขาดวินัยในตนเอง ปฏิบัติตนเป็นผู้ซึ่งไม่เคารพกฎหมายของบ้านเมือง ชอบทำอะไรตามใจตนเอง ขาดจิตสำนึกในการอยู่ร่วมกันในสังคม การขาดการรักษาสาธารณสุขสมบัติและสิ่งแวดล้อม ขาดความมีระเบียบวินัย มีแนวคำถามจากการวิเคราะห์นวนิยายที่พบว่าเนื้อหาส่วนใหญ่ของนวนิยายมีการกล่าวถึงการขาดวินัยความรับผิดชอบต่อน้ำที่ของตัวละครในนวนิยาย การต่อต้านสังคมโดยการปฏิบัติตัวก้าวร้าวใช้ความรุนแรงในการดำเนินชีวิต กลุ่มวัยรุ่นหญิงส่วนใหญ่มีความคิดเห็นดังนี้

“การทำอะไรตามใจตัวเองบางครั้งเราอาจไม่รู้ทำให้มีคนเดือดร้อนเพราะเรา ถึงแม้ไม่มากแต่เขาก็เดือดร้อนเพราะเราอยู่ดี เห็นว่าไม่สมควรอย่างยิ่ง”

(EA3, สัมภาษณ์, 28 กุมภาพันธ์ 2552)

“ทางที่ดีเราอย่าไปทำอะไรที่ส่งผลกระทบต่อคนอื่น เพื่อความสบายใจของตัวเองถึงจะเล็กน้อยก็ตาม แต่ก็พอที่จะทำให้คนอื่นเขารู้สึกไม่ดี เป็นทุกข์ จากการกระทำ ความประพฤติของเราซึ่งไม่เป็นผลดีเลย”

(EA9, สัมภาษณ์, 7 มีนาคม 2552)

“บางครั้งเราควรที่จะทำตามใจของตัวเองบ้าง แล้วเรื่องที่ทำก็ไม่ได้ทำให้ใครเดือดร้อน”

(MA2, สัมภาษณ์, 17 ตุลาคม 2551)

“ไม่เห็นด้วย เพราะการทำตามกฎ กฎมีไว้เพื่อใช้ควบคุมดูแลคนในสังคม การที่เราละเมิดกฎจะทำให้สังคมไม่ดี อย่างการละเมิดกฎเล็ก ๆ น้อย ๆ ก็สามารถทำให้เกิดความเดือดร้อนเป็นเรื่องใหญ่ได้”

(MA4, สัมภาษณ์, 8 ตุลาคม 2551)

“ไม่สมควรอยู่แล้วเพราะกฎที่เค้าตั้งมาเพื่อความสงบสุขของสังคม การแหกกฎมันจะทำให้คนอื่นเดือดร้อน ถึงบางอย่างจะไม่มีกฎระเบียบรองรับแต่ก็ไม่สมควรทำ ควรที่จะมีจิตสำนึก”

(LA4, สัมภาษณ์, 28 มกราคม 2552)

จากการสัมภาษณ์กลุ่มวัยรุ่นหญิงในเรื่องการนิยมเสรีภาพโดยปราศจากขอบเขต วัยรุ่นหญิงส่วนใหญ่ไม่เห็นด้วยเพราะการกระทำอะไรเกินขอบเขตอาจจะก่อให้เกิดความเสียหายได้ แต่ถ้าเป็นในเรื่องเล็กน้อยที่ไม่ก่อให้เกิดความเดือดร้อนกับบุคคลอื่นกลุ่มวัยรุ่นก็รู้สึกว่าเป็นสิ่งที่ผิด

2.6 การพนันขั้นต่อ

การพนันกันในเรื่องทั่วไปในการดำเนินชีวิต การแสดงออกถึงการพนันกันจากเรื่องเล็กน้อย ไปจนถึงเรื่องใหญ่ มีแนวคำถามจากการวิเคราะห์นวนิยายที่พบว่าเนื้อหาส่วนใหญ่ของนวนิยายมีการกล่าวถึงการพนันทั้งในรูปแบบที่เป็นปกติในชีวิตประจำวันที่ตัวละครไม่คิดว่าเป็นสิ่งที่ผิดแต่กลับเป็นความบันเทิงประเภทหนึ่ง มีการพนันเกิดขึ้นในชีวิตประจำวันของตัวละครจนเป็นเรื่องปกติ กลุ่มวัยรุ่นหญิงส่วนใหญ่มีความคิดเห็นดังนี้

“ก็รู้สึกว่ามันไม่มีอะไรดี เงินที่ได้มาด้วยความไม่สุจริตไม่ยั่งยืน การพนันไม่ส่งผลดีกับใคร มีแต่เสียกับเสียไม่มีใครที่จะประสบความสำเร็จในชีวิต มีความสุขอย่างยั่งยืนจากการหาเงินกับการพนัน”

(EA5, สัมภาษณ์, 3 ตุลาคม 2551)

“ไม่เห็นด้วย เพราะถ้าเล่นมันอาจจะส่งผลไปถึงตอนที่เรเป็นผู้ใหญ่ก็ได้ ซึ่งมันเป็นสิ่งที่ไม่ดี อาจมีผลกระทบต่อน้ำที่การงานได้”

(EA6, สัมภาษณ์, 14 มีนาคม 2552)

“ไม่เห็นด้วยเพราะ การพนันจะนำไปสู่ความหายนะ อย่างในนิยายก็จะเห็นว่าเค้าให้พวกตัวร้ายที่ชอบเล่นการพนันพบกับความหายนะ ไม่เจริญ แล้วก็ป็นต้นเหตุของปัญหาต่าง ๆ

ในเรื่อง แต่ถ้าเป็นการพนันกันเล่น ๆ อย่างแข่งกันทายว่าใครจะสอบได้คะแนนมากกว่ากัน ถ้าใครชนะก็เลี้ยงข้าวกัน มันก็เป็นเรื่องธรรมดา”

(MA8, สัมภาษณ์, 30 สิงหาคม 2551)

“ไม่รู้สึกอะไร เพราะถ้าเราเคยเล่นแล้วเวลาเห็นคนอื่นเล่นก็จะไม่รู้สึกอะไร”

(LA4, สัมภาษณ์, 28 มกราคม 2552)

“เท่าที่เห็นการเล่นการพนันเป็นสิ่งที่คิดง่าย อย่างที่เคยเห็นคนที่เล่นครั้งเดียวแล้วก็คิดแล้วทำให้เสียเงิน แต่ถ้าเป็นการพนันในเรื่องเล็ก ๆ น้อย ๆ ก็ไม่เป็นไร จนกว่าจะเป็นเรื่องใหญ่หรือเสียเงิน”

(MA1, สัมภาษณ์, 6 กันยายน 2551)

จากการสัมภาษณ์กลุ่มวัยรุ่นหญิงในเรื่องการพนันขั้นต่อ วัยรุ่นหญิงส่วนใหญ่ไม่เห็นด้วยกับการเล่นการพนันจนคิดเป็นนิสัย แต่ยังเป็นเรื่องเล็กน้อยที่มีการพนันกันในชีวิตประจำวันก็ไม่นับว่าเป็นสิ่งที่ผิด

2.7 การรักพวกพ้องจนเกินพอดี

การช่วยเหลือกันในทางที่ไม่ถูกต้อง การร่วมมือช่วยเหลือกันโดยไม่คำนึงถึงวิธีการที่เหมาะสม การส่งเสริมบุคคลอื่นในทางที่ไม่ควรปฏิบัติ มีแนวคำถามจากการวิเคราะห์นวนิยายที่พบว่าเนื้อหาส่วนใหญ่ของนวนิยายมีการกระทำของตัวละครที่ต้องการช่วยเหลือเพื่อนหรือสนับสนุนเพื่อนในทางที่ไม่ดี ไม่มีการห้ามปรามเมื่อเพื่อนกระทำในสิ่งที่ผิด กลุ่มวัยรุ่นหญิงส่วนใหญ่มีความคิดเห็นดังนี้

“ถ้ามีเพื่อนคบกันก็สมควรไปห้ามนะ หรือถ้าห้ามไม่ได้เราก็เรียกให้คนมาช่วย ดีกว่ายืนดูโดยไม่ทำอะไรเลย”

(EA7, สัมภาษณ์, 19 พฤศจิกายน 2551)

“เราช่วยเพื่อนได้แต่ต้องคิดให้ถึงทางออกที่ถูกต้องไม่ใช่ว่าจะทำอะไรก็ได้เพื่อช่วยเพื่อน ถ้าช่วยเพื่อนโดยไม่ถึงวิธีที่ดีไม่ดีเดือดร้อนกันหมดทุกฝ่าย พ่อแม่เสียใจ ควรมีสติ และใช้ปัญญาในการแก้ปัญหาที่ถูกต้อง”

(MA2, สัมภาษณ์, 17 ตุลาคม 2551)

“ไม่เห็นด้วย เพราะวิธีการช่วยเพื่อนที่ผิด ๆ อาจนำมาสู่การถูกทำร้ายที่รุนแรงขึ้นก็ได้ อย่างการถูกคนมาข่มขู่ ถ้าเข้าไปจู๋โจมเลย อาจทำให้บาดเจ็บมากกว่าเดิมได้”

(MA8, สัมภาษณ์, 30 สิงหาคม 2551)

“ไม่เห็นด้วย ควรห้ามเพื่อนก่อนที่จะรุนแรง แต่ถ้าเพื่อนเดือดร้อนมากก็หาทางช่วย
อย่างอื่นที่ไม่รุนแรงมากนัก”

(LA7, สัมภาษณ์, 14 ตุลาคม 2551)

“ก็ต้องหาทางช่วยเพื่อนทางอื่น ควรจะห้ามเพื่อนก่อน ถ้าห้ามไม่ได้ก็ปล่อยมันไป
แต่เราก็ไม่เข้าไปช่วย ถ้าทำได้ก็จะหาทางป้องกันก่อน พยายามไม่ให้มีเรื่องกับคนอื่น”

(LA9, สัมภาษณ์, 31 ตุลาคม 2551)

จากการสัมภาษณ์กลุ่มวัยรุ่นหญิงในเรื่องการรักพวกพ้องจนเกินพอดี วัยรุ่นหญิง
ส่วนใหญ่ไม่เห็นด้วยกับการส่งเสริมเพื่อนหรือการช่วยเหลือเพื่อนในทางที่ผิด ๆ คิดว่าควรจะมีการ
ห้ามปรามหรือแนะนำเพื่อนไปในทางที่ถูกต้อง

2.8 การนิยมความร่ำรวย

ต้องการเป็นบุคคลที่ร่ำรวย มีทรัพย์สินเงินทองมากมาย ภูมิใจเมื่อมีทรัพย์สินเงินทอง
คิดหาวิธีการต่าง ๆ ที่จะให้ได้มาซึ่งทรัพย์สินเงินทองโดยไม่คำนึงถึงวิธีการที่ได้มา มีแนวคำถาม
จากการวิเคราะห์นวนิยายที่พบว่าเนื้อหาส่วนใหญ่ของนวนิยายจะมีการให้ตัวละครชื่นชมตัวละคร
ตัวอื่นที่มีความร่ำรวยกว่า ต้องการมีความร่ำรวยเพราะมีความคิดว่าจะทำให้ได้ในสิ่งที่ตนเอง
ต้องการ และเป็นที่เคารพของบุคคลอื่น กลุ่มวัยรุ่นหญิงส่วนใหญ่มีความคิดเห็นดังนี้

“ถึงเราไม่รวยเราก็ใช้ชีวิตให้มีความสุข และสมหวังได้”

(EA4, สัมภาษณ์, 1 ตุลาคม 2551)

“ความร่ำรวยไม่จริงยั่งยืน และความร่ำรวยก็ไม่ได้เป็นตัวรับประกันว่าเราจะไม่เป็น
โรคอะไรเลย ถึงจะร่ำรวยมากขนาดไหนแต่ถ้าเราเป็นโรคอะไรก็ไม่สามารถใช้ชีวิตได้อย่างที่หวัง
เงินทองซื้อชีวิตไม่ได้ และที่สำคัญความร่ำรวยซื้อความสุขที่แท้จริงไม่ได้”

(LA8, สัมภาษณ์, 7 กุมภาพันธ์ 2552)

“ไม่รู้สักอะไร เพราะชีวิตอย่างหวังของแต่ละคนก็แตกต่างกันไป ซึ่งอาจจะต้องใช้
ความร่ำรวยหรือไม่ใช้ก็ได้”

(EA6, สัมภาษณ์, 14 มีนาคม 2552)

“ไม่เห็นด้วย เพราะความร่ำรวยนั้นบางครั้งก็ทำให้เราทุกข์ใจได้ และบางครั้งนั้นก็ทำ
ให้เรามีความสุขได้ แต่ส่วนมากจะทำให้ทุกข์มากกว่า”

(MA2, สัมภาษณ์, 18 ตุลาคม 2551)

“ชอบนะความรวย มันทำให้เราดำเนินชีวิตได้ง่ายขึ้น แต่คนรวยก็ได้ดีเสมอไป”

(MA5, สัมภาษณ์, 8 ตุลาคม 2551)

จากการสัมภาษณ์กลุ่มวัยรุ่นหญิงในเรื่องการนิยมความร่ำรวย วัยรุ่นหญิงส่วนใหญ่ไม่เห็นด้วยกับการที่จะชื่นชมคนรวยหรือคนที่ฐานะมากกว่าตนเอง โดยส่วนใหญ่ให้เหตุผลว่าความรวยไม่สามารถบ่งบอกได้ว่าบุคคลผู้นั้นเป็นคนดีหรือไม่ ควรที่จะนิยมคนที่ประพฤติตัวดีมากกว่า

2.9 ความไม่เสมอภาคของหญิงและชาย

การไม่ให้เกิดรติกันระหว่างผู้หญิง ชาย ด้วยถ้อยคำหรือการกระทำ การดูถูกเหยียดหยามทางเพศ มีแนวคำถามจากการวิเคราะห์นวนิยายที่พบว่าเนื้อหาส่วนใหญ่ของนวนิยายมีการบรรยายเกี่ยวกับการใช้ความรุนแรงกับเพศตรงข้ามอย่างมาก ความรุนแรงในเนื้อหากลายเป็นความเคยชินของตัวละคร การใช้ภาษาพูดที่รุนแรง การใช้กำลังบังคับและกดขี่เพศตรงข้าม การไม่ให้เกิดรติกันระหว่างชายกับหญิง กลุ่มวัยรุ่นหญิงส่วนใหญ่มีความคิดเห็นดังนี้

“ไม่เห็นด้วยกับการใช้ความรุนแรง ชายและหญิงควรมีความเสมอภาคกัน จะได้ไม่เกิดการเลื่อมล้ำกันทั้งในด้านสิทธิ และการแสดงออกต่าง ๆ”

(EA9, สัมภาษณ์, 7 มีนาคม 2552)

“แต่ละเพศก็มีความสามารถที่แตกต่างกันออกไป แต่ถ้าเกิดมีการทำร้ายร่างกายกันขึ้นก็ไม่ได้เห็นด้วยทุกอย่างมีทางแก้โดยไม่ใช้ความรุนแรง โดยเฉพาะอย่างยิ่งผู้ชายที่ดี ทำร้ายผู้หญิงด้วยแล้วยิ่งแย่ใหญ่”

(LA3, สัมภาษณ์, 27 มกราคม 2552)

“เห็นด้วยกับสิทธิที่เสมอภาคของผู้ชายกับผู้หญิงค่ะ เพราะปัจจุบันนี้ไม่มีการกีดกันทางเพศแล้ว”

(LA7, สัมภาษณ์, 25 มกราคม 2552)

“แบบว่าไม่ใช่ผู้ชายทำกับผู้หญิง หรือผู้หญิงทำร้ายผู้ชายก็ไม่ควรทั้งนั้น ส่วนตัวแล้วก็ไม่ชอบความรุนแรงอยู่แล้วด้วย คนเราควรให้เกิดรติกัน เอื้อเฟื้อกัน”

(MA4, สัมภาษณ์, 14 มีนาคม 2552)

“ความเสมอภาคของผู้ชายกับผู้หญิงสมควรจะมีเป็นอย่างยิ่ง อย่างที่หนูนั่งรอมหาโรงเรียนมันเป็นสายขาว ส่วนมากคนที่ถูกให้นั่งจะเป็นผู้หญิง ผู้ชายไม่ค่อยมี บางคนแก้มึงหลับด้วยซ้ำ”

(MA2, สัมภาษณ์, 18 ตุลาคม 2551)

จากการสัมภาษณ์กลุ่มวัยรุ่นหญิงในเรื่องความไม่เสมอภาคของหญิงและชาย วัยรุ่นหญิงส่วนใหญ่ไม่เห็นด้วยกับการแสดงการก้าวร้าว การใช้ความรุนแรงกับทั้งผู้หญิงและผู้ชาย และเห็นด้วยกับสิทธิที่เท่าเทียมกันของผู้หญิงและผู้ชาย

2.10 การแสดงความรักในที่สาธารณะ

การสัมภาษณ์ร่างกายกันของคู่รัก ในที่สาธารณะ มีแนวคำถามจากการวิเคราะห์ทฤษฎีที่พบว่าเนื้อหาส่วนใหญ่ของนวนิยายมีการแสดงความรักกันระหว่างตัวละครในที่สาธารณะเป็นเรื่องปกติธรรมดา กลุ่มวัยรุ่นหญิงส่วนใหญ่มีความคิดเห็นดังนี้

“การจับมือ จูมมือกันของคู่รักในที่สาธารณะก็ถือเป็นเรื่องปกติ แต่ก็ควรคำนึงถึงกาลเทศะ และจิตสำนึกของแต่ละคนมากกว่า เช่น ๗ ปลอץเค้าไป แต่ถ้ามากกว่านี้ก็ไม่ดี”

(LA1, สัมภาษณ์, 25 มกราคม 2552)

“ถ้าการแสดงออกเหล่านี้นั้นไม่มากเกินไปก็พอดี เอาแค่เหมาะสมก็พอ อย่าให้ประเจิดประเจ้อมากเกินไป ถ้าทำอะไรมากเกินไปจะทำให้ผู้อื่นมองเราไม่ดีได้”

(LA2, สัมภาษณ์, 26 มกราคม 2552)

“ไม่รู้สิอะไร เพราะปัจจุบันนี้สังคมของเรามีการเปลี่ยนแปลงมากขึ้น คนเรามีอิสระมากขึ้นสามารถทำอะไรก็ได้ที่ไม่ทำให้คนอื่นเดือดร้อน ถ้าเป็นแฟนกันจับมือกันบ้างก็ไม่เป็นไร”

(LA7, สัมภาษณ์, 25 มกราคม 2552)

“มันมองได้หลายมุมนะ บางคนเค้าก็คิดว่าเรื่องของเค้าคนเค้ารักกัน แต่คิดว่ามันไม่ควรนะเพราะนี่มันเป็นประเทศไทยควรจะรักษาวรรณธรรมไทยไว้หนึ่ง แต่ถ้าเดินโอบกอดก็เห็นจนชินแล้ว มันเป็นเรื่องธรรมดาไปแล้ว แต่ก็คิดว่ามันไม่เหมาะสมอยู่ดี ถ้ามากกว่าการจับมือมันก็ไม่ดี”

(LA3, สัมภาษณ์, 27 มกราคม 2552)

“การแสดงความรักในที่สาธารณะ บางอย่างก็เห็นว่าทำได้ อย่างการจูมมือ การโอบกอดกันก็สามารถทำได้ เห็นจนชินแล้วเป็นเรื่องปกติมานานแล้ว แต่อย่างการหอมแก้ม จูบ ก็ไม่สมควร อย่างในโรงอาหารของโรงเรียน หน้าห้องน้ำ ห้องสมุด ที่ลับตาคน ก็มีทำอยู่อย่างจูบแล้วก็ใช้คอ อย่างนี้ที่เห็นเป็นเด็กม.ต้นทำนะ อย่างนี้ก็ไม่เห็นด้วย”

(MA4, สัมภาษณ์, 8 ตุลาคม 2551)

จากการสัมภาษณ์กลุ่มวัยรุ่นหญิงในเรื่องการแสดงความรักในที่สาธารณะ วัยรุ่นหญิงส่วนใหญ่มีความคิดเห็นว่าเป็นเรื่องส่วนตัวของแต่ละบุคคลถ้าเป็นเพียงแค่การจับมือกันของคู่รักก็มีความคิดว่าเห็นว่าเป็นเรื่องปกติธรรมดา แต่ถ้ามีการแสดงความรักโดยการสัมผัสตัวกัน

“เห็นด้วย เพราะการอยู่ด้วยกันของคู่รักที่ยังไม่แต่งงานทำให้เราเรียนรู้ของกันและกันว่าเข้ากันได้หรือไม่ ถ้าหากเราแต่งงานไปแล้ว และเข้ากันไม่ได้เราก็ต้องเลิกกัน ดังนั้นเราควรเรียนรู้นิสัยของแต่ละฝ่ายกันก่อนที่จะแต่งงาน”

(LA9, สัมภาษณ์, 8 กุมภาพันธ์ 2552)

จากการสัมภาษณ์กลุ่มวัยรุ่นหญิงในเรื่องการมีความสัมพันธ์ทางเพศก่อนแต่งงาน วัยรุ่นหญิงส่วนใหญ่เห็นว่าเป็นเรื่องส่วนบุคคล แต่ก็มีความคิดเห็นว่าไม่สมควรเพราะเป็นการขัดกับประเพณีไทยและวัฒนธรรมของไทย

ดังนั้นค่านิยมของสังคมที่ไม่พึงปรารถนาวัยรุ่นหญิงที่อ่านนวนิยายบนอินเทอร์เน็ตมีความคิดเห็นที่สามารถสรุปเป็นตารางได้ดังนี้

ตารางที่ 11 สรุปค่านิยมของสังคมที่ไม่พึงปรารถนาจากการสัมภาษณ์วัยรุ่นหญิงที่อ่านนวนิยายบนอินเทอร์เน็ต

ลำดับ ที่	ค่านิยมของสังคมที่ไม่พึงปรารถนา	ยอมรับ (จำนวน/ คน)	ปฏิเสธ (จำนวน/ คน)	เลือกรับ (จำนวน/ คน)
1	การไม่ซื่อสัตย์ระบบอาวุโส	-	30	-
2	การยกย่องในอำนาจ ผู้มีอำนาจ	-	30	-
3	ค่านิยมใหม่ในอาชีพ	-	30	-
4	วัฒนธรรมบริโภค	-	30	-
5	การนิยมเสรีภาพโดยปราศจากขอบเขต	-	27	3
6	การพนันขั้นต่อ	-	30	-
7	การรักพวกพ้องจนเกินพอดี	-	30	-
8	การนิยมความร่ำรวย	-	30	-
9	ความไม่เสมอภาคของหญิงและชาย	-	30	-
10	การแสดง ความรักในที่สาธารณะ	6	19	5
11	การมีความสัมพันธ์ทางเพศก่อนแต่งงาน	2	20	8